

Virginia C. Andrews
Vadvirágok

MAGYAR KÖNYVKLUB

VIRGINIA C. ANDREWS

Vadvirágok

Harmadik rész

Jade

MAGYAR KÖNYVKLUB

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Virginia C. Andrews: The Wildflowers. Jade

Fordította Frigyik László

Pocket Books, 1999 ©

1999 by the Vanda General Partnership

All rights reserved

The books in this new series are based on characters, ideas and
storytelling techniques originated by the late VC. Andrews and
completed by a specially selected writer working under the direction
of VC. Andrews' estate

VC. Andrews is a trademark of The Vanda General Partnership

Hungarian translation © Frigyik László, 2002

Magyar Könyvklub, Budapest, 2002

Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója

Irodalmi vezető Ambrus Éva

Felelős szerkesztő Solymosi Éva

Műszaki vezető Mátay-Mayer Gergely

Műszaki szerkesztő Császár András

A borítót tervezte Jantner János

Szedte a CAD Bt.

Nyomta a Dürer Nyomda Kft., Gyula

Felelős vezető Beregszászi László ügyvezető igazgató

Megjelent 9,45 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 547 568 3

Tartalom

[Prológus](#)

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

Prológus

Annak ellenére, hogy már sokszor jártam Marlowe doktornő rendelőjében, valamilyen okból nem emlékeztem az íróasztaltól balra lévő könyvespolc tetején álló apró ingaórára, melynek sötét cseresznyefa foglalatában római számok mutatják az időt. Nem üt, nem kongat, nem zenél, csak apró ingája leng jobbra-balra fáradhatatlanul. Pár pillanatig megbabonázottan néztem ezt a kis szerkezetet, miközben a többiek arra vártak, hogy elkezdjem a történetemet.

Úgy éreztem, szívem együtt dobban az óra ingájával, és közben arra gondoltam, miért nem tekintjük szívünket egy bennünk lévő kis óraműnek, melyet szüleink szeretetének mágikus keze még azelőtt húz fel, hogy megszületnénk. Lehet, hogy életünk hossza attól függ, mennyire akartak minket szüleink? Talán a szociológusok készíthetnének egy tanulmányt arról, mennyi ideig élnek a nem kívánt gyerekek, és összevethetnék életüket a tökéletes kis családokban felnőtt gyerekekével. Az eredménynek valószínűleg a szobában tartózkodók egyike sem örülne.

Magamon éreztem a lányok szemét, és tudtam, mit gondolnak rólam. Mit keresek én itt? Hiszen én egy tökéletes kis családhoz tartozom. Ugyan miféle szörnyűségek történhettek velem, hogy pszichiáter segítségére van szükségem?

Persze meg tudom érteni, miért merültek fel bennük ezek a kérdések. Nem számított, mi történt anyám és apám közt, majd velem is, én mindig uralkodtam magamon, kiegyensúlyozottan éltem, és élveztem a magabiztosság adta fejedelmi nyugalmat. Azt hiszem, mindezt anyámtól örököltem, bár apámtól éppoly távol áll a bizonytalanság. Anyám soha nem hagyná, hogy bárki is tudomást szerezzen arról, hogy ő hátrányos helyzetbe került. Még a vitákban is úgy veszít, hogy a nyertesnek fogalma sincs, ki győzött. A szeméből sem lehet kiolvasni, hogy megadta magát. Soha nem húzza be vállát,

és nem hajtja le fejét a vereség tudatában.

Anyám képes haragra gerjedni, de soha nem veszíti el önuralmát. Önuralma képezi személyisége tartópillérét. Apám azt akarja elhitetni velem, hogy anyám indulatainak rögeszmés féken tartása vezette őket házasságuk apokalipsziséhez – ahogyan ő nevezi.

Úgy gondolom, jól jellemezte, hová jutottak. Véget ért egy világ, amelyről ártatlan fejjel azt hittem, addig fog működni, míg belső órájuk rugója le nem jár. Annak idején, amikor annyira szerették egymást, még arra is gondoltam, ha egyikük ingája megállna, akkor a másiké átvénné mindkettő szerepét.

Mindig azt mondogattam magamban, hogy ez az állapot addig fog tartani, amíg én meg nem öregszem. Hisz olyan védett világban éltünk. Úgy éreztem, életünk egy óriási burokból zajlik, minket nem érhetnek halálos betegségek, végzetes balesetek, bűnözés és boldogtalanság. Kiléptem Beverly Hills-i luxusvillánk ajtaján, hogy limuzinjaink egyike elvigyen a csillogó-villogó magániskolába. Elhagytam a biztonságos anyaméhet, hogy áttelepedjek egy másikba, ahol szintén soha nincs sem túl hideg, sem túl meleg.

A világ, melyben felnőttem, nem tűri a kényelmetlenségeket. A cipőknek pontosan a lábra kell passzolniuk, a zokniknak puhának kell lenniük, a ruhák nem dörzsölhetik ki bőrünket. Ételeinket csak megfelelő módszerekkel szabad elkészíteni, és optimális hőmérsékleten kell tálalni; fürdővizünk sem lehet túl forró vagy langyos. Ágyunk frissen illatozik, és mikor befekszünk a selyempárnák és selyempaplanok közé, álmaink házából kirekesztjük a lidérces látomásokat. Ám ha kislánykoromban mégis rosszat álmodtam néha, és szüleim meghallották sírásomat, azonnal ott termettek, hogy agyontapossák álmomat, mint egy apró rovar, mely vette a bátorságot, és rámászott Olaszországból hozatott márványpadlónkra.

Soha nem gondoltam, hogy kivételesen szerencsés lennék. Luxus körülmények közé születtem, és amint ezt felfedeztem, el is vártam, hogy mindentől a legjobbat kapjam. Nem próbáltam mély

értelmű, filozófiai magyarázatokat találni arra, miért van nekem olyan sok mindenem, mikor a limuzin ablakából láttam, hogy másoknak semmijük sincs. Egy magasabb erő így rendelte el, és kész.

Természetesen ahogy cseperedtem, anyám mesélt arról, mi mindent tett az életében, és apám is beszámolt nagyszabású munkáiról, én pedig megértettem, hogy mindenért megdolgoztak korábban, és amink van, azt megérdemljük.

– Soha ne szégyelld, hogy tehetősebb vagy másoknál – mondta egyszer anyám. Gyakran tett hasonló kijelentéseket, olyankor úgy viselkedett, mint egy oktató. – Azok, akiknek kevesebbjük van, nem szégyellik, ha többet akarnak, és főleg arra fáj a foguk, ami a tied. A neheztelés mindig irigységet szül. Légy óvatos azokkal, akikben megbízol. Nagyon valószínű, hogy sötét szemüvegük a tiednél sokkal zöldebb szemet takar, és mosolyukkal csak meg akarnak téveszteni – figyelmeztetett.

Arra gondoltam, milyen bölcs is az én anyám. Milyen bölcsek a szüleim mindketten.

De a varázsgömb elpattant, most itt ülök, és három, számomra szinte vadidegen ember arra vár, hogy a bizalmamba fogadjam őket. Pszichiáterünk csoportterápiát szervezett számunkra, hogy feltárhassuk egymás előtt legbensőbb énünket, legféltettebb titkainkat, és így segíthessünk egymásnak abban, hogy megértsük és feldolgozzuk mindazt, ami velünk történt. Minél őszintébbek leszünk legbensőbb énünkhöz, annál nagyobb az esélyünk a sikerre. Ehhez pedig óriási bizalomra van szükség.

Ahogy Marlowe doktornő beszél, úgy érzem, hogy bizalmunk megszerzése sokkal fontosabb számára, mint a „helyrehozásunkért” kapott honorárium.

Szeretem a „helyrehoz” kifejezést. Ez úgy hangzik, mintha mindannyian meghibásodott szerkezetek lennénk, melyeket pszichiáterünk csavarhúzóval vagy egyéb szerszámokkal megjavít: imitt-amott meghúz egy csavart, kicserél egy-egy csapszeget, és jól

beolajoz, hogy megszüntesse a súrlódó részek csikorgását.

Mikor először néztem a három másik lányra, láttam rajtuk, hogy egyikük sem örül annak, hogy ide kell járnia. Senki sem önszántából vállalta a terápiát. Persze nem úgy értem, hogy idevonszolták őket, miközben ők rúgkapáltak és sikoltoztak, bár Star megemlítette, hogy ő majdnem így került a rendelőbe. Mindenesetre biztos, hogy jobb helyen is el tudnánk képzelni az életünket. Cathy akit Cicának nevezünk el, még nem mesélte el a történetét, de a tekintetéből látszik, ő fél a leginkább attól, hogy itt kell lennie. Talán nincs is olyan hely, ahol nem fél. Mistyt nyugtalanítja legkevésbé a rendelő, mégis folyton izeg-mozog, fészkelődik, mintha egy hangyaboly közepében ülne. Szeme idegesen ugrál egyikünkről a másikunkra.

Tegnap Star beszélt az életéről, mely csupa fájdalom. Bár egészen más világból származunk, megértettem, mit érez, mit akar közölni velünk. Életkörülményeink ugyan különböznek egymástól, mégis ugyanazok a komor felhők gyülekeznek fölöttünk, és egyformán zúdul ránk a harag és a gyűlölet csontig hatoló zápora, melyet szüleink örültsége táplál. Mindannyian emberek vagyunk csupán, akiket ugyanaz az ár sodort el, hogy végül ugyanarra a hánykolódó tutajra kapaszkodjunk fel, és kétségbeesetten várjuk a vihar elvonulását.

Most már mindegy. Itt vagyok, és rajtam a sor, hogy beszéljek az életemről. Úgy érzem, hogy hamarosan egy kör közepére taszítanak, ahol majd minden szem rám szegeződik. Két napon át ugyanennek a körnek a széléről figyeltem, hallgattam Mistyt, aztán Start. Képes voltam rá, hogy megtartsam a távolságot magam és a többiek között, és közömbös maradtam, mint anyám. Lehet, hogy örököltem az önuralmát. De ezen a napon hirtelen csupasznak éreztem magam, fogyatékoságaim és hibáim tudatában. Úgy éreztem, mintha kísérleti tárgy lennék iskolai laborunk nagyítóüvege alatt. A könnyek sokkal inkább a magánéletünkhöz tartoznak, mint a mosolyok, gondoltam. Miért tárulkozzam fel előttük?

Végignéztem rajtuk. Misty idétlen vigyorral a képén fészkelődik, és megint egy hülye póló van rajta: *Akadályozzuk meg a*

gyermekmunkát! Vessünk véget a tinédzserek terhességének! Star, a fekete lány készen áll arra, hogy lerohanjon, akárhányszor kinyitom a számat; Cathy pedig annyira retteg, hogy szinte lenyelne a nyelvét, ha meg kellene szólalnia, de már az is elég, ha ránézünk. Ezek hárman lennének bizalmasaim, fogadott testvéreim a szerencsétlenségben? Aligha.

Egész éjjel ezen a találkozón törtem a fejem, és amikor ma reggel a limuzin idehozott Marlowe doktornő házához, csak ültem a hátsó ülésen, és a bejárati ajtót bámultam. Azt kérdeztem magamtól, mit keresek én itt? Nem tudtam szabadulni ettől a kérdéstől. Nem fogok beszélni előttük legbensőbb titkaimról csak azért, mert nekik is zűrös a családi életük. Rosszabbak, mintha idegenek lennének. Annyira más világban élnek, az nem lehet, hogy egy nyelvet beszéljünk. Azt fogják gondolni, hogy elkényeztetett fruska vagyok.

– Képtelen vagyok rá – mondtam a fejemet rázva. Kijelentésemet hosszú hallgatás előzte meg. – Hülyeség az egész.

– Ó, értem. Tegnap, amikor én beszéltem, még nem volt hülyeség – fröcsögte Star. Ébenfekete szemében harag villant. – Ma hirtelen hülyeség lett belőle.

– Miért lenne hülyeség? – kérdezte Misty őszintén csodálkozva. – Nekem egészen más a véleményem – tette hozzá nyomatékkal. Olyan pillantást vettem rá, mintha azt akarnám közölni vele: – Kímélj meg tőle.

Cica továbbra is lehajtott fejjel ült. Kíváncsi lettem volna, mit szól, ha levetem magam a padlóra, és hanyatt fekve, felfelé bámulva teszem fel neki a kérdést: – Mit gondolsz, tudsz majd beszélni a fájdalmaidról? És ha esetleg igen, akkor mindannyiunknak ide kell majd feküdni, hogy láthassuk az arcodat?

– Tegnap, amikor itt ültél, és hallgattad, amit mondok, gond nélkül fűztél megjegyzéseket az életemhez – morogta Star.

– Ez még nem jelenti azt, hogy nekem is be kell számolnom a saját életemről. És nem mondtam, hogy ezt biztosan meg is teszem. Nem

tartozom neked semmivel csak azért, mert te kitaláltál előttem – közöltem velem.

– Nem mondtam azt, hogy megteszed. Azt hiszed, belehalok, ha nem hallhatom a sztoridat?

– Rendben van. Akkor nem is mondok semmit – mondtam, és gyakorlatilag hátat fordítottam neki.

– Sokszor haragunkat használjuk fel, hogy elkerülhessük a kellemetlen dolgokat – törte meg a csendet Marlowe doktornő. – A harag azonban csak meghosszabbítja kellemetlen érzéseinket, és megnehezíti a dolgunkat.

– A miénket? – csattantam fel.

– Ember vagyok, nem lehetek tökéletes, ezért mondom azt, hogy a miénket. Saját tapasztalataimból jól ismerem azokat a dolgokat, melyek rajtad és rajtam is segíthetnek – felelte. – Ne feledd, én is voltam már az arénában. Tudom, hogy nem könnyű, olykor fájdalmas is, de sokat segít.

– Nem értem, hogy segíthetne rajtam az, ha magamról beszélek. – Mistyre pillantottam. – Te jobban érzed magad azóta, hogy beszéltél előttünk?

Vállat vont.

– Nem tudom, jobban érzem-e magam, de mintha egy kő esett volna le a szívemről – válaszolta, majd oldalra billentette a fejét és elgondolkodott. – Igen, azt hiszem, jobban érzem magam. Veled mi a helyzet, Star?

Star elfordult tőlem.

– Törődik is ő azzal, hogy mit érzek vagy mit nem. Csak ki akar bújni, erről van szó – mondta.

– Tessék? – kaptam fel a fejemet. – Kibújni? Miből?

– Ez egy hosszú folyamat – szólt közbe Marlowe doktornő kissé emelt hangon. – És ennek a folyamatnak a bizalomra kell épülnie. Ezt korábban is mondtam már. Meg kell próbálnod, Jade. Az elmúlt két

nap alatt biztos hallottál valami olyasmit, ami hozzásegített ahhoz, hogy másképpen tekints saját helyzetedre ezután. Ha más nem is történt, legalább megtudtad, hogy nem vagy egyedül.

– Ó, valóban? Nem vagyok egyedül? – kérdeztem kissé cinikusan, és Mistyre pillantottam. – Egyvalami tetszett a mondókádból: amikor azt mondtad, olyan árvák vagyunk, akiknek vannak szülei. Higgyen nekem, doktornő – mondtam ismét felé fordulva –, egyedül vagyunk.

– ÁVSZ – árvák vagyunk szülőkkel! Készíthetnénk néhány pólót ilyen felirattal! – kiáltotta Misty, miközben felpattant a kanapéről, mint egy gumilabda.

– Persze, alapíthatnánk egy teljes klubot is akár – jegyezte meg Star szárazon, majd rám nézett. –Esetleg egy új utcai bandát, melynek egy Beverly a főnöke.

– Hogy mi?

A fejemet ráztam. Képtelenségnek tartottam ezt a beszélgetést, és eszem ágában sem volt részt venni benne.

– Hagyjátok már abba – morogtam dühösen.

– Ugye milyen nehéz elkezdni? – kérdezte Misty.

– Ez azért van, mert az én helyzetem egész más, mint a tietek – jelentettem ki.

– Hát persze – mondta gúnyosan, és undorral felhúzta orrát. – Te különleges eset vagy. Mi nem is lehetünk azok.

– Nézd, azt mondtad, apád elhagyott benneteket, és összeköltözött a barátnőjével, ugye?

– Igen, és?

Star felé fordultam.

– Te pedig arról beszéltél, hogy a szüleid a sorsodra hagytak, és most az öcséddel együtt kénytelen vagy a nagyanyádnál élni. Ugye így van?

– Na és?

– Ezért más az én helyzetem. A szüleim úgy marakodtak rajtam, mint a vadállatok egy darab koncon, és a harc még nem fejeződött be. Egyikük sem tenné meg azt a szívességet a másiknak, hogy feladja. Nektek fogalmatok sincs arról, milyen ez. Úgy érzem, mintha... darabokra akarnának szaggatni; mintha halálra akarnának macerálni az ügyvédekkel, a pszichológusaikkal és a tárgyalásaikkal!

Nem akartam üvölni, egyszerűen csak úgy alakult. Kibuggyantak a könnyeim is, a torkom pedig elszorult, amikor vissza akartam fojtani őket. Nem állt szándékomban sírni előttük.

Star odafordult felém. Cathy felemelte a fejét, és lassan rám emelte a tekintetét. Misty csak sugárzó arccal bólintott. Hirtelen mindnyájan olyan érdeklődővé váltak.

Vettem egy nagy levegőt. Hogyan értethettem volna meg velük, hogy nem vagyok sznob? Beszélni kezdtem, és valószínűleg éppen úgy, mint Cica, én is egész idő alatt a padlót bámultam.

– Amikor meghallottam, hogy a szüleim válni akarnak, nem törődtem magammal, és az sem foglalkoztatott, hogy kivel élek majd ezután. Úgy tudtam, általában az apák mennek, a gyerekek pedig az anyjukkal maradnak. Majdnem tizenhat voltam, amikor ez az egész elkezdődött, és egy vérre menő küzdelem nagydíja lettem. Anyám és apám tárgyalótermekben kezdték vívni harcukat, céljuk az volt, hogy bebizonyítsák a bírónak, a másik alkalmatlan a felügyeletre. – Ránéztem Starra. – El tudod képzelni, milyen érzés mindez?

– Nem – mondta halkán. – Igazad van, el sem tudom képzelni. Az én szüleim megfutamodtak a felügyelet és a felelősség elől, de ez még nem jelenti azt, hogy nem szeretném tudni, milyenek azok a szülők, akik megküzdének a gyerekükért – tette hozzá.

Meglepett az őszinteség, melyet a szememben véltem felfedezni. Éreztem, ahogy a nyakamba, fejembe tolult vér visszaáramlik a testembe, és szívverésem lelassul. Hátradőltem a kanapén. Rápillantottam Marlowe doktornőre, aki szemöldökét felhúzza várakozott.

Első találkozásaink alkalmával úgy éreztem, utálni fogom a pszichiáteremet. Azt akartam, hogy fulladjanak kudarcba velem tett kísérletei. Nem is értem, miért. Talán nem akartam elismerni, hogy szükségem van rá. Lehet, hogy még most is így vagyok ezzel, de most már nem tudom gyűlölni őt. Mindig olyan nyugodtnak tűnik, és soha nem kényszerít arra, hogy mondjak vagy tegyek valamit. Megvárja, míg megnyílnak a kapuk a fejemben, és emlékeim, érzéseim maguktól kiáramlanak. Ez alkalommal is így tett.

Még mindig feszült voltam, de a gyomrom nem bizsergett többé. Úgy gondoltam, talán mégiscsak képes leszek előadni történetemet. Össze kell szednem magam, gondoltam. Néha magabiztosabb az ember, ha hangosan kimondja gondolatait, és akkor sokkal inkább úgy érzi, következtetései helyesek. De az utóbbi időben a tükörképemen kívül nem volt kinek elmondanom, mit gondolok, mit érzek.

Kinéztem az ablakon. Sokkal szebb idő volt, mint tegnap. Ma nem éreztem az osztrigatelepek rendszerint reggelente áramló erős szagát. Amikor felébredtem, ragyogó, tiszta égbolt fogadott. Láttam a Marlowe doktornő kertjében ágról ágra röpködő madarakat. Egy mókus ugrott le egy fa törzséről a földre, mozdulatlanra dermedt egy pillanatra, majd eltűnt a bokrok között. Bárcsak én is ezt tehetném.

A házuk sokkal nagyobb, mint a doktornőé. A Sunset Boulevardon lakunk, Beverly Hills legdrágább részén, egy zárt közösségben, ahol Amerika és talán a világ leggazdagabb emberei a tulajdonosok. A szomszédaink nagykövetek, iparmágnások; még arab sejkek is előfordulnak közöttük. A legkívánatosabb hely, amit el lehet képzelni. A szüleim jól tudták, hol vásárolnak telket maguknak. Nem csoda, hogy úgy nőttem fel, mintha egy védőburokba zártak volna.

Mindamellet nem könnyű ilyen környezetben kényelmesen, ellazultan élni. Amikor Marlowe doktornőhöz kezdtem járni, olyan jó érzés volt, hogy vendégként, nem pedig a pácienseként fogad. Jól tudtam, miről van szó, mégsem kellett azzal szembesülnöm, hogy csodabogár vagyok. Feltételeztem... nem, reméltem, hogy ez több annál, mint egy kezeléssorozat, hogy ő a szakmai megfontolásokon

túlmenően, igazából is törődik velem.

Marlowe doktornő elmondta nekünk, hogy nővére és ő elvált szülők gyerekei. Ők az apjukkal maradtak. Annak ellenére, hogy ő másképpen élte meg szülei válását, valami közösnek csak kellett lennie bennünk, különben nem tartottam volna szimpatikusnak. És ebben igaza volt. A hasonló élmények tudatában könnyebben megoldódott a nyelvem.

Azzal, hogy beszélt magáról egy kicsit, megteremtette a bizalom légkörét, melyre szerintem olyan nagy szükségünk van. De lehet, hogy ez az egész csupán technikai kérdés. Végül is mindegy.

Vagy mégsem?

– Én is ugyanolyan vagyok, mint bárki más ebben a szobában – ismertem el. – Nem szeretném gyűlölni a szüleimet.

– Csak így tovább – bátorított Marlowe doktornő. Éreztem, hogy a többiek is megkönnyebbülnek. – Kezdetnek nem is rossz, Jade. – Mindannyian várakozóan pislogtak rám.

– Valaha szerették egymást – folytattam. – Szeretniük kellett egymást, hiszen láttam minden fényképüket. Kéz a kézben sétálnak a tengerparton. Belemosolyognak a fényképezőgépbe vacsora közben. Számos fotójuk van; mindegyiken mosolyognak. Hol lóhátról, hol autóból vagy hajóról integetnek. Csókolóznak az Eiffel-torony előtt Párizsban, velencei gondolában, óriáskeréken valamelyik vidámparkban... Nincs még két ilyen ember, akik ennyire szeretnék egymást, gondoltam akkoriban. Most pedig azt gondolom, hogy nincs a világon két ember, aki ennyire gyűlölné egymást.

Megálltam egy pillanatra. Arcom megfeszült az idegességtől és a zavarodottságtól.

– És nekem el kell döntenem, hogy melyikükkel élnék szívesebben.

– És döntöttél már? – kérdezte Misty.

– Nem – vágtam rá a választ. – Legtöbbször arra gondolok, hogy a legjobb az lenne, ha mindkettőjüktől megszabadulhatnék.

– Kinek a hibája ez? – csapott le rám Marlowe doktornő. Ezt a kérdést feltette már korábban is, de akkor nem válaszoltam. Körüljártattam tekintetemet a lányokon. Úgy tűnt, valóban érdeklő őket a válasz. Még Cathy is kitartóan bámult rám.

Ismét megnéztem őket egyenként. Saját kétségbeesett arcomat kerestem tekintetükben.

– Nem tudom! – sikoltottam hirtelen.

– Én sem tudom – mondta Misty csendesen. Star a fejét rázta. Fogalma sem volt, mit válaszolhatna.

Rápillantottam Cicára. Szemében – mint mindig – rémület tükröződött.

– Nos, akkor itt a nagy alkalom, hogy együtt találjuk meg a választ – mondta a doktornő. – Már eddig is nagy utat tettetek meg mindannyian. Miért ne ugorhatnánk egy nagyot, hogy meglássuk, merre tartunk? Nem érne meg ez egy kis erőfeszítést, Jade?

Elfordítottam a fejem. Könnyeim égtek a szemhéjamat.

– Mit szólsz hozzá, Jade?

– Rendben van – feleltem végül. Könnyeimen keresztül néztem fel rá.

– Oké, megpróbálom.

Abban a pillanatban kiléptem védőburkomból a szabadba, ahol perzsel a nap, hideg eső permetez, és az emberek gyakran és szántszándékkal átverik egymást.

1.

– Amióta az eszemet tudom, a szüleim folyton dolgoznak, annak ellenére, hogy nincs szükségünk több pénzre. Anyám korábban is mondogatta már, az utóbbi időben pedig sűrűn emlegeti, hogy hat hónapig otthon maradt velem, miután megszülettem. Úgy próbálja beállítani, hogy az a fél éves gondoskodás élete legsúlyosabb áldozatvállalásának tűnjön. Azt mondja, apámnak még csak eszébe sem jutna, hogy abbahagyja a munkát egy időre csak azért, hogy rólam gondoskodjon, pedig szabadfoglalkozású, és nem köteles számot adni senkinek, csak önmagának. Ez a különbség köztük, mondja anyám, és ezért még csak fontolgatnom sem kéne, apámmal maradjak-e vagy sem. Ma már azt is hozzáteszi, hogy a legújabb tanulmányok szerint, melyeket különféle női magazinokban olvasott, az asszonyoknak nem kell otthon maradniuk gyermekük korai fejlődési szakaszában, ahogy korábban feltételezték.

– Olvasott erről ön is, Marlowe doktornő? – kérdeztem.

– Olvastam hasonló fejtegetésekről és adatokról, de magam nem alakítottam ki határozott álláspontot – felelte. – Máskülönben egész érdekes érvelésekről és adatokról van szó.

– Nos, azt hiszem, mindezt azért említette, mert apám szerint most kevesebb érzelmi problémával kellene megküzdennem, ha annak idején anyámtól több szeretetet kaptam volna. Tudom, hogy ezt az elhelyezési perben is döntő érvként hangoztatja. Apám és ügyvédje kijelentették, hogy anyám érzelmileg sivár. Önzéséből ered, hogy egyedül csak én születhettem meg. Ugyanis amikor apám rádöbbsent, milyen érzéketlen anyám van, eldöntötte, hogy nem lesz több gyerekük.

Star dörmögni kezdett.

– Akkor én és az öcsém szerencsések vagyunk, hogy a mamánk nem áldozott ránk több időt, amikor a legfogékonyabbak voltunk – mondta.

–Mert akkor még ennyi sem ragadt volna ránk.

Mindnyájan meglepődtünk, mert Marlowe doktornő halkán felkacagott. Folytattam.

– Persze anyám azt mondta, azért döntött úgy, hogy nem vállal több gyereket, mert tudta, apámra nem számíthat, és ez a helyzet sohasem fog megváltozni. Közölte velem, hogy apám mindig is az ő karrierjére akarta ráfogni saját, szülőként elkövetett hibáit. Kijelentette, hogy az ő karrierje soha nem befolyásolta velem kapcsolatos kötelezettségeit.

– Anyád még mindig dolgozik? – kérdezte Misty.

– Tréfálsz? Természetesen.

– Mi a munkája? – kíváncsiskodott tovább Misty.

– Értékesítési igazgató egy kozmetikai cégnél. Ha akarod, kieszközlök nála egy kis árleszállítást anyád számára – mondtam, mert eszembe jutott, az anyja milyen mániákus a külsejét illetően.

– Anyámat nem érdekli, mi mennyibe kerül válaszolta. – Minél többet költ, annál többet panaszkodhat a tartásdíj összegére, mely egyre kevésbé biztosítja számára azt az életszínvonalat, melyhez a válást megelőzően hozzászokott – közölte Misty kissé színpadiasan, s ezzel mosolyt csalt az arcomra.

– Lehet, hogy még nem gondoltál erre, de ennek igen fontos jogi következményei vannak – mondtam neki.

– Nevezetesen?

– A feleségnek és a gyereknek vagy a gyerekeknek ugyanolyan színvonalon kell élniük, mint a válás előtt. Ez az egyik tényező, melyet a bíró megfontolás tárgyává tesz, amikor meghatározza a tartásdíj összegét, ennek alapján nyerhetné meg anyám az elhelyezési pert. Ő ugyanis azt akarja, hogy anyagilag független félként vegyék számításba. Igaz, az ügyvédje azt tanácsolja, pereljen némi tartásdíjat, hogy apám is vállaljon valamennyit a luxuskörülmények megtartásából.

Elhallgattam egy pillanatra, és végignézttem a lányokon.

– Hát nem elragadó? Nem hasonlít kedvenc szappanoperátokhoz?

Misty somolygott.

– És mit csinál az apád? – kérdezte Star.

– Ő építész. Nagy sikereket könyvelhet el magának. Számos középületet tervezett Los Angelesben, az egyik sétálóutcát is ő tervezte. Tervezett néhány épületet Kalifornia más részein, sőt még Kanadában is. Anyám és az ügyvédje nagy ügyet akartak csinálni az utazásaiból, mondván, távollétében nem tudja gyakorolni szülői kötelességeit, melyek különösen nagy jelentőségűek egy kamasz lány esetében. Apa szerint anyám döglesztő időbeosztása rosszabb, mint az övé, ő is gyakran utazik a cég érdekeit szem előtt tartva, így az ő távolléte is megkérdőjelezi a megfelelő gondoskodást és felügyeletet. Bekérték az egymás utazásait igazoló számlákat, üzleti terveket, hogy azokkal támaszthassák alá érveiket a bíróságon.

Elgondolkodtam egy pillanatra, majd Marlowe doktornő felé fordultam.

– Kíváncsi lennék, mi történne, ha a bíró úgy találná, mindkettőjüknek igaza van. Akkor azt az ítéletet hozhatná, hogy egyikük sem alkalmas a felügyeletre, ugye, doktornő?

– Természetesen ilyesmi is megtörténhet, Jade, de én kétlem, hogy a te esetében ezt az ítéletet hoznák.

– Valóban? Micsoda megkönnyebbülés – mondtam. – Máskülönben át kellene költöznöm Starhoz és a nagyanyjához.

– Ezt úgy mondod, mintha egy napot is kibírnál szobalányok, sofőrök és hasonlók nélkül – vágott vissza Star.

Misty elnevette magát, még Cica is elmosolyodott.

– Lehet, hogy igazad van – feleltem –, de mondhatok neked valamit... Semmiről sem fogok lemondani csak azért, hogy megkönnyítsem a dolgukat. Luxus körülmények közt neveltek fel, és elvárom, hogy ezek után is ehhez tartsák magukat. Törvényesen is azt az életszínvonalat akarom élvezni, amelyhez hozzászoktattak.

Mindenki abbahagyta a mosolygást, én pedig kényelmesen hátradőltem.

– Mindannyian jól tudjátok, hogy beverlyi vagyok. Star épp néhány perccel ezelőtt nevezett annak – folytattam Mistyre pillantva. Az ő barátja nevezte el mocskos kis beverlyknek a Beverly Hillsen lakó gazdag lányokat. – Én nem szégyellem azt, hogy gazdag vagyok, és nem tartom magam mocskos kis ringyónak, ahogy a te Charles Allened mondta. Én úgy érzem... be vagyok biztosítva.

– Mi ellen? – kérdezte Star élesen. – Feltehetően nem boldogtalanság ellen.

– A boldogtalanságnak is vannak fokozatai, és különféle dolgok tesznek bennünket boldogtalanná. Nekem például nem kell aggódnom amiatt, megvehetek-e valamit vagy sem, elmehetek-e valahova vagy sem.

– Nagy dolog – morogta Star.

– Nekem az, és teljesen mindegy, mit hordasz itt össze, tudom, hogy neked is az – mondtam, és eszembe jutott, mit mondott anyám azokról, akiknek kevesebbjük van, mint nekünk.

– Nem tudsz te semmit – fröcsögte Star.

– Ó, és veled mi a helyzet?

Összefonta a karját, kihúzta magát, mintha védekező pozíciót venne fel.

– Nagy a házatok? – kérdezte.

– Tulajdonképpen nagyobb, mint ez – válaszoltam, és körbenéztem a rendelőben, mely már önmagában is elég nagy alapterületű volt. Hatalmas íróasztal, egyik végében könyvespolcokkal, kanapék, székek és az óriási, kertre nyíló ablak... – Természetesen apám tervezte a házunkat. Nem Tudor-stílusú, mint ez, mert úgy gondolta, olyan már túl sok van Los Angelesben.

A mienk kétemeletes, úgynevezett neoklasszikus. A bejáratnál a homlokzat teljes magasságában jön oszlopok húzódnak. Mindkét

oldalán üvegezett előcsarnok zárja az épületet. Sokan lelassítanak, amikor elhajtanak előttünk, mert alaposabban meg akarják nézni az egyedi építészeti megoldásokat. Pedig annyi csodálatos ház van a környéken. Marlowe doktornő, ez a ház körülbelül hány négyzetméteres? Úgy háromezer-ötszáz?

– Úgy valahogy – felelte.

– A mienk csaknem a duplája. Mond ez neked valamit? – kérdeztem Start.

– Szóval nagy házatok van. Van saját kocsid? –kérdezősködött tovább.

– Ebben az évben az is lesz, csak még nem döntöttem el, melyet akarok. Anyám azt javasolja, hogy egy nyitható tetejű Jaguart vegyünk, de apám szerint egy Ford Taurus jobb lenne. Esetleg egy Mustang. Nekem mind a három tetszik. De amíg nem döntök, addig bármikor rendelkezésemre áll a limuzin, akárhova is szeretnék menni.

– Remek. Örülök, hogy mindezt elmesélted – gúnyolódott Star. – Egyszóval nem kell gyalog járnod. Feltételezem, sok ruhád is van.

– A gardróbom körülbelül ennek a szobának az egyharmada, és tele van a legújabb modellekkel. –Rápillantottam Mistyre. – Tudom, hogy neked is sok szép holmid van, de én, ellentétben veled, viselem is őket. Ez az ujjatlan ruha, amelyet ma vettem fel, egy Donna Karan – hangsúlyoztam.

– Nekem nincsenek ilyen drága holmijaim – vetette közbe Misty – Anyámnak viszont igen.

– Ó, te szegény – dörmögte Star, és újra felém fordult. – És fogadni mernék, van szobalányotok, kertészetek és persze szakács is, mert egy ilyen drága ruhatárhoz az illik – mondta.

– Van, és én természetesnek veszem. Jelenlegi szobalányunk neve Rosina Tores. Huszonöt éves, venezuelai. A szakácsnőnket Madame Caronnak hívják, és Franciaországból érkezett. Korábban egy híres étterem kék szalagos szakácsa volt.

– Nálunk a szobalány teendőit a szakácsnőnk látja el – jegyezte meg Misty.

– Nálatok külön ember főz? Nem semmi.

– Egyszóval van egy óriási házatok, több autótok, szobalányotok és egy osztályon felüli szakácsnőtök. És én még mindig azt mondom: nagy dolog – közölte Star. – Ne fizessetek a szobalánynak, a szakácsnőnek és a limuzin sofőrjének, és meglátod, milyen hamar elmegy a kedvük attól, hogy rólad gondoskodjanak – tette hozzá. – És ha elhagyják a házat, legalább még tágasabb térben töltheted magányos napjaidat. Hiába van annyi pénzed, nem veheted meg azt, ami nekem van.

– És mi az? A szegénységed?

– Nem, hanem a nagyanyám, aki nem azért szeret engem, mert megfizetik érte – felelte pajkosan mosolyogva. Úgy nézett ki, mint egy csintalan kislány, aki túvel kiszúrta valakinek a szép lufiját.

Rápillantottam Marlowe doktornőre, aki mereven bámult rám. Úgy éreztem, hirtelen elönt a forróság.

– Nekem is vannak nagyszüleim – közöltem.

– Tényleg? – kérdezte Misty olyan arckifejezéssel, mint aki bensőséges családi összejövetelek leírását várja el tőlem. Nem szívesen okoztam volna neki csalódást, éppen elégszer csalódtam már ahhoz, hogy tudjam, milyen az. Mi lesz, ha meghallják legutóbbi karácsonyunk történetét, gondoltam.

– Igen, csak elég messze laknak. Apám szülei például a keleti parton. Neki két fivére és egy nővére van. Mindannyian házasok, és vannak gyerekeik is. Anyám szülei Floridában élnek. Már nyugdíjasok. Anyámnak egy fivére van, aki a Wall Streeten dolgozik. Nem nősült meg.

– Nagyszüleid mit szólnak a váláshoz? – kérdezte Misty.

– Semmit. Legalábbis én nem tudok róla túl sokat. Apám szülei azt mondták, oldja meg a problémáit maga. Anyáméi pedig azt, hogy túl

öregék már ahhoz, hogy ilyen válsághelyzetekkel foglalkozzanak. Hagyják őket nyugodtan golfozni és bridzselni.

– Meghívtak téged magukhoz? – érdeklődött Star.

– Igen, de az már régen volt – ismertem be. – Biztos úgy gondolják, hogy csak kolonc lennék a nyakukon. Nem szívesen vállalnának magukra külön terheket. Mellesleg én sem kívánkozom hozzájuk – fűztem hozzá. – Egyrészt nem tudnám, mit kezdjek ott magammal, másrészt állandóan a panaszaitkat kellene hallgatnom: itt fáj, ott fáj, nem jó az emésztésem...

Emellett – gondolkodtam hangosan –, ha meglátogatnám apám szüleit, anyám ragaszkodna ahhoz, hogy az ő szüleinél is ugyanannyi időt töltsék.

– Még ezen is összekapnának? – kérdezte Misty döbbenet.

– Még egy postabélyeg miatt is képesek öltre menni. A házunk mostanában olyan, mint egy háborús övezet. Néha úgy érzem, az életemet kockáztatom, ha át kell haladnom közöttük.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy mindketten abban a házban élnek? – kérdezte Cica meglepetten.

Szinte már megfeledkeztem róla, mert olyan csendben volt addig. Nem gondoltam volna, hogy minden szavamra odafigyel.

– De igen. Persze már nem osztják meg a hálósobát, de mindketten hazajönnek, ha Los Angelesben tartózkodnak.

– Minek? – fintorgott Misty. – Úgy értem, ha egy durva válási folyamat kellős közepén tartanak, miért tetézik a gondokat még azzal is, hogy ugyanabban a házban laknak?

– Anyám kikottyantotta, hogy apám kezdetben el akart költözni, de az ügyvédje elmagyarázta neki, ha az egyik szülő gyerek nélkül hagyja el a házat azelőtt, hogy a pereskedés elkezdődne, sokkal nehezebb megszerezni a felügyeleti jogot. Azt mondta, apa csak ezért maradt velünk.

– Nocsak – hüledezett Misty. – Akkor apád igazán szerethet téged,

ha még ilyen viharos időkben is hajlandó ott maradni.

– Az anyja is elköltözhetne, de ő sem tette meg. Erről ne feledkezz meg – vetette közbe Star.

– Nem értem teszik – mondtam fogcsikorgatva. Nem is vettem észre, hogy összeszorítottam a fogaimat, pedig az utóbbi időben egyre gyakrabban előfordul.

– Akkor kiért teszik? – tette fel a kérdést Cica.

– Természetesen önmagukért. Már mondtam nektek, engem nagydíjnak, trófeának tekintenek; eszköznek, mellyel egyikük átgazolhat a másikon. Nem figyeltél?

Cica a fejét rázta.

Mindnyájukat összezavarták a paragrafusok körüli manőverezések, melyek egy elhelyezési per során szükségszerűen felmerülnek. Rászegeztem tekintetem Marlowe doktornőre, akinek mosoly bujkált a szája szegletében.

Nagyot sóhajtottam, felhúztam, majd leejtettem a vállam.

– Azt hiszem, bizonyos értelemben erről a jogi háborúról és rólam, mint trófeáról szól egész történetem – mondtam, és hozzáfogtam a lényeg kifejtéséhez. – Majdnem hat évvel azután születtem, hogy a szüleim összeházasodtak. Mindig is gyanítottam, hogy tévedésből születtem. Anyám vagy elfelejtette bevenni a fogamzást gátló tablettáit, vagy csak a kivédhetetlen terhességek elenyésző százalékához tartoztam. Szeretném azt hinni, hogy volt egy szenvedélyes időszak, amikor minden elővigyázatosságot félretéve, megfélemlítve arról, hogy máskor mindketten finom, fegyelmezett és tökéletes emberek, a pillanatnak engedelmességgel akkor szeretkeztek, amikor egyikük sem számított rá. És az eredmény: jómagam.

Széttártam a karom. Misty elnevette magát. Star is valami mosolyfélére biggyesztette a száját. Cica továbbra is tágra nyílt szemmel bámult, mintha ilyesmi az ember legvadabb álmaiban sem fordulhatna elő.

– Úgy kilencéves koromban gyakran üldögéltem a nappali padlóján, és a nyaralásaikon készített fényképeiket nézegettem. Megpróbáltam magam elé képzelni a helyszíneket. Amint említettem, sok romantikus helyre utaztak el együtt. Számomra olyan volt az egész, mintha egy film főszereplői lettek volna. Szinte hallottam a kísérezőzenét is.

Misty a kezébe ejtette az állát, és álmodozva bámult rám, miközben folytattam történetemet.

– Épp Velencében vannak. Egy gondolában ülnek, hallgatják a gondolás énekét, azután nevetgélve felszaladnak szállodai szobájukba, anyám apám karjába veti magát, miközben a hold besüt az ablakon. Odalentről énekszó hallatszik, és akkor megfoganak én.

– Hát – szólalt meg Star –, az is lehet, hogy egy kocsi hátsó ülésén történt.

– Talán a te esetedben igen – vágtam vissza. –Az én apám és anyám sohasem...

– Legalább magadnak ne hazudj! Nem elég neked az, amit mások összehazudnak neked? – szakított félbe Star dühösen.

Egy ideig mereven bámultam őt, majd Marlowe doktornőt, aki felhúzott szemöldökkel nézett vissza rám. Már megfigyeltem, ezt olyankor csinálja, ha egy fontos gondolat vagy következtetés előtt állok. Bizonyára a többiek esetében is így szokott tenni.

– Nem hazudok magamnak. Akár úgy is történhetett. Mindketten elmeséltétek, hogy a szüleitek valaha szerették egymást, szépeket mondtak egymásnak, kellemes időket töltöttek együtt. Miért ne tehetnék volna ugyanazt az én szüleim is? – kérdeztem szinte mentegetőzve.

Star elfordította a fejét. Valahol mélyen éreztem, hogy ő is szeretne magának hasonló álmokat, de azok után, amiken keresztülment, még álmodozni sem mert. Nem hibáztathattam. Lehet, hogy neki volt igaza.

– Anyám terhes lett – közöltem szárazon –, és éppen akkor akarták előléptetni a munkahelyén. Azért tudom olyan biztosan, mert éppen

elégszer hallottam... Ezért gondolom azt, hogy minden valószínűség szerint véletlenül születtem.

– Miért nem végeztetek egyszerűen abortuszt? – kérdezte Star.

– Néha arra gondolok, hogy tulajdonképpen megtették – feleltem.

Mintha három különböző tükörbe néztem volna egyszerre, és mindháromból saját arcom meredt volna rám. Vajon az utóbbi időben hányszor érezték, hogy terhet jelentenek szüleik számára; hogy nem kívánatosak, ugyanúgy, ahogy én?

– Akartak is engem, meg nem is. Életük sokkal egyszerűbb volt nélkülem, de azt hiszem, a nagyszülők, a barátok, a társaságuk emlékeztette őket arra, hogy gyerek nélkül nincs család. Anyám harminckét éves volt akkor, és jól tudta, hogy hamarosan kifut az időből; ha nem cselekszik, biológiailag alkalmatlan lesz a szülésre. Egyébként, amikor rájött, hogy terhes, aláírták első szerződésüket a sok közül. Minek is nevezzem? – Rápillantottam Marlowe doktornőre. – Esküvő utáni egyezségnek?

– Az micsoda? – kérdezte Star.

– Manapság sokan házassági szerződést kötnek az esküvő előtt. Egyesek azért teszik, hogy biztonságban tudhassák személyes vagyontárgyaikat, vagy azért, hogy garantálják, bizonyos dolgok, melyeken nem akarnak változtatni, nem is fognak megváltozni csak azért, mert házasságot kötöttek.

– Elhallgattam, és hangosan felnevettem. – Amint látjátok, hála szüleimnek, gyakorlatilag csak félig vagyok jogszerű. Egyébként a szüleim nem kötöttek házassági szerződést az esküvő előtt, de abban megegyeztek, hogy bizonyos dolgok továbbra is változatlanul folytatódnak. Nevezetesen, hogy anyám folytatja munkáját, apám pedig mindent megtesz azért, hogy felesége karrierje ne törjön derékba. A természet – konkrétan a védekezés nélküli szex – azonban új adalékot csempészett életükbe: egy – később Jadenek elnevezett – magzatot. Veszélybe sodortam a korábbi, csodálatos állapotot, ezért újra be kellett biztosítaniuk magukat, érted? – kérdeztem Start. Nem

úgy nézett ki, mint aki felfogta. – Érted már?

– Úgy érzem, én vagyok a szög, te pedig a kalapács. Nem vagyok hülye – jegyezte meg csípősen.

– Nos, én csak azt akarom, hogy világosan lásd, milyen szituációba kerültek.

– Szituációba?

Zavartan néztem Marlowe doktornőre. Kíváncsi voltam, belátja-e, nekem sokkal nehezebb a dolgom, mint nekik, mert ezek a lányok olyan... bárdolatlanok.

– A házasság utáni szerződésről beszéltél – emlékeztetett, így újra meg kellett próbálnom. Sóhajtottam egy nagyot, és folytattam.

– Valóban, a házasság utáni egyezségről. Szóval leültek, és papírra vetették, mit várnak el egymástól, ha úgy döntenek, megtartanak – mondtam.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Star a homlokát ráncolva.
– Ha nem jutottak volna egyezésre, meg sem született volna?

– Nyugodt szívvel állíthatom – feleltem. – Kezdetben magam sem hittem benne, de az utóbbi hat hónap eseményei eloszlatták kétségeimet.

Star a fejét csóválta.

– Esküszöm – mondta keserűen –, nagyanyámnak igaza van. A gazdagok nemcsak hogy különböznek másoktól, hanem egy másik fajhoz is tartoznak.

– Nem tudom, de szerintem nemcsak a pénz teszi mássá az embereket – vetette fel Misty. Ránézett Cicára, aki olyan erősen beharapta alsó ajkát, hogy azt hittem, kiserken a vére. – Jade azt mondta nekünk, hogy az anyjának nem kellene dolgoznia, és szülei nagy karriert futottak be, ugye? – A kérdést Marlowe doktornőnek címezte.

– Azt hiszem, ezek olyan felvetések, melyeket Jade-nek kell megválaszolnia.

– Egyetérték. Nem feltétlenül a pénz teszi önzővé az embert – mondtam. – Tegnap elmondtad, milyen önzőek voltak a szüleid – fordultam Star felé.

– Igen, de hogy ilyesmiket leírjanak egy darab papírra... – hüledezett fintorogva. – És ha nem sikerül egyezséget kötniük, akkor megakadályozzák a születésedet... ez ridegségre vall.

– Végül is mi állt az egyezésben? – érdeklődött Misty. – Beszéltek erről előtted valaha is?

– Természetesen. Egész idő alatt azt vagdossák egymás fejéhez. Először is megegyeztek abban, hogy anyám csak hat hónapig marad otthon velem, azután apám dajkát vesz fel a saját pénzén.

– Hogy érted azt, hogy a saját pénzén? – kérdezte Star.

– Mindig is nyomon követték, ki mennyit keres. Pénzüket külön bankszámlán tartják. Megbeszélték, mi az, amiért együtt felelnek: jelzálog, ingatlanadó, közüzemi számlák... Kocsijuk fenntartását saját pénzükből fedezik. Az élelmiszerek és egyéb alapvető cikkek költségeit közösen állják.

Star tátott szájjal bámult rám, mintha valóban egy másik bolygóról jöttem volna.

– Azért teszik, hogy megtarthassák önállóságukat. Anyám nem radikális feminista, de hisz abban, hogy anyagi függetlensége fontos tényező identitásának megtartásában. Ha odaadná az összes pénzét apámnak, azzal feladná a személyiségét. Mellesleg apám se dobna bele a pénzét egy közös kalapba.

– És most hogy hívják anyádat, Mrs. Lesternek? – kérdezte Star gúnyosan csücsörítve.

– Szakmai körökben leánykori nevén, Maureen Mathewsként ismerik. – Elgondolkodtam egy pillanatra. – Ha meghívókat küldtek szét bizonyos események alkalmából, régen is úgy írták alá őket mint Mr. Michael Lester és Ms. Maureen Mathews.

– Most már az én anyám is a leánykori nevét használja – vetette

közbe Misty. Cicához fordult. –És a tiéd?

– Ő is – felelte.

– Ez az egész úgy hangzik, mintha a szüleid még azelőtt elváltak volna, mielőtt összeházasodtak – morogta Star.

Majdnem elnevettem magam. Ez már nekem is eszembe jutott.

– Mondjuk úgy, hogy együtt éltek, de megosztottan. Egyenlőn – tettem hozzá.

– Mi került még bele az egyezésbe? – folytatta a kérdezősködést Misty.

– Miután anyám visszament dolgozni, apámra hárultak a gondozással járó kötelezettségek. Ha orvoshoz kellett vinni, de anyám éppen dolgozott, akkor apámnak kellett abbahagynia a munkát. A következő alkalommal anyámon volt a sor. És ez a módszer érvényes volt az iskolai eseményekre, a fogászati, bőrgyógyászati, szemészeti és egyéb vizsgálatokra, és...

– Értjük – vágott közbe Star.

– És nyomon tudták követni, ki mikor következik? – kérdezte Misty.

Bólintottam.

– Úgy nőttek fel, hogy azt hittem, mindenkinél hatalmas naptárak függenek a konyha falán, és a mamák, papák rubrikákba jegyzik teendőiket. Amikor vendégségbe mentem a barátaimhoz, és nem láttam a naptárt, rákérdeztem, hol tartják. Erre ők vagy kinevettek, vagy furcsán néztek rám. Néhányan elmondták, hogy szüleik zsebnaptárakba jegyzik üzleti találkozóik időpontját, de olyan naptárról, amelyenről én beszéltem, még senki sem hallott.

Azt hiszem, akkor kezdtem úgy érezni, hogy más vagyok, mint a többiek. És hogy őszinte legyek, akkor kezdett kialakulni bennem a bűntudat e miatt az egész miatt.

– Miért? – tette fel a kérdést Cica, és szokásához híven azon nyomban lehajtotta a fejét.

– Azért, mert tudtam, hogy anyám szívesebben lenne máshol, és mert apámnak át kell ütemezni egy fontos találkozót, hogy teljesítse szülői kötelezettségeit. Amikor nagyobb lettem, egyszerűen kibéreltek egy limuzint, hogy eljuthassak azokra a helyekre, ahova menni kellett, de hosszú ideig valamelyiküknek mindig velem kellett maradnia. Nem beszélve arról, hogy vannak olyan események, ahol legalább az egyik szülőnek kötelező jelen lennie.

– És a veled kapcsolatos költségeket megosztották? – kérdezősködött tovább Misty.

– Az esetek többségében igen. De volt olyan is, amikor anyámnak nem tetszett valami, amit apám vett nekem, vagy fordítva, és az egyezségük szerint ilyen esetben az egyik vagy a másik fél nem járult hozzá a költségekhez.

– Mindig ilyenek voltak, te mégis azt hiszed, hogy szerették egymást? – húzta el a száját Star gúnyosan.

– Igen. Tudom, hogy így van. Nem hiszem, hogy kezdettől fogva ilyenek lettek volna. Mint mondtam, valamikor romantikusak voltak, csak később váltak...

– Milyenné?

Marlowe doktornő felé fordultam. Kétségtelenül nagyon érdekelte a válaszom. Néha órákon át figyeltem szüleimet, de hosszú időbe telt, mire rájöttem, úgy viselkednek egymással, mint az idegenek.

– Veszélyeztetetté – válaszoltam. Star ránézett Mistyre, aki vállat vont.

– Elmagyaráznád, mire gondolsz, Jade? – kérdezte Marlowe doktornő. Olyan halkán beszélt, hogy szinte alig hallottam.

– Azt hiszem, mindketten rájöttek, mennyi mindent veszítenek a házasságkötéssel, és amikor közbejöttem én is, még inkább felértékelődtek saját ügyeik. Anyám mindig is attól félt, kevesebbet fog érni, ha gyereket szül. Apám pedig attól tartott, egyre többet veszít erejéből, ha anyám előáll követeléseivel.

– Igazat beszél? – kérdezte Star Marlowe doktornőt. – Vagy azt sem tudja, miket hord össze?

– Talán – felelte a doktornő.

– Ön sohasem mond igent vagy nemet? – csattant fel Star.

Marlowe doktornő higgadtan vette tudomásul Star kifakadását, végül azt válaszolta: – Igen. – Azután mindketten elnevelték magukat. Jónak találtam, hogy nem vagyunk olyanok, akiket dróton lehet rángatni.

Star szeméből kiolvastam, hogy újabb rázós kérdés formálódik benne.

– És mi a helyzet ezzel? – kérdezte a szobában körbepillantva.

– Hogyan ezzel?

– A terápiával. Ki fizeti?

– Ja, értem. Ebbe mindketten beszállnak – válaszoltam. – Bár kétség nem fér hozzá, hogy ezen is összevesztek. Apám szerint anyámnak kellene fizetnie, mert minden az ő hibája, anyám szerint fordítva.

– Akkor mégis hogyan sikerült megegyezniük? – kérdezte Misty.

– A bíróság hozta meg a döntést – mondtam.

– A bíróság?

– Jelen pillanatban állami felügyelet alatt állok – feleltem. – Ugye, neked nincs túl sok közöd a szüleid válásához?

Misty a fejét rázta.

– Miért? Neked talán van?

– Tréfálsz? Még két új barátot is szereztem az ügy folytán – mondtam neki.

– Kik azok? – érdeklődött Star.

– A szüleim ügyvédei – feleltem hahotázva.

Egyikük sem csatlakozott a nevetéshez. Mindannyian

megüvegesedett szemmel meredtek rám. Jó lett volna tudni, hogy miért nem nevetnek velem együtt. Aztán éreztem, ahogy az első könnycsepp végigcsordul az arcomon.

2.

– Néha arra gondolok, sokkal jobb lenne most, ha a szüleim még akkor elváltak volna, amikor megszülettem – folytattam, miután összeszedtem magam. – Akkor nem kellene átélnem ezt az egész procedúrát. Az egyiptomi vázától a perzsaszőnyegen át az utolsó szögig mindenről dönthettek volna az előtt, hogy felfogtam volna, a legtöbb gyereknek van apja, van anyja, akik nem folyton azt bizonygatják, melyikük a fontosabb személyiség.

Gyanítom, az ember nem sóvárog olyan íz után, amelyet még sohasem kóstolt. A külsőségeket tekintve szinte semmi sem változott nálunk azóta, hogy mindez elkezdődött. A szüleim soha nem voltak otthon, amikor hazaérkeztem az iskolából, viszont ott volt a szobalány, a szakácsnő és seregnyi egyéb alkalmazott, akik a sövényt nyírták, a kertet rendezgették, hogy a ház különlegesnek hasson még a kiváltságosok zárt közösségén belül is. Anyám az esetek többségében korábban érkezett haza, mint apám, aztán egy nap – szerintem – úgy döntött, nem engedheti meg, hogy munkája kevésbé tűnjön fontosnak, mint apámé, ezért egyre későbben járt haza. Arra törekedett, hogy mindig apa után lépje át a küszöböt.

Ott volt a házi munkák felosztása. Az étrendet anyám beszélte meg a szakácsnővel. Apám felügyelte a kertépítőket és a karbantartókat. Külön könyvelő kezelte a ház fenntartásával kapcsolatos számlákat, miután ők ketten megbeszélték, mit vásárolnak közösen, és mit kell a saját pénzükből fedezniük.

– Hát nem úgy hangzik, mint egy család – mormogta Star –, inkább olyan, mint egy vállalkozás.

– Lehet, hogy igazad van. Olyan társulásnak tekintették magukat, amelyben a felek egyenlő mértékben járulnak hozzá a működtetés költségeihez. Talán a családomnak be kellene jegyeztetnie magát a cégbíróságon, ugye, doktornő? Lester Részvénytársaság néven. De ki

fektetne be egy olyan cégbe, ahol maguk a tagok is vonakodnak ettől?

Marlowe doktornő üres tekintettel meredt rám, így visszatértem a történetemhez.

– Igen, minden így történt – fordultam Star felé. – Fején találtad a szöveget. Viszonyuk sokkal inkább hasonlít egy üzleti vállalkozásra, mint egy házasságra. És a cég tönkrement.

– Hiszen még mindig rengeteg pénzetek van – jegyezte meg Star a jól ismert módon fitorogva. Tudtam, hogy ezzel a témával sohasem vívhatom ki a rokonszenvét.

– Nos, igen, pénz, az van éppen elég, csak éppen egyvalaminek vagyunk szűkében. Hogy is hívják azt, Marlowe doktornő? Szeretetek, ugye? – Természetesen nem vártam választ a kérdésekre. – Igen, ez az – a szeretet. Kifogytunk a szeretetből, amelyből amúgy sem volt sok, ha egyáltalán volt valaha, így a társas vállalkozás bezárja kapuit.

Most pedig a cég tagjai a vagyontárgyakon marakodnak, melyek közül az egyik, történetesen, én vagyok. Mindegyikük meg akarja kapni a maga részét mindenből, így belőlem is. És az is lehet, hogy mindegyikük többet akar az őt megillető résznél. Ha egyiküknek sikerül többet kiharcolnia, azt egyfajta diadalként fogja elkönyvelni, és nem lesz keserű a szájíze az üzletbe fektetett összegek miatt.

Így hát, kedves sorstársaim, nincs más választásom, mint a bíróság, ahol ügyvédek, szociológusok és pszichiáterek csámcsognak életem legapróbb részletein. El tudjátok képzelni, milyen érzés a tárgyalóteremben személyes kérdésekre válaszolni, miközben a gyorsíró minden egyes szavadat lejegyz, és a bíró úgy bámul rád, mint akinek bármelyik pillanatban kieshet a szeme? – kérdeztem a hangomat felemelve.

Misty a fejét rázta. Star mereven bámult, Cica pedig beharapta alsó ajkát és bólintott. Talán ő tudja, milyen érzés. Hamarosan megtudjuk, gondoltam.

– Mielőtt beadták a válókeresetet, már napról napra rosszabb volt

a helyzet. Azt hittem, nem tudok majd szembenézni azzal, hogy a szüleim elvágják minden köteléket, és talán abban bíztam, nem is teszik meg, mert sajnálják rá az időt és a pénzt. Arra számítottam, valahogy túléljük a háborúzással terhes időszakot, és békét kötnek addig, amíg egyikük be nem adja a derekát; belefáradnak a csatározásba, és ésszerű kompromisszumot kötnek.

Egy dologra azonban kínosan ügyeltek: a látszatra. Még aznap is, amikor apám ügyvédje átadta anyámnak a házasság felbontását indítványozó kérvényt. Éppen készültek valahova. Apám egyik elegáns szmokingját vette fel, anyám valamelyik estélyi ruhájában és gyémántjaiban pompázott; még meg is dicsérték egymást, milyen jól néznek ki. Mindössze csak annyit kellett közölniük egymással, milyen hatással lehet karrierjükre a fontos estély, azonnal hajlandóak voltak az együttműködésre. Lehet, hogy kart karba öltve hagyták el a házat, mert a háború egyik szabályaként elismerték, nem okozhatnak kárt egymás pályafutásában.

Furcsa. Még most is bókolnak egymásnak mások előtt. A napokban fültanúja voltam, hogy dicsérte anyám az apám tervezte épületeket. Apámtól pedig azt hallottam, milyen jó üzletasszony anyám. Azt hiszem, azt akarják bizonyítani önmaguknak és másoknak, hogy a másik rászedte őket. Azt a látszatot akarják kelteni, hogy anyám az ideális feleség, illetve apám az ideális férj. Arról beszélek, milyen civilizáltan utálják egymást – mondtam, miközben a fejemet csóváltam. – Mosolyognak egymásra, de a jog minden eszközével hátba támadják egymást.

– Apád ügyvédje hol adta oda anyádnak a válással kapcsolatos papírokat? – kérdezte Cica.

– Nem mindegy? – mordult rá Star, de én úgy gondoltam, nem is olyan különös kérdés, hiszen az ilyen események mindig fájdalmasak, akármennyire is számítanak bekövetkezésükre, és nem mindegy, hol ejtik meg őket. Már úgy szerettem volna hallani Cica történetét. Vajon mi történt az ő szülei között?

– Tulajdonképpen postázták neki – feleltem. – Ott volt a levelei

között, melyeket a leánykori nevén címeztek neki.

– És mit tett, amikor elolvasta? – kérdezte Star.

– Aznap este semmit. Mondtam már nektek, mennyire kényes anyám a büszkeségére. Gyűlöl veszíteni, és sohasem lehet ő a legyőzött fél.

Éppen vacsoráztunk. Jól emlékszem az esetre; minden egyes részletére. Legszívesebben az „Utolsó vacsorának” nevezném, igaz, azután sem külön étkeztünk. Az volt az utolsó alkalom, amikor úgy tettek, mintha házasságuk a régi lenne, és előttem is azt a látszatot akarták kelteni.

Kijevi pulykamellet ettünk rizzsel. Anyám választotta a bort hozzá – egy francia Chardonnayt. Desszertet is ettünk utána – almatortát és vaníliafagyaltot.

– Akárcsak egy étteremben – jegyezte meg Star.

– Tulajdonképpen valóban minden nagyon finom volt, mint egy étteremben. Megfordultam egykét ilyen helyen New Yorkban és Londonban.

– Jártál Londonban? – kérdezte Misty.

– Természetesen. Ebben az évben Párizsba mentünk volna. Anyám kijelentette, hogy mi – azaz ő és én – mindenképpen elmegyünk. Apám viszont azt ígérte, hogy elvisz Madridba is. Anyám most már azt fontolgatja, hogy a tervbe beveszi Velencét is. Minden a válasz kimenetelétől függ – a felügyelet kérdésétől, a pénzügyektől és így tovább.

Mindannyian tágra nyílt szemmel bámultak rám.

– Térjünk vissza az Utolsó vacsorához – folytattam. – Mint mondtam, senki sem hitte volna, hogy valami baj van. Apám új terveiről beszélt, anyám pedig azzal kérkedett, hogy másnap a cég igazgatójával ebédel. Még politizáltak is. Apa inkább konzervatív, és néha úgy érzem, anya csak azért változtat a nézetein, hogy ellentmondhasson neki. Ugye, értitek, mire gondolok?

– Igen – mondta Misty.

– Nem – felelte Star. Cica a fejét rázta.

– Az én szüleim sohasem beszéltek a politikáról – jegyezte meg végül.

– Az Utolsó vacsoránál apa a kertészekre panaszkodott. Kijelentette, hogy új embereket fog felvenni a birtok kezelésére; anyám pedig azt közölte, hogy új bútorokra van szüksége a szalonba. Ilyen beszélgetés mellett hogyan is gondolhattam volna, hogy valami baj van. Ettem-ittam és másnapi terveimre gondoltam.

Amikor a desszertet felszolgálták, anyám ugyanolyan hangon, ahogy a bútorokról beszélt, bejelentette, hogy megkapta Arnold Klugman levelét. Róla tudtam, hogy szüleim jogi ügyleteit intézi.

Apám, mintha mi sem történt volna, azt mondta: „Akkor jó.”

Erre anyám úgy folytatta: „Megmondom Sheldon Fishmannek, hogy hívja fel holnap.”

„Csak nem Sheldon Fishman dolgozik neked?” – kérdezte apám csodálkozva.

„Judith Milner elégedett vele, ezért választottam őt” – válaszolta anyám.

Apa bólintott, és tovább eszegette az édességet. Később Mrs. Caron benézett, és ő megdicsérte, milyen finomat főzött. Én felmentem a szobámba, hogy tanuljak egy kis nyelvtant, hiszen vizsga előtt álltam. És sejtelmem sem volt arról, mi folyik körülöttem. A jogi dolgokra azelőtt sem figyeltem soha. Miért kellett volna pont akkor?

– Mikor jöttél rá, mi folyik közöttük? – kérdezte Misty.

– Két nappal később, amikor anyám értem jött a zenekari próbára. Apám elutazott Denverbe, hogy találkozzon valakivel, és nem lehetett tudni, mikor érkezik vissza. A napokban semmiképpen. Azelőtt egyik barátnőm anyja jött értünk, és most anyám lett a soros. Egy taxival nem lehetett volna megoldani a kérdést, és egy limuzin sem lett volna

elég mindnyájunknak.

Emlékszem, milyen ideges volt anyám. Állandóan telefonon utasította az embereit. Miután kitettünk mindenkit és hazaértünk, szólt, hogy várjak egy kicsit.

Kikapcsolta a telefont, és kiszállt a kocsiból. Karba tett kézzel állt meg előttem, aztán járkálni kezdett a kocsifelhajtón. Cipősarka hangosan kopogott a köveken. El nem tudtam képzelni, mit akar. Azt hittem, mindjárt elszabadul a pokol egy fiú miatt, akinek tetszem, és Jeremy Briannek hívják. Egyszóval ideges lettem, de még mindig nem tudtam pontosan, miről van szó.

„Tudod, Jade, apád és én nem jövünk ki” – mondta végül, és hátravetette a haját, mintha idegesítenék a fürtjei.

És? Mit mondhattam volna. Semmit nem vettem észre abból, ami körülöttem történik, és éppen ezért nem is tulajdoníthattam semmilyen jelentőséget neki.

„Egyre csak romlik a helyzet – mondta. – Már nem bírom tovább a makacsságát, megrögzött gondolkodását. Ügyvédekhez fordulunk, hogy megoldjuk ezt az ügyet.”

A szívem vadul dobogni kezdett, amint rájöttem, miről beszélgettek az előző esti vacsoránál.

„Mit jelentsen ez?” – kérdeztem.

„Azt akarom közölni veled, hogy hamarosan hivatalosan is megindítjuk a válást” – mondta, és hirtelen rám nézett. „Összeférhetlenségre hivatkozva” – tette hozzá, de még mielőtt mondhattam volna valamit, megszólalt a rádiótelefon, és ő azonnal felvette.

Nem vártam meg, míg befejezi a beszélgetést. Bementem a házba, felszaladtam a szobámba, és leültem az ágy szélére. Egyre csak a falat bámultam, és azt szerettem volna tudni, hogyan történhet meg mindez velem. Mi történt azzal a híres tökéletességükkel? Hová tűnt a védőburkom? Természetesen összezavarodtam, de mellett nagyon meg is rémültem. Úgy éreztem magam, mint egy madár, amely csak

repül és repül, és egyszer csak felfedezi, hogy kihullottak a tollai, és bármelyik pillanatban a földre csapódhat.

Anyám is bejött utánam a házba, de csak azért, hogy szóljon, majd később beszélgetünk; el kellett mennie valami fontos találkozóra. Azt mondta: „Ne aggódj, nem lesz semmi baj, majd én gondoskodom rólad.”

Ő fog gondoskodni rólam? Majdnem hisztérikus nevetésben törtem ki, de helyett csak ültem ott, és sírtam.

Persze arra gondoltam, igazából azért válnak el, mert egyikük vagy másikuk beleszeretett valakibe, és a másik rájött erre. Úgy képzeltem el, hogy az a valaki a munkatársuk lehet. Mindig is azt kívántam, bárcsak ez lenne válásuk igazi oka. Legalábbis azt jobban megérteném, mint az összeférhetetlenséget. Hogy lehet az, hogy két ilyen tehetséges, értelmes ember, akik olyan hosszú idő óta házasok, csak most döbbennek rá arra, hogy nem bírják egymást? Ezt én képtelen vagyok megérteni.

– Én is ezt gondoltam az én szüleimmel kapcsolatban – jegyezte meg Misty.

– Nekem eszembe sem jutott ilyesmi az én szüleimről – tette hozzá Star.

Cathy csak rájuk pillantott, majd visszanezett rám, de továbbra is hallgatott.

– Amikor másnap apám visszaérkezett Denverből, nagyon mérges lett, amiért anyám az ő távollétében mondta el, mi történik közöttük.

Már hazamentem az iskolából. Anyám még dolgozott, apám pedig egyenesen az irodából jött. Bekopogott a szobám ajtaján. Még mindig szédelegtem a hallottaktól; az ágyamra vettem magam, és zsibbadtan bámultam a plafont.

„Szia – köszönt az ajtóban. – Hogy vagy?”

„Jobban is lehetnék” – feleltem.

Rá sem haragudtam kevésbé, mint anyámra. Teljesen kiborultam

attól, hogy mindketten hibáztak. Tudjátok – mondtam kis szünetet tartva –, néha még most is legszívesebben nekik rontanék. A szülők olyan komoly elvárásokat, követelményeket és egyebeket támasztanak velünk szemben. Jól kell tanulnunk, és rendesen kell viselkednünk az iskolában; úgy kell élnünk, hogy büszkék lehessenek ránk; soha nem okozhatunk nekik csalódást. Illedelmesnek, becsületesnek és tisztelettudónak kell lennünk, de minnek ez az egész, ha ők foghatják magukat és tönkretelhetnek egy családot, arra kényszerítve minket, hogy átéljük mindazt, ami a kielégülésüket szolgálja?

– Mit szól ehhez, Marlowe doktornő?

– Nem ártana tőlük megkérdezni – válaszolta. Star elnevette magát.

– Az én mamám és papám biztos eldobná magát, ha ilyen kérdést tennék fel nekik – mondta. –Először is meg kellene találnom őket, majd elővennem a mamát, mert ő az, aki esetleg hajlandó is lenne meghallgatni.

– Nekem is eszembe jutott már ez a kérdés – vetette közbe Misty –, csak éppen nem tettem fel nekik.

Ránéztem Cicára, aki gyorsan elfordította a fejét. Vele ugyan mi történhetett?

– Apámnak még csak fel sem tűnt, hogy haragszom. A saját felháborodása foglalta le – folytattam a történetem.

„Úgy volt, hogy együtt csináljuk végig – mondta –, persze jellemző anyádra az, amit tett. Mindig ő akarja magához ragadni az irányítást. De ne aggódj, mindent annak rendje és módja szerint intézünk” – biztosított. Már előkészítette a papírokat ügyvédje számára.

Felsőhajtottam, keresztbe tettem a lábam, és hátradőltem.

– Szóval a válás kezdettől fogva keserűnek ígérkezett, és én lettem a csatamező. Én, aki addig pusztán kényelmetlenségnek számítottam, hirtelen fontos személlyé váltam, de elhihetitek, egyáltalán nem voltam elragadtatva tőle. Egyszer mindkettőjüknek megmondtam, bizonyára nem szeretnek engem túlságosan. Mindketten zavartnak látszottak, de azt hiszem, lelkük mélyén jól tudták, én mire gondolok

és ők mit éreznek.

Azon az estén a vacsoránál hűvös volt a légkör, de egyikük sem hagyta volna, hogy a másik lássa, mennyire ki van borulva. Úgy étkeztek, mintha másnap nem folytatódott volna a tortúra; mintha semmi sem ronthatná el az étvágyukat. Persze azt nem vették észre, hogy én alig ettem valamit.

Beszélgetésük a legalapvetőbb dolgokra korlátozódott, és új, hivatalos hangnemben érintkeztek egymással. Vacsora előtt mindketten egyszerre fordultak felém; az iskoláról, a zenekarról kérdezgettek, szóba hoztak egy későbbi táncos rendezvényt is, amely – biztos vagyok benne – egyáltalán nem érdekelte őket. Ha egyikük feltett egy kérdést, a másik megpróbálta felülmúlni azt a részletek tisztázásával.

Minden igyekezetükkel azon voltak, hogy bizonyítsák, mennyire érdekli őket az életem, mennyit törődnek kapcsolataimmal. Rá kellett volna jönnöm, hogy a harc a felügyeleti jogért folyik, de mint mondtam, én úgy gondoltam, ha valóban elválnak, akkor én anyámmal maradok otthon, apám pedig egyszerűen elköltözik valahova máshova.

Azok az iskolatársaim, akiknek elváltak a szüleik, mind az anyjukkal maradtak, de rendszeresen találkoznak az apjukkal, és akárcsak ti, egyikük sem tudott túl sokat a válás folyamatáról. Őket jobban megkímélték a kellemetlen részletektől, mint engem.

Terv szerint a következő lépésben az ügyvédeknek kellett összejönniük, hogy egyeztessék az álláspontokat és kidolgozzák a részleteket. Szinte minden apró kérdésben megegyeztek, csak éppen rólam feledkeztek meg, és az kihatótt az összes többi egyezsége. Amikor a felügyelet problémájára terelődött a kérdés, kitört a háború. Azt hiszem, anyámat meglepte a fordulat, és apám ezt nagyon élvezte. Addig én sem tudtam erről a pontról. Csak a vagyonmegosztás tételeiről, a közösen és külön szerzett vagyontárgyaikról hallottam egyet s mást. Mivel anyám nem hivatkozott tettelegességre vagy érzelmi zaklatásra, apám továbbra is a

házban maradhatott. Egyelőre legalább a láthatás kérdésében nem kellett egyezsége jutniuk.

De az elhelyezési per során a bíróságnak el kellett döntenie, ki kapja meg a felügyeleti jogot. Eléggé hamar rájöttem arra, hogy a véleményem és a bíró kérdéseire adott válaszaim nagy szerepet fognak játszani, éppen ezért váltak a szüleim hirtelen...

– Mivé? – kérdezte Misty.

Egy pillanatig bambán meredhettem rá, míg a megfelelő szót kerestem az agyamban, mert a válasz olyan egyértelműnek tűnt.

– Szülőkké – feleltem.

– Tessék?

– Úgy érti, valódi mamává és papává. Most már nem olyanok, mint az üzlettársak – magyarázta Star.

– Pontosan erről van szó – feleltem mosolyogva. Rápillantottam Marlowe doktornőre. Nagyon elégedettnek látszott.

– Az csak jó lehet neked – jegyezte meg Misty. Ismét ránéztem a doktornőre, mert tudtam, hogy érdekelni fogja a válaszom.

– Jó is meg nem is – válaszoltam. – Azt akarom mondani, jólesik a törődés meg minden, de utálok arra gondolni, hogy figyelmességük csak arra szolgál, hogy minél többször felülmúlják a másikat. Olyan ez, mintha kapnál valamit, ami egyszerre jó és rossz. Például: az ember szívesen eszi kedvenc fagyaltját, pedig az hideg, és megfájdulhat tőle a foga.

Mindnyájan zavartan néztek rám.

– Azt hiszem, ennek semmi értelme – mondtam, és újra hátradőltem. – Éppen ezért nem akartam belefogni az egészbe.

– Már hogyan lenne értelme – biztosított Misty, és Star felé sandított.

– Igen, én is úgy gondolom – csatlakozott hozzá Star.

Cica bólintott.

– Nagyon is sok értelme van – tette hozzá a suttogásnál alig hangosabban.

– Még akkor is, ha egy kicsit zavaros.

– Tessék?

– Azért vagyunk itt, hogy módot találjunk arra, hogyan éljünk együtt az érzéseinkkel – folytatta Cica, és három nap után először tekintettünk rá úgy, mint aki a tartózkodásán, rettegésén és hallgatásán kívül valami mást is nyújthat nekünk.

Mielőtt azonban bárki is megszólalhatott volna, pohárcsörgést és lépéseket hallottunk a rendelő előtti folyosóról.

– Itt a limonádé! – kiáltotta Marlowe doktornő nővére, Emma, miután belépett az ajtón. Az ezüsttálcán egy kancsó friss limonádét, négy poharat és egy tál aprósüteményt egyensúlyozott.

– Remélem, nem jöttem túl korán, Marlowe doktornő – hebegte Emma zavartan. Attól tartott, hogy félbeszakította a csoportterápiát. Mindannyiunknak az a véleménye, eléggé furcsa, hogy a hűgát doktornőnek szólítja. Misty szerint ő is a páciense volt, de én azt mondom, inkább valami konfliktus áll a háttérben.

– Nem. Pontosán a terv szerint, Emma. Köszönjük.

Emma puffadt arca elpirosodott, amint mosolyra csücsörítette a száját. A tálcát az asztalra csúsztatta, majd hátralépett.

– Ma mindenki olyan ragyogó színben van. Különben szép napra ébredtünk. Remélem, doktornő, sort kerít arra, hogy ezek a lányok élvezhessék egy kicsit a napsütést. A fiatal lányoknak napra van szükségük – jelentette ki, mintha valami régi igazságot tárna elénk.

– Természetesen fogok, Emma. Köszönjük. Emma bólintott, megeresztett még egy mosolyt, aztán kiment a szobából. Azt hiszem, mindnyájan arra lennénk kíváncsiak, vajon évek óta így megy-e ez közöttük; vajon milyen mélyek Emma sebei a mieinkhez képest, és mi történik, ha az ember sohasem tud egészen talpra állni?

Ezután már mindig rettegni fogunk attól, hogy elrontjuk

kapcsolatainkat, és ezáltal örökre magányosak maradunk? Nem kell ahhoz pszichiáternek lenni, hogy az ember lássa, Emma problémája a magányosság, mely betegségként tükröződik mosolyán, nevetésén, minden egyes mozdulatán.

– Szolgáljátok ki magatokat, lányok – rendelkezett Marlowe doktornő. Úgy is tettünk. – Mindjárt visszajövök. Utána kell nézнем az ebédnek – közölte, és ő is kiment a rendelőből.

Jól teszi a doktornő, hogy szüneteket iktat be, gondoltam. Máskülönben túlságosan kimerülnénk.

– Hol laksz? – kérdeztem Cicát, miközben a limonádémért nyúltam.

– Pacific Palisades – válaszolta kurtán. Épp a süteményét rágcsálta.

– Hova jársz iskolába?

– Egyházközségi iskolába járok – felelte, és hátrasimította a haját.

– Látom, levágattad a hajad – mondtam, mire ő bólintott.

– Magam csináltam.

– Nem rossz – folytattam –, de rá kellene vened anyádat, hogy elvigyen Pattyhez a Rodeora.

Úgy nézett rám, mintha idegen nyelven beszélne hozzám.

– A „Rodeo” az a Rodeo út – magyaráztam. – Tudod, ha egy jó fodrász megtalálná a hozzád illő frizurát, nem nézne ki olyan pufóknak az arcod.

– Lehet, hogy ő nem tartja magát pufóknak, és a haja pedig úgy jó, ahogy van – szólt közbe Star.

– Én csak segíteni akartam.

– Az emberek néha túlságosan segítőkészek.

– Ez nevetséges. Az ember sohasem lehet eléggé segítőkész – válaszoltam.

– Azok, akik mindig beleütik az orrukat mások dolgába, túlzásba

viszik – vágott vissza.

– Nem értek egyet. Én nem szoktam beleütni az orrom mások dolgába, most is csak megpróbálom átadni tapasztalataimat az ő érdekében.

– Lehet, hogy nincs szüksége rá. Gondoltál már erre?

– Már hogyan lenne szüksége rá? Ugye, Cathy?

– Úgy kérdeztem, mint aki ki akarja csikarni az igenlő választ. Úgy tűnt, mindjárt elsírja magát.

– Nem veszed észre, hogy ugyanazt csinálod, amit a szüleid művelnek veled? – kérdezte Misty.

– Mit?

– Arra akarsz kényszeríteni, hogy melléd álljon – válaszolta.

Mereven bámultam rá egy pillanatig, aztán hátradőltem. Star szinte keresztüldöfött a szemével. Cathy csak a süteményét majszolta, és a limonádéjára meredt.

Egyébként Misty nem is mondott hülyeséget. Volt valami a hangomban, ami arra emlékeztetett, ahogy a szüleim beszélnek velem mostanában – mindig arra akarnak kényszeríteni, hogy egyikükkel vagy másikkal egyetértsek.

– Mistynek igaza van – fordultam Cathyhez. –Sajnálom. Én tényleg csak segíteni akartam. Azt hiszem, még meg kell tanulnom, mikor kell befognom a számat.

– Ámen – mondta Star.

– Te sem vagy tökéletes – vágtam a fejéhez.

– Valóban? Ejnye-ejnye! Pedig én azt hittem, csodálatos neveltetésben volt részem, és én voltam a család szeme fénye.

Misty elnevette magát. Én is.

Éppen akkor toppant be Marlowe doktornő.

– Ó, annyira örülök, hogy ilyen jól kijöttök egymással – lelkesedett, erre mindnyájan hangosan nevetni kezdtünk. Még Cica

is.

3.

– Miután a szüleim elhatározták, hogy harcolni fognak a felügyeleti jogért, civilizált válásuk sakktabláján a szépen faragott figurákból kések lettek, és ők készen álltak arra, hogy egymásba döfjék őket – kezdtem hozzá újra. – Más szavakkal: a dolgok egyre undorítóbbá váltak. Mostanában alig szólnak egymáshoz. Kulturált viselkedésük már csak hajszálon múlik. Hát énvelem meg mi lesz? –tettem fel a kérdést egy délvidéki szépség hanghordozásával. Akár Scarlett O'Hara is mondhatta volna az Elfújta a szélben. Misty elnevette magát.

– Néha, miközben ugyanabban a szobában ülünk mindhárman, anyám ilyesmiket mond: Jade, megmondanád apádnak, hogy problémák vannak a szemétszállítással?” Apám pedig így válaszol: „Mondd meg neki, hogy már tudok róla, és meg fogom oldani a kérdést.”

– Szóval közvetlenül nem beszélgetnek egymással, ugye? – kérdezte Misty.

– Úgy van. Én meg olyan vagyok, mint egy szűrő, melyen át a szavak oda kerülnek, ahova szánják őket. Úgy emlékszem, valójában még egyszer sem kellett elismételnem azt, amit közölni akartak egymással. Megelégszenek annyival, hogy a megszólított személy én vagyok.

– Én ezt nem bírnám túl sokáig – vetette közbe Star. – Tudom, milyen az, amikor fröcsög belőlük a gyűlölet, és bizony nem szeretnék középen állni.

– Én sem szeretek. A múlt hét valamelyik napján, amikor éppen rajtam keresztül beszélgettek, egyszer csak befogtam a fülem, és sikoltozni kezdtem: „Hagyjatok békén! Hagyjatok ki ebből az egész szemétségéből!”

Legszívesebben kitéptem volna az összes hajam. Éreztem, hogy vér todul az agyamba, azt hittem, mindjárt szétpattan a fejem. Biztos céklavörös lett az arcom, de ők semmit sem vettek észre belőle, mert közben egymásnak estek.

„Látod, mit csinálsz vele?” – emelte fel a hangját apám vádlón.
„Én? Itt rólad van szó. Pont te vagy az, aki belerángattál minket ebbe az egész nevetséges komédiába. Gondoltál már arra, akár egy pillanatig is, hogy nincs olyan épeszű bíró, aki rád ruházná a felügyeleti jogot?”

„Ha épeszű, akkor azt fogja tenni” – felelte apám.

Sarkon fordultam, és kirohantam a szobából. Hallottam, hogy még percekig kiabálnak egymással. Olyan volt, mint egy vihar közeledése. Először az ég távoli dördülései a horizonton, aztán megjelennek az első esőcseppek. Itt csak az én könnyeim peregtek az arcomon.

– Nem tudom elképzelni, hogy még mindig együtt laknak a házban – közölte Misty, és a fejét csóválta.

– Hol alszik most apád? – kérdezte Star.

– Az egyik vendégszobában. Ez egy másik történet, amiből szintén baj lett. Apa megkért, hogy segítek neki átcipelni a ruháit. Nem tetszett, hogy ez megtörténik, de mit tehettem volna. Hurcolkodás közben persze egyfolytában anyámra panaszkodott. Ő pedig éppen akkor érkezett haza, és amikor felfogta, mit lát, rám támadt.

„Hogy vagy képes segíteni annak az embernek? Csak nem az ő oldalára állsz?” – kiáltotta.

„Mindössze néhány ruháját és személyes holmiját segíték átvinni” – feleltem neki.

Azon az estén – talán azért, mert veszélyeztetve érezte helyzetét – eldöntötte, hogy nekünk kettőnknek el kell mennünk vacsorázni valahova. Akkor történt az első mérgezés – mondtam.

– Mérgezés? – csapott le a szóra Cica, majd büntudatosan nézett Starra és Mistyre, mintha elhappolta volna előlük a számukra kijelölt

szakaszt.

– Nem hiszem, hogy azt akarná mondani, ő és az anyja megmérgezték az apjukat vagy ilyesmi – magyarázta Misty. De mielőtt válaszolhattam volna, enyhén összehúzott szemöldökkel megkérdezte: – Ugye?

– Hát persze hogy nem – válaszoltam –, de gyakran arra gondolok, az sem áll túl távol tőlünk. Nem, én egyfajta megmételtyezésre gondolok, amikor kellemetlen dolgokat próbálnak meg elültetni az agyamban egymásról. Mostanában úgy tekintik a fejemet, mintha az a gyűlölet kertje volna.

Egyébként nem emlékszem olyan alkalomra, amikor anyám egyedül velem szeretett volna elmenni valahova – egy ebédre például, ahol anya és lánya úgy igazából kibeszélgethetik magukat. Ó, igen, sokszor elmentünk vásárolni, és a sétát gyakran egy jó ebédrel fejeztük be, de legtöbbször velünk jött valamelyik barátnője is, ha nem, akkor kizárólag magáról és a karrierjéről beszélt.

Furcsa, de amikor azon az első estén elhívott vacsorázni, sajnáltam apámat. Természetesen tudtam, arról van szó, hogy szándékosan ki akarja őt zárni körünkből, de nem tehetek róla, csak arra tudtam gondolni, hogy egyedül ül otthon a hatalmas ebédlőben, az üres székeket bámulja, miközben Mrs. Caron felszolgálja neki az ínycfálatokat.

Anyám az egyik legdrágább Beverly Hills-i étteremben foglalt asztalt számunkra. Megmondta, hogy öltözzek fel rendesen, mert elegáns helyre megyünk.

„Hónapokkal azelőtt, hogy beadtuk volna a válópert, állandóan apád fülét rágtam, hogy hozzon el ebbe az étterembe” – magyarázta, miután kiléptünk a házból.

„És miért nem tette?” – kérdeztem.

„Miért? Ha megkérdeznéd tőle, biztos vagyok benne, hogy előállna valami gyenge kifogással. Például: én voltam az, aki soha nem ért rá, vagy valami ilyesmivel.”

Felém fordult, és rám mosolygott.

„Nagyon csinos vagy – mondta. – Tetszik a frizurád, és örülök, hogy megvettem neked ezt a Vivienne Tam-modellt. Szépen kihozza az alakodat.”

Fogalmam sem volt, mit mondjak erre. Azelőtt anyám nem túl sok időt szentelt annak, hogy a ruháimról vagy a hajamról beszélgessem velem. Az igazság az, hogy a legtöbb ruhámat akkor választottam, amikor a barátnőimmal mentünk el bevásárolni. Amikor pedig véletlenül anyámmal vásároltunk, ő nem hagyott elég időt a próbálgatásra.

Mindig gyorsan túl akart lenni rajta. Elegánsan öltözködik, de sohasem titkolta, hogy szerinte a vásárlás merő időpocsékolás. Ő segített kiválasztani a kozmetikai szereimet – egy kozmetikai cég értékesítési igazgatója lévén, ez a szakterülete –, de mindig úgy beszél velem róluk, mintha egyik ügyfele volnék, vagy egy áruház vásárlója.

„Természetesen apád nem akarta, hogy megvegyem, pedig neked annyira tetszett – mondta anyám, és még mindig ugyanarról a ruháról beszélt. – Szerinte ez túl drága egy olyan fiatal lánynak, mint te.”

„Erre nem emlékszem” – jegyeztem meg.

„Ó, igen, ezt nem tudhatod. A saját pénzemből kellett megvennem. Ha akarod, megmutathatom a számlát is – mondta. – Ne csodálkozz rajta – folytatta –, de legszebb holmijaid többségét nekem köszönheted. Nem én verem a fogamhoz a garast ebben a családban. Apád a szüleitől örökölte a... takarékoskodást. Jól tudod, Lester nagyapádék milyen nehezen adnak ki pár fillért is. Nézd csak meg, milyen születésnap ajándékokat kaptál tőlük. A legtöbb nagyszülő már félretett volna egy kis pénzt az unokájának egy jó kis kamatozó értékpapíron” – mondta.

„De vannak nekik más unokáik is” – jegyeztem meg.

„Úgy? Az unokatestvéreiddel sem túlságosan bőkezűek. Mit fognak csinálni a pénzükkel, magukkal viszik a sírba? Tudod, mit kaptunk

tőlük nászajándékba? Egy ötszáz dolláros takarékkönyvet. Képzeld csak el – folytatta nevetve –, egy takarékkönyvet. Azt hiszem, még mindig benne van a páncélkazettában. De a fele az enyém, és ne aggódj, hozzá is fogok jutni. Ha csak egy fillért is kivesz abból a kazettából...” – mormogta, és ajka elfehéredett a haragtól. Hirtelen újra mosolyogva nézett rám.

„Miket beszélek, nem akarom, hogy téged aggasszanak az anyagiak, Jade. Nem fogjuk úgy végezni, mint olyan sok szegény asszony a gyerekével – biztosított. – Igazság szerint az én ügyvédem jobb, mint az övé. Jól tudom. Arnold dolgozott már nekem. Nincs annyi tárgyalótermi tapasztalata, mint az én ügyvédemnek. Az igazat megvallva, csodálkozom is, hogy apád nem keres egy gyakorlottabb jogászt. Egy olyan szakembert, mint az enyém, aki megszerzi nekem azt, amit akarok, és aki megvédi azt, ami a tied.”

„Nem hinném, hogy apa a káromat akarja” – mondtam, és azonnal tudtam, hogy hibát követtem el.

A szeme úgy kiguvadt, mintha rögtön kiesne az üregéből. Anyám nagyon vonzó nő. A haja valamivel sötétebb, mint az enyém, és a homlokán olyan ívben fésüli, mint a negyvenes évek színésznői. Zöldeeskék szeme van. És sokkal zöldebb, ha haragra gerjed. Tudom, hogy szép, mert bárhova megyek vele, mindig megfordulnak utána a férfiak, sőt még a nők is felkapják a fejüket azzal a „miért nem lehetek én ilyen” arckifejezéssel.

Pedig semmi különöset nem tesz azért, hogy megőrizze az alakját. Talán egyszer egy héten lemegy a tornaterembe, de nem szeret keményen edzeni. Azt mondja, úgyis állandóan úton van, elég, ha a diétájára ügyel, és azzal kész.

Két centivel alacsonyabb, mint én. Ha kicsivel magasabb lenne, akkor modell is lehetett volna belőle, persze ez nem azt jelenti, hogy szeretett is volna az lenni – tettem hozzá gyorsan.

– Miért nem? – kérdezte Star.

– Úgy gondolja, a férfiak csak élő húsnak tekintik őket, ezért

teljesen mindegy, milyen sokat keresnek. És pályafutásuk igen rövid életű. Ha egy asszony az üzleti életben érvényesül, akkor a külseje kevésbé határozza meg, mennyi ideig dolgozhat, vagy milyen hamar lép előre a szakmai ranglétrán.

– Nehogy azt hidd – morogta Star.

– Mit ne higgyek?

– Azt, hogy a külső nem számít. Minden körülmények között számít.

Cicára pillantottam. Lehajtott fejjel hallgatta, hogyan vitatkozunk Starral.

– Ha az ember tehetséges és gyakorlott, akkor oda kerül, ahova csak akar – mondtam Starnak.

– A férfiak mindig a csinos nőket léptetik elő először – erősködött Star.

– Mit tudsz te erről? Még sohasem dolgoztál, és nem ismered az üzleti életet.

– De tudom, mit akarnak a férfiak – közölte szárazon.

– Ugyan már. – Ránéztem Mistyre, aki csak vállat vont. Az elbeszéléséből tudom, hogy az ő anyja soha nem dolgozott egy napot sem. Rájöttem, hogy ő sem tudhatja.

– Túl sok szappanoperát nézel – csattantam fel.

– Szappanoperát? – nevetett Star. – Szinte állandóan rossz a tévénk, ha meg jó, akkor Rodney tapad a képernyőre, és a rajzfilmsatornát nézi. Nekünk csak egy készülékünk van – hangsúlyozta. – Fogadok, nektek legalább öt.

Átgondoltam, és kiderült, nekünk hét televíziónk van, de nem szóltam egy szót sem.

Úgy döntöttem, folytatom, nem törődöm Star közbeszólásával.

– Anyám nem az egyedüli nő, aki csinosabb és sugárzóbb, amikor haragos. Nekem ráadásul még... félelmetes is.

„Higgy nekem – kiáltotta –, apádat nem érdekli, hogy mi jut és marad neked. Jegyzéke van arról, mit akar ettől a válástól. Te és én nem állunk a listája élén. Mit gondolsz, miért harcol olyan ádázán azért, hogy megszerezze a felügyeleti jogot? Azért, hogy ő legyen a felelős érted, hogy őt terheljék az igényeid? Aligha. Neki csak az egyezkedések adta játék a fontos.”

„Mit akarsz ezzel mondani?” – kérdeztem.

Egy ideig csak magában mosolygott és bólogatott, majd felém fordult.

„Azt hiszi, nem vagyok olyan rátermett, mint ő. A legtöbb férfi elköveti ezt a hibát, de én már számtalanszor tárgyaltam férfiakkal, tudom, hogyan gondolkodik és manőverezik az ellenfél” – válaszolta.

Utáltam még a gondolatát is, hogy ellenfélként említi apát, de be kellett látnom, hogy anyám számára ő most nem egyéb.

„Azt hiszi, ha bíróságra viszi ezt az egész nevetséges felügyeleti ügyet, és kitűzik a tárgyalás időpontját, akkor megadom magam anyagi követeléseinek, és beérem kevesebbrel is.”

„Azt hittem, az anyagiakról szól ez az egész hercehurca” – mondtam neki.

„Úgy is lett volna, ha nincs itt ez az újabb vadhajtás” – felelte. Ez voltam én – vadhajtás.

„Nem értem” – közöltem vele.

„Ő többet keres, mint én. Abból is meg akarom kapni a részem – magyarázta. – Egy bizonyos része jár neked. És vannak különféle vagyontárgyak, amelyekről azt gondolja, csak őt illetik meg. Aztán ott van a ház is. A végén úgyis megegyezünk majd mindenben, de addig, amíg ezt a játékot játssza, semmiképpen nem.”

„És mi vagyok én? Egy figura a sakktáblán?” – kérdeztem.

„Pontosan az – felelte. – Örülök, hogy megértetted. Tudtam, hogy így lesz. Most sokkal inkább arra van szükségünk, hogy egymás nővéreiként s nem anya-lányaként lépjünk fel; testvérekként

harcoljunk ugyanazokért a célokért, és együtt gyűlöljük azokat, akik önzőek és lebecsülnek minket” – mondta.

A szívem mélyén tudtam, hogy ő is csak sakkfiguraként kezel engem. De akkor még nem mondtam meg neki a véleményemet. Attól tartottam, hogy a haragja még távolabb sodor minket az úttól, amelyen el akartunk indulni.

Miután megérkeztünk az étterembe, anyám ismét olyanná vált, mint amilyennek egész életemben ismertem. Kijelentette, azért visz oda, hogy végre meghitten beszélgethessünk, de javarészt olyan embereket hozott szóba, akiket az üzleti életből ismer. Elmagyarázta, kik ők, és miért olyan fontos „egy csapatot alkotni velük” – ahogy ő fejezte ki magát.

Vajon velem ki alkot majd egy csapatot, gondoltam akkor.

– Miért nem kérdezted meg töprengés helyett? – érdeklődött Star.

– Nem tudom. Persze igazad van, akkor és ott kellett volna szembesítenem a kérdéssel, mégsem tettem. Ettem; hallgattam őt, és úgy éreztem, messzire sodródok önmagamtól, mint egy árnyék, mely egyre halványabbá válik. Ezt teszi velem ez a válasz: szinte áttetszővé váltam miatta, és teljesen mindegy, mennyire bizonygatják, milyen fontos vagyok nekik.

Anyám időnként visszatért a családi válság témájához, összevissza beszélt apámról, és emlékeztetett arra, hogy neki kell irányítania a házasság felbontásának menetét. Sokkal többet ivott, mint általában szokott. Máskor egy Martini is elég neki, de ez alkalommal feszültté tette haragja, eltökéltsége és büszkesége, ezért ivott egy másodikat, majd egy harmadikat is.

Mire felszolgálták a desszertet, eléggé üvegesnek láttam a tekintetét. Hirtelen olyan különössé vált. Egy darabig mereven bámult rám, majd átnyúlt az asztalon, és megragadta a kezem.

Jade – kezdte könnyes szemmel –, össze kell tartanunk, ami ezt az ügyet illeti. A felét sem tudod annak, amin keresztülmentem az utóbbi néhány évben. Apád teljesen különbözik attól a férfitől, akihez

hozzámentem. Csak önmaga és munkája megszállottja. Semmi más nem számít neki; sem te, sem én, semmi” – mondta.

Főlegyenesedett, vett egy mély lélegzetet, és azt mondta: „Hamarosan elbeszélget veled az ügyvédem. Szeretném, ha készséges volnál, és őszintén válaszolnál a kérdéseire, valamint szem előtt tartanád mindazt, amit elmondtam neked ma este.”

„Miről fog kérdezgetni?” – tudakoltam.

„Az életünkről, az életedről. Nem lesz nehéz válaszolni, majd meglátod. Azt védsd az eszedbe, Jade, hogy én mindig melletted állok.”

Alig mertem beszállni mellé a kocsiba. Attól tartottam, megállítanak majd minket, és anyámat letartóztatják ittas vezetésért. Mégis hazajutottunk valahogy. A hallban még egyszer átölelt. Csodálkoztam, mert ilyesmit már nagyon régen nem csinált.

Sírás fojtogatott, és görcsbe rándult a gyomrom. Nem akartam, hogy anyám szomorkodjon, és nem akartam gyűlölni apámat sem. Aznap éjjel alig aludtam valamit.

Annak ellenére, mennyit ivott anyám előző este, reggel ugyanolyan korán kelt, mint máskor. Igazság szerint még azelőtt elment otthonról, hogy lementem volna reggelizni. Valami találkozója volt San Franciscóban, ezért sietnie kellett a repülőtérre.

Semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy felkeljek és iskolába menjek. A fejemet zavaros gondolatok töltötték meg, és teljesen kimerítettek az előző éjszaka lázálmai. Eldöntöttem, hogy otthon maradok, és nem csinállok semmit egész nap.

Akkor kopogtattak, majd apám kukkantott be az ajtón.

„Még ágyban vagy?” – kérdezte. Öltönyben, nyakkendőben volt, és ugyanolyan takarosán nézett ki, mint mindig.

Apám nem egyszerűen jól néz ki, ő olyan... finom ember, mint egy szenátor vagy egy nagykövet. Száznyolcvan centinél magasabb, a halántékán őszül egy kicsit, és napbarnított arca kiemeli világoskék

szemét.

Mindig is különleges embernek tekintettem apámat, és felnéztem rá, ahogy a kiválóságokra szoktak. A neve sokszor szerepel az újságokban, a folyóiratok gyakran írnak az épületeiről, és a cikkek mellett általában ott van a képe is.

Mindig erősnek és sikeresnek láttam őt. Mostanában azonban azt látom, milyen haragos, amikor anyámmal csap össze, és milyen szomorú, amikor csak én vagyok a közelében.

Bejött a szobámba, és lehajtott fejjel leült az ágyam szélére. Összekulcsolt kezét a térdére ejtette, és egy hosszú pillanatig a padlót bámulta.

„Sajnálom, hogy mindezt át kell élned – kezdte. – Nem szeretném, ha megutálnád anyádat, azt pedig végképp nem szeretném, hogy engem gyűölj. Tudom, hogy megdolgozott téged, és megpróbált az ő oldalára állítani.”

Gyorsan felnézett rám, mintha ellenőrizni akarná, igaza van-e; én pedig elkaptam a tekintetem, és ezzel beismertem, hogy így történt.

„Tisztában vagyok vele, mit tett. Kegyetlen, amellet hibás lépésnek tartom. Mostanában mintha nem is ő lenne. Mindenáron az ő akaratát szeretné érvényesíteni, és most csak ez számít neki.”

„Miért?” – kérdeztem.

Tanulmányozta az arcomat egy darabig, aztán bólintott, mintha eldöntötte volna, elég idős és értelmes vagyok ahhoz, hogy megértsen.

„Valamilyen okból – mondta – úgy érzi, a felettem aratott győzelmével megerősítheti az önmagáról kialakított képet, mely szerint ő szilárd és erős asszony. Azt nem tudom megmondani, miért érzi így. Sohasem veszélyeztettem az ambícióit. Teljes munkaidős, igazgatói állást akart betölteni a cégénél. Azt mondtam: remek. Csak rajta. Nem állok az utadba. Gyermekfelügyelőket, egyéb alkalmazottakat fogok felvenni, és megteszek mindent, ami elősegítheti céljaid elérését.”

„De ez nem volt elég neki. Még többet akart. Ő akart uralkodni. Jól tudod, milyenek Mathewsék – folytatta, és anyám szüleiről kezdett beszélni. – A szülei képe pontosan a sznob címszó alatt szerepel a lexikonban. Sohasem mondtam neked, milyen pocsekul bántak velem annak idején, amikor udvaroltam a lányuknak. Éppen akkor fejeztem be az egyetemet, és természetesen senki nem mondhatta meg előre, sikeres leszek-e vagy sem. A családom társadalmi helyzete sem volt elég jó nekik. Mind a mai napig úgy gondolják, hogy lányuk rangon alul ment férjhez.”

„Nem tehet róla, de ő is sokat örökölt ebből a felfogásból.”

Megfogta a kezem, a szemembe nézett, és azt mondta: „Nem szeretném, hogy te is Mathews-féle sznob légy, Jade. Neked sokkal több mindened van, mint más lányoknak, de ez még nem ok arra, hogy lenézz bárkit is, és emiatt igaz barátságokat elveszíts. Gondold csak meg – mondta, és elhintett néhány gyűlöletmagot a kertben –, vannak-e anyádnak igaz barátai vagy egyáltalán közeli ismerősei? Mindazok, akiket ismer, legalább annyira sznobok, mint ő, vagy még rajta is tútesznek.”

„Tisztában vagyok azzal is, ha elköltözöm innen, és itt hagylak, akkor anyád el fog rontani téged. Egyszerűen nem engedhetem meg, hogy ez megtörténjen” – mondta nyomatékosan.

„Hamarosan elbeszélget majd veled az ügyvédem. Különféle összejövetelek alkalmával már találkoztál Arnolddal, így tudhatod, hogy nem kell félned sem tőle, sem a kérdéseitől” – mondta apám.

Már megint kezdődik, gondoltam.

„Miféle kérdésekről van szó?” – érdeklődtem.

„Az életedet érintő egyszerű kérdésekről. Csak azt kérem, hogy mindenre őszintén válaszolj neki – közölte, és mosolyogva felállt. – Nem lesz nehéz dolgod, és végre minden kellemetlenséget tisztázhatunk.”

„Minden kellemetlenséget?” Neki ez az egész csupán kellemetlenség? Mert nekem egyenesen katasztrófa!

„Tudom, hogy nem könnyű most neked – mondta, és elindult kifelé. Megállt az ajtónál, és visszafordult. – Nincs kedved átjönni az irodámba iskola után? Megmutathatnám neked a legújabb tervemet. Biztosan tetszene. Egy négyszázmillió dolláros tervről van szó. Büszke leszel apádra, ha meglátod, milyen munkát bíztak rá” – mondta.

Nem is emlékszem arra, mikor hívott apám utoljára az irodájába. Egyébként is csak néhányszor jártam ott. Egy Wilshire Boulevard-i épület huszonegyedik emeletén bérel gyönyörű irodákat. Csodálatos onnan a kilátás. Szép időben még az óceánban is gyönyörködhet az ember.

„Ma nem megyek iskolába – közöltem vele, mielőtt bezárta az ajtót maga mögött. – Fáj a fejem.”

„Csak nem? – kérdezte aggódóan. – És mióta?”

„Körülbelül három hónapja” – feleltem, és az időponttal az „Utolsó vacsorára” utaltam.

Hosszasan nézett rám, majd bólintott.

„Éppen ezért kell véget vetnünk ennek az ostobaságnak, mégpedig olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. Anyád miatt van ez az egész hűhó, de talán boldogabb lesz, ha visszanyeri a szabadságát – tette hozzá. – Hiszen azt akarja. Sajnos őt nem lehet megállítani” – mondta, és kiment a szobámból. Olyan léggört hagyott maga után, hogy úgy éreztem, menten megfulladok.

Később megbántam, hogy aznap otthon maradtam. Nincs rosszabb egy barátságtalan, üres háznál, melyet két ember marakodásának visszhangjai töltenek meg. A falak, az árnyak a sarkokban, az ingaóra kongatása, a teaőző sípolása mind-mind taszítónak és idegennek tűnt. Úgy éreztem, mintha egy film díszletei között járkálnék. Semmi sem látszott valóságosnak. A falakra akasztott képek, még a bekeretezett családi fotók is szemfényvesztésnek tündek.

A fényképeken megörökített mosolyokat nem láttam többé valódinak. Szüleim arca olyan volt rajtuk, mint a léggömb, amelyből

kiszökött a levegő. Úgy éreztem, egyre távolabb sodródok tőlük, és többé nem tartozom sehova; csakúgy, mint ti hárman – egyenként rápillantottam Cicára, Mistyre és Starra –, én is olyan árva vagyok, akinek vannak szülei.

Nagy levegőt vettem, és hátrahajtottam fejem, hogy felszökő könnyeim ne tudjanak lecsordulni arcomon. Cica megköszöri a torkát. Mindnyájan várakozóan néztek rám.

Mosolyt erőltettem magamra, és folytattam. –Szóval az egész hercehurca akkor kezdődött el igazából. Két nappal később anyám értem jött az iskolába, és elvitt az ügyvédjéhez.

„Ugye nem beszéltél erről apádnak?” – kérdezte, miután beültünk a kocsiba.

„Nem” – válaszoltam, de nem mondtam el neki, hogy apa azt tervezi, nemsokára összehoz Arnold Klugmannel, az ő ügyvédjével.

„Akkor jó – mondta elégedetten. – Nem mintha titkolnunk kellene előtte bármit is, de jobb lesz így”

Jobb lesz? Kinek? Hogy nem nekem, az biztos. A szó szoros értelmében reszkettem, mintha Aspenben jártam volna februárban, kabát és csizma nélkül.

– Hol? – kérdezte Star.

– Aspenben. Az egy hely, ahova gazdag és híres emberek járnak síelni – magyarázta neki Misty.

– Ó, elnézést, én még havat sem láttam, nemhogy a hegyen csúszkáljak azokon a hülye talpakon – morogta.

– Olvastad valaha a rókáról és a szőlőről szóló mesét? – tettem fel a kérdést Starnak.

– Nem. Miért?

– Pedig érdemes lenne elolvasnod. A róka nagyon szeretné megkaparintani a szőlőt, csakhogy az túl magasan van, és nem éri el. Ezért inkább sarkon fordul, és azt mondja: „Különben is, biztos savanyú.”

Mereven bámult rám.

– Lehet, hogy apádnak igaza van a sznobizmust illetően – közölte végül.

– Nem vagyok sznob, és nem szégyellem azt, hogy ki vagyok és milyen vagyok – mondtam.

– Hogy sikerült az ügyvéddel folytatott beszélgetés? – kérdezte Misty gyorsan, hogy elejét vegye a további civakodásnak.

– Borzalmas volt – válaszoltam. – Anyám ügyvédjének hivalkodó és elegáns irodája van Beverly Hillsben. Vettem egy pillantást három titkárnőjére, a faragott tölgy falborításra, a drága festményekre és szőnyegekre, és megállapítottam magamban, hogy válóperes ügyvédként jó sokat lehet keresni. Mindenki úgy kezelte anyámat, mintha ő lenne a legfontosabb ügyfelük, aki valaha is megfordult náluk. Ő pedig szereti, ha körbeugrálják. Királyi családba kellett volna születnie. Micsoda veszteség, hogy nem így történt!

Az ügyvédje, Mr. Fishman magas, vékony férfi. Apró gombszeme és vastag szemöldöke van. Mosolya hátborzongató, mert minden átmenet nélkül ül ki az arcára, és ugyanolyan hirtelen tűnik is el onnan. Miután anyám bemutatott minket egymásnak, leültetett minket hatalmas cseresznyefa íróasztala elé. Összedörzsölte tenyerét, majd tapsolt egyet, mint valami bűvész, aki felfedni készül egy eltüntetett és újra elővarázsolt drágakövet; vagy egyetlen mozdulatával véget akar vetni egy örült házasságnak, amely mindannyiunk életét megkeseríti.

„Nos, Jade – kezdte az ügyvéd –, mint tudod, anyád azért alkalmazott, hogy átsegítsem ezen a rendkívül nehéz helyzeten. A válás sohasem kellemes, ezért arra kért, tegyék meg mindent annak érdekében, hogy sértetlenül átvészeld ezt az időszakot.”

Ránézett anyámra, hogy lássa, megfelelőnek találja-e bevezetőjét. Anyám mosolygott.

Jade nagyon okos és érett fiatal hölgy – mondta neki anyám. – Azt fogja tenni, amit tennie kell, és jól fogja csinálni.”

„Biztos vagyok benne” – mondta az ügyvéd háborzongatóan mosolyogva.

Arra gondoltam, egyáltalán nem érdekli, mit teszek vagy mondok, ezért nem is szóltam egy szót sem, csak mereven bámultam rá, és vártam.

„Ma azt szeretném ismertetni veled, pontosan mi fog történni, és mit kell majd tenned” – folytatta.

– „A bíró felkért egy pszichológust, hogy környezettanulmányt készítsen családokról, és abban rögzítse a felügyeleti jog odaítéléséhez szükséges adatokat. Ma tudtuk meg, hogy dr. Thelma Morton fogja elkészíteni ezt a jegyzőkönyvet. Jól ismerem a hölgyet. Érti a dolgát, elfogulatlan és jóindulatú, szerintem te is meg fogod kedvelni. Az ő tanulmányán kívül a bíró be fogja kérni anyád egyik barátjának tanúvallomását, és még valakiét az iskolából.”

„Kiét?” – kérdeztem. A jegyzeteibe pillantott.

„Az iskolai tanácsadóét, egy bizonyos Miss Bickerstaffét” – felelte.

„Miért pont az övét?” – tudakoltam. Nem nagyon szeretem azt a nőt. Túl rideg és fontoskodó. Gyanítom, hogy igazából nem is nagyon kedveli a fiatalokat.

„Kétszer is találkoztam vele szülői értekezleten – magyarázta anyám. – Apád egyikre sem tudott eljönni, pedig fontos dolgokról volt szó, nem emlékszel?”

Egyikük sem ment el a legutóbbi értekezletre, ahol a felsőoktatási intézményekről beszélgettek, gondoltam akkor.

„Így tehát meglesz az iskolavezetés, a családi vagy baráti kör és Morton doktornő véleménye – sorolta fel Mr. Fishman. – Ők tanúként fognak megjelenni a bíróságon. A bíró döntése nagymértékben függ majd az ő vallomásuktól, és természetesen attól is, hogy te mit mondasz majd neki.”

„Azt már most megmondhatom – mondta –, hogy életkorodnál

fogva biztos megkérdezi majd, anyáddal vagy apáddal akarsz-e maradni, és miért. Ez valószínűleg zárt ajtók mögött fog történni – amikor ezt mondta, egyenesen a szemembe nézett –, ez azt jelenti, hogy a bírósági írnokon kívül senki más nem lesz jelen. Gyerekek és kamaszok ritkán tesznek tanúvallomást a bíróságon” – mondta idegesítően vigyorogva.

„Senki sem kényszeríthet semmire” – jegyezte meg anyám. Nyilvánvalóan arra utalt, hogy apám nem lesz jelen a bírói meghallgatáson.

Arra gondoltam, vajon komolyan beszél-e. Mi ez az egész, ha nem kényszer?

– Örülök, hogy én nem kényszerültem ilyesmire – mondta Misty.

– Én épp ellenkezőleg. Ha a bíró megkérdezett volna, azt mondtam volna neki, egyikük sem érdemli meg a felügyeleti jogot – jegyezte meg Star.

Cica szeme villanásával jelezte egyetértését.

„Eddig mindent értesz?” – kérdezte Mr. Fishman.

Vállat vontam. Mit nem lehet ezen érteni? Tudtam, hogy mit vár tőlem, de ez egyáltalán nem tetszett nekem.

„Elhelyezési pereim során – volt belőlük jó néhány – mindig is szerettem azokat a különleges alkalmakat, amikor személyesen találkozhattam az érintett gyerekekkel, mint most is” – jelentette ki, és hosszú ujjainak hegyét egymáshoz illesztette.

Különleges? Körbenéztem a lenyűgöző irodában, végigpásztáztam a könyvekkel zsúfolt polcokat, a bekeretezett elismerő okleveleket. Aligha egyedi esetről volt szó.

„Örülnék, ha hallhatnék valamit az aggodalmaidról” – közölte.

Továbbra is hűvösen és tartózkodóan néztem rá, így anyám felé fordult, de továbbra is hozzám beszélt.

„Talán kevésbé éreznéd magad kényelmetlenül, ha csak mi ketten beszélgethetnénk” – mondta, cinkosan hunyorítva anyámra, majd újra

rám nézett.

„Tulajdonképpen sokkal kényelmetlenebbül érezném magam” – válaszoltam neki. Hűvös mosolya – ha lehet ilyet mondani – jegessé változott.

„Pontosan tudom, milyen nehéz most neked, de biztosíthatlak, nem az a szándékunk, hogy teljesen eltávolítsuk apádat az életedből. Anyádnak nincsenek ellenére az ésszerűen beiktatott találkozások, utazások, együtt töltött szünidők.”

„Azt szeretnénk, ha jelen nehéz körülmények között is biztosíthatnánk számodra a normális életet. Jól érzed magad otthon, elégedett vagy azzal a világgal, ami körülvesz, ugye?” – kérdezte.

„Nem nagyon” – feleltem.

„Most nem az összetűzések okozta feszült légkörre gondolok. Azt szeretném, ha egy pillanatra megpróbálnád elhatárolni magad tőle, hogy azután feltehesd a kérdést: hogyan tarthatod meg mindazt, ami jó az életedben, a környezetemben? Csak gondolkozz el rajta, rendben? És ha mások is felteszik neked ezt a kérdést, gondold át, milyen válaszok segíthetnek hozzá ahhoz, hogy megtarthatd a régi életedet. Oké?”

Ránéztem anyámra.

„Nem fogom elveszíteni a házat – jelentette ki határozottan. – Teljesen mindegy, mit hord össze a férjem és Arnold.”

„Nem fogja” – biztosította Mr. Fishman.

Rám nézett, mintha én lennék az egész ügy lényege. Ha megtartja a házat, akkor biztosan én is azt szeretném, hogy ő kapja a felügyeleti jogot, hogy ott maradhassak a szobámban. Mintha az egészben csak az én szobám számítana, gondoltam.

„Hadd vázoljam neked nagy vonalakban, milyen kérdésekre számíthatsz – folytatta Mr. Fishman. – Gondold át. Kire számíthatsz leginkább, mikor tanácsra van szükséged? Kivel oszthatod meg bizalmas gondolataidat, problémáidat? Ki ért meg jobban? Ki

támogat nagyobb mértékben?”

„Mindez csak addig tart, míg függetlenné nem válsz, Jade. Arra gondoldj, mi lenne a legjobb, amíg a szüleidtől függsz. És ami a legfontosabb, ne hidd azt, hogy választanod kell közülük. Senki sem kéri azt tőled, hogy kevésbé szeresd apádat vagy jobban anyádat. A döntéseddel egyszerűen csak megkönnyítenéd a dolgukat.”

„Biztosan nem akarsz, hogy apád terhére légy – folytatta. – Ő nagyon elfoglalt, alkotó ember. Számára fontos, hogy szellemét semmiféle aggodalom ne befolyásolhassa.”

Úgy éreztem, mintha két kígyó kelt volna életre a gyomromban. Azok léptek szüleim helyére. Addig tekeregték, míg olyan szorosan egymásba nem fonódtak, hogy többé nem tudtak szétválni egymástól. Pánikba estek, és a további tekergőzéstől még jobban összegabalyodtak, ezért inkább darabokra tépték egymást. És mindez az én gyomromban történt.

Mr. Fishman lehet, hogy látott rajtam valamit, mert ravaszul mosolyogva azt mondta anyámnak: „Rendben van. Kezdetnek ennyi is elég lesz. Majd elbeszélgetünk máskor.”

Mind a hárman felálltunk. Úgy éreztem, mintha gumiból lenne a lábam. Meg is tántorodtam egy kicsit.

Mr. Fishman odalépett hozzám, és elkapta a karom.

„Nem érzed jól magad?” – kérdezte. Mintha egy kút mélyéről hallottam volna a hangját.

„Hányingerem van” – válaszoltam. Akkor már erősen émelygett a gyomrom.

Gyorsan kivezettek a mosdóba. Bele hánytam az egyik vécésészébe, miközben anyám kinyitotta a csapot, hogy elnyomja az öklendezés hangját. Egyfolytában azt kérdezgette, jobban vagyok-e már.

Végül sikerült abbahagynom.

„Elviszlek az orvoshoz – mondta anyám. – Valószínűleg elrontottad

a gyomrod.”

„Nemsokára jobban leszek – jelentettem ki. –Csak szeretnék hazamenni és lefeküdni.”

„A fene egyen meg, amiért ezt műveled velünk – morogta anyám. – A fene essen beléd!”

A kocsiban behunytam a szemem, és legszívesebben a fülem is befogtam volna, hogy ne halljam anyám összefüggéstelen sirárait apám aljas cselekedeteiről. Alig vártam, hogy a szobámban legyek. Mikor végre becsuktam magam mögött az ajtót, levetköztem és azonnal ágyba bújtam. Később anyám még benézett hozzám, de úgy tettem, mintha aludnék.

Mrs. Caron felhozott egy tányér húslevest. Ettem belőle egy keveset. A hányingerem már elmúlt, helyette lüktetni kezdett a fejem. Arra gondoltam, lehet, hogy anyámnak igaza volt, és mégiscsak orvoshoz kellett volna mennem.

Később hazajött apám, és mikor megtudta, hogy nem vacsoráztam és ágyban vagyok, benézett hozzám.

Tudni szeretne volna, mi bajom van. Megmondtam neki, hogy rossz a gyomrom és fáj a fejem.

„Anyád miért nem vitt el orvoshoz? Már megint a sürgős ügyeit intézte, ahelyett hogy veled törődött volna? – kérdezte haragosan. Egyre jobban fáj a fejem. – Csak kopogj be hozzám, ha nem érzed jól magad, Jade. Kihívhatom Harry Weinsteint, ő bármikor megvizsgál, még éjjel is, ha úgy adódik. Lehet, hogy anyád attól félt, hogy a várószobában kell majd fecsérelnie az idejét.”

„Nem így van – mondtam neki. – Én nem akartam elmenni.”

„Amikor az ember beteg, nem tudja, mi a legjobb neki, erre valók a szülők” – jelentette ki.

Eszembe jutott, hol volt akkor, amikor kanyarós voltam? Torontóban, egy építészeti konferencián. És hol volt akkor, amikor súlyos influenzán estem át, és lefogytam tíz kilót? Bostonban, egy

irodapark építkezésén. Anyám pedig Atlantába utazott egy nagy vállalati összejövetelre.

Arra gondoltam, egyedül csak én tudhatom, mi a legjobb nekem, akár beteg vagyok, akár nem.

– Egyébként pedig igazad volt, Star – közöltem vele –, valóban el akartam menekülni. Azon az éjszakán másra sem tudtam gondolni, csak a szökésre. Később meg is tettem.

– Elszöktél? – kérdezte Misty.

Eszembe jutott, hogy ő is megpróbálkozott velem.

– Hogyan történt? – kérdezte Cica.

Egy pillanatra rámeredtem. Szinte szégyelltem elmondani nekik.

Összeszedtem a bátorságom, és eléjük tártam az igazságot. – Észre sem vették.

4.

– Beletelt egy kis időbe, mire eldöntöttem, valóban el akarok-e szökni. Először is, nem tudtam, hova mehetnék. Egyik rokonomhoz sem akartam csak úgy beállítani. Egyáltalán nem jövök ki az unokatestvéreimmel, és nem vagyok jó viszonyban a nagynénéimmal, nagybátyáimmal sem. Nagyszüleim pedig azonnal visszaküldték volna, akár expresszküldeményként is – folytattam a történetet.

Misty elnevette magát.

– Csak azért, mert volt elég pénzem, még nem dönthettem úgy, hogy megszököm. Miután a szüleim előkészítették a válás elindításához szükséges papírokat, mindent megtettek azért, hogy mihamarabb bankszámlát nyissanak nekem, feltehetőleg azért, hogy megtanuljam, mi az az anyagi függetlenség. Halandzsáztak valamit arról is, hogy a lelki fejlődésem során előforduló kritikus időszakokban biztonságérzetet nyújthat, ha saját pénzem van – mondtam, és ennél a mondatnál Marlowe doktornőre sandítottam.

Évekkel ezelőtt beszéltek már róla, hogy előfordulhat, hogy pénzre lenne szükségem, és ők éppen üzleti ügyeiket intézik valahol az országban, ahogy az már meg is történt párszor. Ezért megbízást adtak a bankjuknak, hogy ötszáz dollár erejéig bármikor vehessek fel pénzt. Ezt ugyan soha nem tettem meg, de a lehetőségem megvolt rá.

Most mindketten fejenként ezer dollárral járultak hozzá saját bankszámlám megnyitásához; a csekkfüzetet és a bankkártyát meglehetősen szertartásosan nyújtották át egyik este, vacsora után. A vacsorából halottvirrasztás lett nálunk. Házasságuk hamvait az ebédlőasztal mellé képzeltem, egy takaros urnába zárva. Akkoriban elég ritkán hallottam tőlük olyasmit, hogy „megegyeztünk abban...”, vagy valami hasonlót, ezért meglehetősen csodálkoztam, amikor apám belenyúlt a zsebébe, anyámra pillantott, megköszöri a torkát, és hozzáfogott beszédéhez, mint egy bankett ceremóniamestere az

emelvényen. Éppen csak a kanalát nem kocogtatta meg a poharán, hogy felhívja a figyelmünket.

Jade – kezdte –, anyád és én úgy határoztunk, elég idős vagy már ahhoz, hogy egyedül intézd a pénzügyeidet. Meg kell tanulnod, hogyan kell bánni a pénzzel. Egy szép napon nagyon sok pénz fölött fogsz rendelkezni, melynek többsége remélhetőleg saját erőfeszítéseid gyümölcse lesz, és nem az, amit tőlünk örökölsz” – mondta mosolyogva.

Anyám összepréselt ajkakkal az asztallapot bámulta, és mutatójával köröket rajzolt az abroszra.

„Miután anyáddal felismertük ennek szükségét, együtt nyitottuk meg a nevedre szóló számlát. A tranzakciók érvényesítéséhez először is el kell menned a bankba, hogy aláírásmintát hagyj náluk. Csak azután használhatod a csekkfüzetet és a bankkártyát. Kamatozó számláról van szó, mert mindketten úgy gondoljuk, nem túl sok csekket fogsz kiállítani. De ne szaporítsuk a szót. Itt van a csekkfüzeted és a bankkártyád” – mondta befejezőképpen.

Ezzel felállt, és átadta mindkettőt. Belepillantottam a csekkfüzetbe, és megláttam a kétezer dolláros egyenleget. Meglepett az összeg nagysága, hiszen minden kiadásomat ők fedezik: ruhákat, közlekedést, ellátást... Mire költhetnek én el kétezer dollárt? Új CD-kre vagy képes folyóiratokra?

– Én viszont örülnék, ha ilyen problémám adódna – morogta Star.

„Mindketten ezer-ezer dollárral járultunk hozzá a számládhoz – magyarázta anyám. – Mivel azonban apád többet keres nálam, nyilvánvaló, hogy az arányokat tekintve a rám eső résznél több pénzt helyeztem el rajta.”

„Ez nem volt tisztességes bejelentés – vetette a szemére apám. – Nem kérted, hogy többel járuljak hozzá, mint te – sem arányaiban, sem másképpen.”

„Ez magától értetődött volna, Michael. A te üzleti érzékeddel tudhatnád, anélkül hogy valakinek fel kellene hívni rá a figyelmedet.”

Apám engedett kissé merev, nemesi testtartásából, mintha gyomorszájon vágták volna.

„Akarod, hogy több pénzt helyezzek el rajta?” – kérdezte.

„Azt teszed, amit helyesnek találsz, Michael” – felelte anyám, és cinkos mosollyal nézett rám. Tudtam, hogy azokra a dolgokra gondol, amelyeket apám családjának takarékoságáról mondott nekem.

Apám nagyon kényelmetlenül érezte magát, mintha csapdába ejtették volna. Mintha minden mondatuk egy stratégia része lett volna, melyet azért eszeltek ki, hogy minél rosszabb színben tüntethessék fel egymást előttem. Már csak a méregbe mártott lándzsa hiányzott a kezükből. Kíváncsi lettem volna rá, hogyan sértegetik majd egymást a bíróságon.

„Maureen, miért nem az előtt hoztad fel mindezt, hogy odaadtam volna neki a csekkfüzetet és a bankkártyát?”

„Miért tettem volna?” – vágott vissza anyám.

Apám rám nézett. Láttam rajta, hogy majd szétrobban a méregtől. Arca bíborvörös lett, a nyakán lüktettek az erek.

„Szólok a könyvelőmnek, hogy számolja ki az arányos részt, és a hiányzó összeget haladéktalanul el fogom helyezni a számládon” – ígérte.

„Nem érdekel – válaszoltam. – Nem kell nekem senki pénze – fűztem hozzá. Igazából azonban ennél többet szerettem volna mondani. Azt akartam mondani, jobban szeretném, ha életünk visszatérne a régi kerékvágásba. Azt szeretném, ha szeretnétek egymást, és abbahagynátok az acsarkodást. Azt akarom, legyen vége a háborúnak. Mindez a nyelvem hegyén volt, de összeszorult a torkom, és mintha ólomsúly nehezedett volna szívemre. Örültem, amikor végre vége lett a vacsorának. – Házi feladataim vannak – mondtam. – Megbocsátotok?”

„Természetesen, menj csak” – felelte anyám. Felálltam, és elindultam kifelé. Apám utánam szólt.

„Ezt tartsd magadnál. Az arányos elosztásról pedig majd én gondoskodom” – mondta olyan gúnyosan, hogy annál gúnyosabban már nem is lehetett volna. Odanyújtotta a csekkfüzetet és a bankkártyát. Gyakorlatilag kitéptem a kezéből, és felrohantam az emeletre.

Bementem a szobámba, és falhoz vágtam az egészet. De mielőtt aludni mentem volna, mégis felszedtem a földről mindkettőt. Később, amikor eldöntöttem, hogy megszököm, igen hasznosnak bizonyultak. Apám további hétszázötven dollárt helyezett el a számlán. Pár nap múlva elmentem a bankba az aláírásminta miatt. Star füttyentett.

– Zsebpénznek nem is rossz, te lány! Elgondolkodtam egy pillanatra. Belekortyoltam a limonádémba, majd hátradőltem a kanapén. Elöttem ketyegett az apró ingaóra. A számokat csak homályosan láttam rajta. Nem csoda, hogy az ember gyűlölni kezdi az időt, ha a világ összedőlni készül körülötte, gondoltam. Ilyenkor csak arra vágyunk, hogy teljenek a napok, miközben egyre csak alszunk, hogy megfélemezhesünk mindenről. Az órák és a mutatók arra emlékeztetnek, hogy ügyvédekkel, bírókkal és pszichiáterekkel kell találkoznom. Olyan világra vágyom, amelyben nincsenek órák. Bárcsak megállíthatnánk az időt egy boldog pillanatunkban! Kár, hogy az örök boldogság csak a képzeletünkben létezik.

Marlowe doktornő megköszöri a torkát. Fel akarta hívni a figyelmemet arra, hogy nem egyedül vagyok, és a többiek rám várnak. Kiegyenesítettem hát a hátam, és folytattam.

– Apám – mondtam – sokkal elegánsabban járt el, amikor eljött az ideje, hogy találkozzam az ügyvédjével. Nem az irodájába vitt el, hogy ott kérdezzen ki, mint ahogy az anyám ügyvédje esetében történt, hanem azt mondta, a következő szombaton elvisz ebédelni.

Szüleim egy zárt sportklub tagjai, és gyakran együtt jártak golfozni szombatonként. A tagsági díj igen magas, természetesen ennek befizetése is része lett a köztük folyó jogvitának. Ez az egész ügy annyira elfajult már, hogy engem az sem lepne meg, ha arról nyitnának vitát, kinek hány darab golflabdája van.

Szóval aznap anyám golfozni ment egy barátnőjével, apám pedig elvitt egy kellemes Santa Monica-i étterembe, ahonnan szép kilátás nyílik az óceánra. Csak akkor mondta el, hogy ügyvédje is csatlakozni fog hozzánk, amikor már majdnem odaértünk.

„Arra gondoltam, így sokkal fesztelenebbül tudtok majd társalogni – magyarázta. – Sokkal jobb lesz mindnyájunknak, nem mintha más körülmények között kényelmetlenül kellene érezned magad Arnold társaságában.”

Azt hittem, akár valami jó is kisülhet ebből az egész örültségből: apám végre velem tölt egy kis időt. Aztán kiderült, hogy csak egy újabb félrevezetésről van szó. Egy kezemen össze tudnám számolni, hányszor vitt el valahova csak a mulatság kedvéért.

Nagyon csalódott voltam. Kezdeti jókedvem egy pillanat alatt elszállt, mint a papírsárkány, amely a földre zuhan, ha elül a szél.

Neki persze nem mondtam semmit. Épp elég panasz kavargott a fejemben éjjel-nappal, nem akartam megtoldani még eggyel.

Leparkoltunk, és bementünk az étterembe. Arnold már várt ránk.

„Te jó ég – kiáltott fel, amint az asztalhoz közeledtünk –, milyen szép magas lány lett belőle, Michael! Szinte alig ismerem meg. Szia, Jade.”

„Hello” – mondtam közönyösen, és leültem az asztalhoz. Vágyakozva bámultam az óceánt, azt kívántam, bárcsak a parton sétálhatnék, és nézhetném a hömpölygő hullámokat, miközben beleszél hajamba a szél. Örültem, hogy épp abba az étterembe mentünk, mert így gyakran elkalandozhattam a kellemetlen beszélgetés során.

Arnold csaknem ugyanúgy kezdett mondanivalójához, mint Mr. Fishman. Elmondta, mindent meg fog tenni azért, hogy az elkövetkezendő szerencsétlen eseménysorozat alatt megkönnyítse helyzetemet. Ő is tudott a környezettanulmányról, de ő nagyobb hangsúlyt fektetett rá, mint Mr. Fishman. Úgy is mondhatnám, erőteljesebb nyomást gyakorolt rám.

„Óriási befolyással lesz a bíróra mindaz, amit annak a bizonyos

Morton doktornőnek elmondasz – mondta. – Az elhelyezési perben hozott döntése attól függ, miről gondolja azt, hogy a te legjobb érdeked. Nem az anyádé és nem is az apádé. Nyilvánvaló, mennyire fontos, hogyan jellemzed, milyen viszonyban vagy apáddal” – hangsúlyozta.

Arnold mosolya teljesen különbözik Mr. Fishmanétól. Fishmané ravasz és hideg. Csak úgy sugárzik belőle a becstelenség. Arnoldéból nehéz olvasni, de melegebb, még azt is hihetném, hogy valóban az én érdekeimet tartja szem előtt. Majdnem, de nem egészen. Később jöttem csak rá, hogy ő is ugyanolyan képmutató és önző, mint Mr. Fishman. Ez a két ember egyazon érmének a két oldala, és teljesen mindegy, melyik oldala kerül felülre feldobás után. Egy hazug, hamis világ kellős közepébe csöppentem.

„Nem akarjuk, hogy rosszul ítélj meg anyádat – folytatta Arnold. – Szinte ugyanolyan jól ismerem őt is, mint apádat, és semmi olyat nem szeretnék tenni, ami igazságtalan lenne vele szemben, de ha alaposan átgondolod, el kell fogadnod, hogy mindent apádtól kapsz. Itt most a mindennapos dolgokra gondolok: ő visz el azokra a helyekre, ahol fontos események zajlanak; ő gondoskodik arról, hogy mindened meglegyen; ő beszélget el veled, amikor szükséged van rá, és így tovább. Abban a korban vagy, amikor az apa személye rendkívül fontos az életedben – tette hozzá megtévesztően meleg mosollyal. – Amikor majd a továbbtanulásról lesz szó, apád még fontosabbá válik számodra, hiszen az egyik legelőkelőbb egyetemre járt – hívta fel a figyelmemet. – Anyád nem. Ha jól emlékszem, valami üzleti iskolában tanult egy évig, ugye, Michael?”

„A Templeton Üzleti Iskolában, amelynek még egyetemi rangja sincs” – mondta apám. Meglepett, milyen kegyetlenség bujkál a hangjában; még sohasem hallottam, hogy ennyire lebecsülné anyám képzettségét.

„Pontosan erre gondoltam én is – közölte velem Mr. Klugman. – Neked most apád értékes egyetemi tapasztalataira kell építened. Beszélgettek már a szóba jöhető főiskolákról?” – kérdezte.

„Még nem” – feleltem.

Kihozták az ételt, de Arnold nem hagyott nyugodtan enni. „Még nem?”

„Nem – ismételtem. – Megbeszéltem egy találkozót a pályaválasztási tanácsadómmal, de aznap sem anyám, sem apám nem tartózkodott a városban, annak ellenére, hogy a beszélgetést egy héttel azelőtt megszerveztük. A találkozó napján anyámnak a vállalat érdekében sürgősen el kellett utaznia. Apámnak súlyos gondja támadt az egyik tervével. Azt már elfelejtettem, hova ment – mondtam szárazon. – Minthogy a tanácsadót nem tudtuk értesíteni, a találkozóra a szüleim nélkül mentem el.”

Mr. Klugman kérdően nézett apámra.

„De utána megvitattuk, mire jutottatok a tanácsadóval. Vacsora közben beszéltünk róla, emlékszel?” – védekezett apám.

Megvontam a vállam. Hogy őszinte legyek, nem emlékeztem.

„Talán.”

„Na látod? Azt szeretném, ha ilyen dolgokra vissza tudnál emlékezni – csapott le rám Mr. Klugman. – Tudod, nem lenne butaság, ha leírnád ezeket. Ha kérdések merülnének fel benned, milyen eseményekre kell összpontosítanod, kérdezd meg apádat.”

„Ezt úgy mondja, mintha valami záróvizsgára kellene felkészülnöm” – mondtam neki.

„Ó, olyan is – közölte. – Pontosan olyan, mint egy záróvizsga, de ha lehet, még annál is fontosabb.”

Ő is szóba hozta a többi tanút, akiket behívhatnak majd a bíróságra, és kérdezgetett róluk.

Gyorsan ettem, sokkal inkább az idegesség, mint az éhség miatt. Meg is akadt a torkomon az étel, de nem hánytam, mint anyám ügyvédjének irodájában. Azt kívántam, bárcsak ne ettem volna semmit. A végén már fájdalmat okozott, ha nyeléssel próbálkoztam.

Amikor elindultunk kifelé az étteremből, ismét sóvárogva néztem

vissza a tengerpartra. Apám megtorpant, és ő is visszanezett.

„Akarod, hogy sétáljunk egyet a parton?” – kérdezte.

Öltönyben, nyakkendőben volt, ráadásul egy nagyon drága cipőt viselt. Hogyan is mehetnénk le a homokos, vizes tengerpartra, töprengtem.

„Igen” – válaszoltam, és ő habozás nélkül megindult előttem.

„Igazán sajnálom, hogy mindennek meg kell történnie – mondta. – El kell hinned, hogy ilyesmire én sem számítottam.”

„A válásról vagy az elhelyezési perről beszélsz?” – kérdeztem.

„Mindkettőről – válaszolta –, de azt el kell ismernem, nagy meglepetést okozott anyád az elhelyezési perrel. Nem számítottam rá, hogy ilyen fontos lesz neki, melyikünk gyakorolja a felügyeleti jogot. Azt tudom, hogy a ház fontos neki, és világos, hogy a szabadsága az, ami a legtöbbet nyom a latban; hogy végre azt csinálhatná, amit akar. Legalábbis azt hiszem, hogy így van. Persze most már vannak más, bonyolultabb dolgok is, melyek időközben merültek fel.”

Tudtam, hogy miről beszél, de nem reagáltam. Az egészben az volt a legnehezebb nekik, hogy mindketten megpróbálták a maguk oldalára állítani. Miért nem sétálhattunk a parton csak úgy, egy szó nélkül? Vagy beszélhettünk volna másról is. És mi van azzal, amit Mr. Klugman ebéd közben felhozott: az egyetemi tanulmányaimmal? Sem apám, sem anyám nem kérdezte meg soha, mit akarok kezdeni az életemmel. Túlságosan lefoglalta őket saját életük alakítása.

„Nem hagyom veszni a házat – folytatta. – A lelkem is benne van, hiszen én hoztam létre. Pontosan itt született meg – mondta, és a halántékára bökött. – Tudod, szellemi tulajdonnak, műalkotásnak is tekinthető. Arnold most néz utána, milyen paragrafusok alapján követelhetem vissza.”

Mindketten megesküdtek nekem, hogy egyikük sem hagyja a házat, mintha igazából az lenne a fontos, nem én.

„De emiatt nem kell aggódnod – biztosított. – Anyád majd egy

halom pénzt fog követelni helyette. És ezt ő is tudja. Most csupán kicsinyes bosszú sarkallja a harcra. Nagyon jól tudod, mennyire utálja a házzal kapcsolatos tennivalókat. El tudod képzelni, hogy ő legyen a felelős a fenntartásáért?”

Elnevette magát. Leszegett fejjel, karba tett kézzel lépkedtem mellette. Hűvös, friss szél fűjt az óceán felől. Amint közelebb értünk a vízhez, lerúgtam a cipőmet, és mezítláb sétáltam tovább a homokban. Apám habozott egy darabig, majd követte példámat. Lehúzta a zokniját, felhajtotta nadrágja szárát, és nevetve csatlakozott hozzám.

„Milyen jó így! Évek óta nem csináltam ilyesmit” – mondta lelkesedve.

„Lehet, hogy éppen ezért alakult minden ilyen pocsékul” – morogtam.

„Ó, hát ezzel traktál anyád mostanában?” – csapott le szavaimra apám.

Jade, mondtam magamban, tartsd a szád. Mindketten olyanok, mint a dinamitrudak, és gyakorlatilag bármelyik szavam olaj lehet a tűzre ebben a kritikus időszakban.

„Nem – válaszoltam. – De ti ketten olyan sok szép emléket gyűjtöttetek, olyan jól szórakoztatok együtt. Azt hittem, ez sokat jelentett nektek.”

„Most is sokat jelentene! – kiáltotta. – Csakhogy igaz a régi mondás: a tangóhoz két ember kell. Végtelen hosszú listát tudnék készíteni azokról a helyekről, ahova hívtam, azokról az eseményekről, melyekre velem akartam elmenni pusztán azért, hogy jól érezzük magunkat, de ő soha nem ért rá, vagy nem volt kedve hozzá” – magyarázta apám. Anyám is pontosan ugyanígy panaszkodott rá.

Jól van, jól van, ennyi elég – mondta, és megpróbált lehiggadni. – Ha ő ilyen, ha ilyen akar lenni, ám legyen. Kívánom, hogy érezze úgy magát jól, ahogy neki tetszik, de nekem sokkal felszabadultabb kapcsolatra van szükségem. Alkotó ember vagyok, kerülnöm kell a

feszültségeket” – hangsúlyozta.

A vízben álltam, a hullámok a lábfejemet nyaldosták. Apám is odaállt mellém, de másról sem tudott beszélni, csak arról, mennyire megváltozott minden, miért kellett így történnie, ő nem ezt akarta, és miért nem tud anyám értelmesen gondolkozni.

Kis idő múlva a tenger morajlása belefojtotta a szót. Behunytam a szemem, azt képzeltem, hogy egy vitorlás fedélzetén állok, mely sebesen siklik a szélben, és hűvös vízcseppek permetezik arcomat.

„Vissza kellene mennünk. – Hallottam, amit mond, de nem hatolt el a tudatomig. – Jade!”

„Tessék? Ó, igen, hát persze” – mondtam, és elindultam utána a parton. Egy vízcsaphoz mentünk, ahol lemoshattuk a homokot a lábunkról. Adott egy zsebkendőt, hogy abba törülközzem.

Amint a lábamat törölgettem, megéreztem, hogy apám figyel. Amikor felpillantottam rá, észrevettem, hogy kamaszos vigyor ül ki az arcára. Összehúztam a szemöldököm.

„Mi történt?” – kérdeztem gyanakvóan.

„Semmi. Csak téged néztelek, és arra gondoltam, milyen csinos vagy. Tudod, olyan vagy, mint anyád, amikor fiatalabb volt. Bár most is nagyon vonzó nő – mondta kissé gúnyosan mosolyogva –, de pont ez az, ami soha nem elégítette ki. Azaz bókként semmiképp sem állná meg a helyét. Kész kikaparni a szemét annak, aki azt merészeli mondani rá, hogy csinos. Te nem ilyen vagy. Tudom, hogy nem. Veled minden rendben lesz, Jade. Hamarosan mindez véget ér, és úgy fogsz kikerülni belőle, akár a macska, amely bárhonnán zuhan le, mindig talpra esik. Ne aggódj.”

„És veled mi lesz, apa?” – kérdeztem.

„Remekül fogok élni. Fogunk élni” – helyesbített. Nem is gondol a jövőjére úgy, hogy én nem vagyok benne. Legalábbis mostanában nem.

De mi lesz később, amikor majd csak egyikük győz az elhelyezési

perben? Erre nagyon kíváncsi leszek. Akkor is mindketten ugyanilyen hévvel állítják majd, hogy életük része vagyok?

Azt hiszem, nem bízom bennük többé. Sem abban, amit mondanak, sem abban, amit ígérnek.

Marlowe doktornőre néztem. Ő alig láthatóan bólintott.

– Csak annyit tudok – folytattam –, hogy megszegték egymásnak tett esküjüket, és ezáltal elvesztették előttem szavahihetőségüket.

Star furcsán nézett rám, mintha most először értett volna meg igazán. Misty egyetértően bólintott, Cica pedig olyan pózban ült, mint aki készen áll arra, hogy felugorjon, és kirohanjon a szobából. Kíváncsi lettem volna, miért van rá olyan nagy hatással mindaz, amit mondok.

– Hazudtak egymásnak. Miért higgyek nekik? Hogyan bízhatnék bennük ezek után? – tettem fel kissé emelt hangon a kérdést. – Ti nem érzitek úgy, hogy elárultak benneteket?

– Én igen – felelte Misty.

Cica rápillantott Marlowe doktornőre, aztán bólintott.

Star halványan elmosolyodott. – Nagyanyám azt mondja, mindenféle garancia nélkül jöttünk a világra, és úgy is fogunk elmenni. Minden csak ígéret, te lány. Tedd meg a téted, és játszd meg.

– Nos, én egyikükre sem fogadnék – mondtam. – Gondolom, a környezettanulmányt készítő pszichológus is ezt rögzíthette jegyzeteiben.

Egy napon, nem sokkal azután, hogy találkoztam apa ügyvédjével, hazaérkeztem az iskolából, és ott találtam ezt a bizonyos Morton doktornőt, aki a nappaliban várt rám. A kanapén üldögélt, ölében a jegyzeteivel. Láttam, hogy Rosina megkínálta egy kis üdítővel. Éppen az előcsarnokon mentem keresztül, amikor a doktornő utánam szól.

Megtorpantam, és kíváncsian kukkantottam be a nappaliba. Morton doktornő kis termetű nő, két-három centivel lehet alacsonyabb Mistynél. Sötétbarna göndör haja és nagy, mandulavágású szeme van.

A mosolya őszinte és meleg. Ha kezdetben nem is akar együttműködni vele az ember, végül úgyis megteszi, mert látja, hogy nagyon szereti a munkáját. Látszik rajta, legalább olyan fontosnak tartja, mint például az orvosok a szívsebészetet. Olyan precízen vizsgálja meg minden egyes válaszomat, mintha egy gyémántvágóval munkálna meg valamilyen munkadarabot; szinte minden szótagot külön tanulmányoz, elemez, rendszerez. Néha már az ember idegeire megy! – kiáltottam. Marlowe doktornő elnevette magát.

– Nagyon jó hírnévnek örvend. Morton doktornő köztiszteletben áll – mondta.

– Én nem szívesen végezném a munkáját – vetette közbe Misty.

– Hasonlít Salamon királyhoz, aki kettévágja a gyereket a Bibliában – jelentette ki Star.

– Kettévág egy gyereket? Ilyesmire nem emlékszem – mondta Misty. – Nem mintha jól ismerném a Bibliát.

– Nem vágja ketté, csak azt mondja, meg fogja tenni, amikor két asszony is kijelenti, hogy ő a gyerek anyja. És akkor az egyik – az igazi anya – arra kéri, ne tegye meg, inkább átengedi a kicsit a másik asszonynak – magyarázta Star.

– Átengedi a gyerekét egy idegennek?

– Nem hagyhatja, hogy meghaljon, ezért mond le róla. Nem tudom, mit nem lehet ezen megérteni.

– Az én szüleim hagynák, hogy kettévágjanak – mormoltam. Misty megütközve bámult rám. – Nem tehetek róla – mondtam –, én így érzem. Ne nézz így rám. Nem én vagyok a gonosz.

Ismét görcsbe rándult a gyomrom.

– Beszélj a dinamitrudakról – szólalt meg Star. – Senki sem vádol semmivel.

– Most még nem, de hamarosan fog. Anyám vagy apám; az, aki elveszti a pert – közöltem keserűen.

– Nem, egyikük sem téged fog hibáztatni – jegyezte meg Star. –

Apád anyádat fogja vádolni azért a bizonyos megméltelyezésért, amelyet korábban említettél, anyád pedig ugyanazt teszi majd apáddal.

– Lehet – mondtam beletörődve –, de akármilyen ártalmatlannak is tűntek Morton doktornő kérdései, nagyon ideges lettem, amikor válaszolnom kellett rájuk.

Először azt kérte, beszéljek magamról, napi tevékenységemről, érdeklődési körömről, tanulmányaimról. Aztán arra tért rá, milyen az életünk otthon. Mennyi időt töltök együtt a szüleimmel, mennyi időt töltök velük külön-külön, és hogy jól érzem-e magam velük. Tudni akarta, milyen érzés, hogy nem töltenek velem több időt, és mennyire érdekel az életük. Azt hiszem, meglepte, hogy milyen keveset tudok a munkájukról. Nem tudtam megmondani neki, anyám mit csinál a munkahelyén, és fogalmam sem volt, min dolgozik apám jelenleg.

Morton doktornő végig rám figyelt, de közben jegyzetelt. Megpróbáltam kitalálni, mi az, ami fontos neki, és mi nem, végül rájöttem, hogy minden apró részlet érdekli. Arra kért, hogy mutassam meg a szobámat. Felkísértem az emeletre, ő pedig alaposan meg szemlélte a holmimat. Azután a babák, a ruhák és a képek felől érdeklődött. Ki adta? Milyen érzés volt megkapni? Mit tartok a legértékesebbnek? Miért? Akárhányszor feltett egy kérdést, és válaszoltam rá, csak az járt a fejemben, apám vagy anyám helyzetén segítek-e az adott válasszal?

Aztán fiktív helyzeteket teremtett, és arra kért, válaszoljak a „mi lenne, ha...” típusú kérdéseire.

– Például? – kért magyarázatot Misty.

– Mi lenne, ha apád nyerné az elhelyezési pert, de anyád kapná meg a házat? Nem bánnád, ha el kellene költöznöd vele? Mi lenne, ha másik iskolába kellene járnod? Mi lenne, ha anyád költözne el, és azt szeretné, hogy a város másik végében lakj? Hiányoznának a barátaid?

Aztán megkérdezte, mit éreznék, ha apám kapná a felügyeleti jogot, és mi lenne akkor, ha anyámmal maradnék?

Meglepődött, amikor azt válaszoltam, nekem mindegy.

„Ezt azért mondod, nehogy megbántsd őket?” – kérdezte.

Elgondolkodtam egy pillanatra, aztán így válaszoltam: „Nem. Azért mondom, mert úgy érzem, most sem velük együtt élek. Semmi sem változna meg az életemben, bármelyikükkel is maradnék.”

Emlékszem, szó nélkül nézett rám egy darabig, majd gyorsan beírt valamit a füzetébe, aztán azt mondta, még egyszer el kell jönnie hozzánk, amikor a szüleim is otthon vannak. Mondtam neki, hogy jobb, ha előtte megbeszéli velük, mert állandóan úton vannak.

Ekkor házasságuk válságának kellős közepén jártunk, és jobban utáltam a kialakult helyzetet, mint valaha. Rosina elfecsegte, hogy nálunk járt Morton doktornő, így a szüleim minden alkalmat megragadtak, hogy külön-külön üljenek le velem egy kis beszélgetésre. Azt akarták kiszedni belőlem, hogy mire volt kíváncsi a pszichológus. Mindkettejüket megdöbbenetette, hogy nem számoltam be nekik a látogatásáról. Meg voltak róla győződve, hogy azért titkoltam el, mert csak rosszakat mondtam neki róluk.

„Mit akart megtudni rólunk?” – kérdezték mindketten, de valójában arra voltak kíváncsiak, hogy én mit válaszoltam neki.

„A doktornő arra kért, ne számoljak be nektek a feltett kérdésekről – válaszoltam nekik. – Nem mintha sokat kérdezett volna rólatok. Nagyrészt a házról beszélgettünk” – tettem hozzá. Persze ezt csak úgy kitaláltam. Valamit mondanom kellett nekik.

Tudtam, hogy egyiküknek se tetszenének a válaszaim. Úgy éreztem magam, mintha egy kémfilm főszereplője lennék. Állandóan a sarkamban jártak, kihallgatták a telefonbeszélgetéseimet, ellenőrizték a postámat, és közben azt próbálták kibogozni, mit mondhattam, és mit mondok majd ezután.

Eljutottam odáig, hogy már utáltam hazamenni. Különösen az estéket, a vacsorákat gyűlöltem, amikor mindketten otthon voltak. Jól láttam, hogy lesik minden mozdulatomat és elemzik minden egyes közlésemet. Így már nem is volt kedvem megszólalni, és ha kérdeztek

valamit, csak tömondatokban válaszoltam.

Említettem már, hogy olyan hangulat uralkodott nálunk, mint egy temetésen, és a doktornő látogatása óta csak romlott a helyzet. Úgy éreztem, mintha élve bezártak volna egy kriptába.

Csak úgy tudtam megszabadulni a rettenetes feszültségtől, hogy bezárkóztam a szobámba, és a számítógépem segítségével egy másik világba képzeltem magam. Addig főként tanuláshoz használtam a komputert, de most felfedeztem az internetes chat fórumokat, ahol az emberek filmszínészekről vagy zenészekről beszélgetnek egymással.

– Chat fórumokat? – kérdezte Star.

– Nincs számítógéped? – Én azt hittem, manapság mindenkinek van.

– Nincs – felelte. – A modern technikát egy mikrohullámú sütő képviseli nálunk.

Misty elnevette magát, még Cica is elmosolyodott.

– Csak belépsz a rendszerbe, és az ország – sőt a világ – bármely pontján élő emberekkel társaloghatsz.

– Társaloghatsz?

– Nos, valójában nem beszélgetünk, hanem üzeneteket írunk egymásnak, de azok azonnal megjelennek a másik képernyőjén. Akár tíz ember is beszélgethet egyszerre. Egy-két barátom valóságos megszállottja az internetes társalgásnak.

Egy este unalmamban fedeztem fel a fórumot. Először csak mások üzeneteit olvastam. A legtöbben kitalált nevet használnak, de valamelyest abból is lehet következtetni, milyen emberek küldik üzeneteiket. Például az, aki Metál Mannek nevezi magát, biztosan szereti a kemény rockzenét. Érted már?

– Azt hiszem, igen – felelte Star.

– Szóval olvastam mások üzeneteit, és egyszer csak figyeltem egy Magányos Fiúra, aki szülei borzalmas válásáról mesélt. Beléptem a beszélgetők közé, és megkérdeztem, hány éves. Azt

válaszolta, tizenhét. Leírta, hogy van egy öccse, akit sokkal jobban megviselnek a válás körülményei, mint őt. El kellett vinni pszichiáterhez, mert nagyjából olyan dolgokat művelt, mint a te öcséd, Star; tört-zúzott, verekedett és így tovább.

Nos, váltottunk pár üzenetet ezzel a Magányos Fiúval, aztán kiléptünk a fóruból, és attól fogva e-maileket küldözgettünk egymásnak. Leírta, hogy San Franciscóban lakik. Minél több adatot közölt magáról, én is annál többet meséltem neki magamról.

– Miért nem hívtad fel telefonon? – kérdezte Star.

– Nem is tudom. Ő nem kért meg rá, nekem meg eszembe se jutott, hogy azt is megtehetném. Lehet, hogy félt a közvetlen kapcsolattól. És talán én is. Akkor még az igazi nevét sem tudtam.

– Magányos Fiúnak nevezte magát egész idő alatt? – kérdezte Misty.

– Igen. Meg kell hogy mondjam, sokkal könnyebb a kapcsolatot elektronikus úton tartani valakivel, úgy, hogy nem találkoztok, még csak nem is beszéltek egymással. Hogy mondjam... biztonságban érezheted magad – mondtam, és rápillantottam Marlowe doktornőre.

Nagyjából mindent elmondtam neki, amit most nektek is elmesélek. Az ő helyzete sokkal nehezebb, mint az enyém, olyan viharos időket élt át, mint te, Star. Az anyja rájött, hogy a férje megcsalja őt. Csúnya veszekedés pattant ki köztük, és a kisebbik fiú látta, hogyan verte meg az apja az anyját. A rendőrséget is kihívták. Ez az erőszakos esemény vezetett a váláshoz. Magányos Fiú szerette az apját, de ellene fordult, amikor megtudta, más nők után járkal. Ők is összevesztek. Később higgadtan megbeszélték a történeteket, és akkor már nem gyűlölte annyira. A beszélgetés során ugyanis kiderült, apja miért fordult más nőkhöz, és így már jobban megértette őt.

Még mindig szomorú, mert az öccse nem tud talpra állni, és ezért főként az apját hibáztatja. Hiszen az anyjuk azonnal elhagyta őket.

– Miért hagyta ott a saját gyerekeit? – kérdezte Misty.

– Lehet, hogy házassági problémái csak ürügyül szolgáltak arra,

hogy kiszabadulhasson a megszokott környezetéből, és végre azt tehesse, amire igazán vágyik – találgatott Star.

– Ezt mondta a Magányos Fiú is. Az apja nem hártotta el felelősségét, de azt mondta, olyan elviselhetetlen volt a házasságuk, hogy egyszerűen nem tudta, mit tegyen.

– És egyáltalán nem tudod az igazi nevét? – kérdezte Misty.

– De igen. Végül elárulta, hogy Craig Bennetnek hívják. Megadta a címét is.

– És ő tudja a te nevedet? – tudakolta Star.

– Igen. Azelőtt nem sokat tudtam a chat fórumokról, így kezdettől fogva a saját nevemet használtam. Néhány levélváltás után Craig adott pár tanácsot, hogyan kezeljem otthoni gondjaimat. Arra gondoltam, érdemes megfogadni őket. Például azt mondta, szánjak sokkal több időt kedvenc foglalatosságaimra; ebben a helyzetben csak magamra gondoljak, ne aggódjak szüleim miatt, csak a saját érzéseimmel törődjek. Azért, mert ők felrúgták az életüket, nekem még nem kell tönkretennem a sajátomat.

„A túlélésre kell gondolnod – írta egyik levelében. – Ne hagyd, hogy kicsinyes ügyeikkel fenekestül felforgassák az életedet.”

De nemcsak ilyen komoly dolgokról társalgunk. Sok jó viccet és mulatságos történetet ismer. Amint internetes kapcsolatunk szorosabbá vált, összeszedtem a bátorságomat, és e-mailen elküldtem neki a fényképemet. Idegesen vártam, vajon mit fog válaszolni. Mindössze egy szó jelent meg a monitoron.

– Mi volt az? – érdeklődött Misty.

– Tyúha!

Misty harsányan elnevette magát.

– Megkértem, hogy ő is küldje el nekem a fényképét. Meg is tette. Nem néz ki rosszul. A szeméből azt olvasom ki, hogy érzékeny fiú. Én nem úgy reagáltam, mint ő, de megírtam neki, hogy jól néz ki, és biztosan hamarosan talál magának valakit.

Azt válaszolta, már talált. Engem.

Kezdttem jobban érezni magam. Nem mintha korábban nem lettek volna fiúk, akik szívesen randiztak volna velem, de ők nem igazán voltak kíváncsiak a problémáimra. Craig sokkal érettebbnek tűnt, mint a fiúk az iskolában. Jó barát, aki megértette mindazt, amin keresztülmentem idáig. Azt hiszem, szerencsésnek mondhatom magam, hiszen olyasvalakibe botlottam, akinek a helyzete nagyban hasonlít az enyéemhez.

– Igen, ez csodálatos – dörmögte Star. Látszott rajta, hogy ezt a részt unja.

– Én csak azt próbálom elmagyarázni, miért tettem – mondtam neki.

– Micsodát? – kérdezte Star.

– Azt, hogy megszöktem, és nála kerestem menedéket. Pontosan nem tudtam, mit akarok, de azt hiszem, új érzésekre, új gondolatokra vágytam, és elragadott a képzeletem.

Elképzeltem, hogy olyasvalaki társaságában vagyok, aki megérti érzéseimet. Véget akartam vetni otthoni életemnek. Elhatároztam, hogy többé nem válaszolok egyetlen kérdésre sem, nem vagyok hajlandó ügyvédekkel és bírókkal találkozni, és nem hallgatom tovább szüleim egymást becsmérő megjegyzéseit.

A Morton doktornő látogatását követő egyik estén, mikor már gyűjtötték az információkat a környezetemben tanáraitól és szüleim barátaitól, apám és anyám csúnyán összevesztek. Szándékos hitelrontással vádolták egymást. Mindketten azt mondták, hogy a másik a háta mögött azon munkálkodik, hogy alkalmatlan szülőnek nyilvánítsák. Ügyvédek ki akarták szimatolni, milyen következtetésekre jutott Morton doktornő, de a pszichológus nem bizonyult túl készségesnek.

„Azt akarod elérni, hogy a saját lányom meggyűlöljön” – vádaskodott apám.

„Ezt inkább rólad lehetne állítani – vágott vissza anyám. –

Hazugságokkal beszéled tele a fejét.”

Bevágtam az ajtót magam mögött, és bekapcsoltam a magnót, hogy elnyomja a hangjukat.

Később felváltva jöttek be a szobámba, hogy panaszkodjanak egymásra. Nem akartam tudomást venni a sirámaikról, ezért inkább másra tereltem a szót. Emlékeztettem őket arra, hogy a héten fogadást tartanak az iskolában, ahová várják a szülőket is. Apámnak azonban Texasba kellett utaznia, anyám pedig már bejegyeztette magát egy atlantai kozmetikai konferenciára. Egyikük sem emlékezett az iskolai eseményre, de amikor apám megtudta, hogy anyám nem lesz jelen, és fordítva, mindketten megnyugodtak, hogy egyikük sem kísér el. Ugye értitek, miért?

– Morton doktornő egyiküknek sem vetheti a szemére az ügyet, hiszen mindketten magadra hagytak – értelmezte a helyzetet Cica.

– Pontosan így van.

– És mit akartál tenni? – kérdezte Misty.

– Hogy én?

Várakozóan néztek rám. Elmosolyodtam.

– Eldöntöttem, hogy én sem megyek el a fogadásra. Más kötelezettségemnek kellett eleget tennem.

– Miféle kötelezettségnek? – érdeklődött Star.

– A szökésemének – válaszoltam. – Megtettem, amit már régóta terveztem.

5.

– Jó lenne, ha most szünetet tartanánk és megebédelnénk – mondta Marlowe doktornő.

– Én szívesebben hallgatnám Jade történetét – nyafogott Misty.

– Csak a magad nevében beszélj, te lány. Korog a gyomrom, az ő sztorija pedig nem fog elszaladni – pirított rá Star.

– Biztos vagyok benne, hogy Jade-nek sem ártana egy kis pihenés – jegyezte meg a doktornő.

Nem voltam éhes, de örültem, hogy elhallgathatok egy kis időre. Amikor felálltam, úgy éreztem, mintha kilométereket futottam volna, pedig végig egy helyben ültem. Nem gondoltam volna, hogy ennyire kimerítő dolog meglovagolni érzelmeim hullámain.

Emma büféasztalt állított fel a zárt verandán. Hideg sülteket, sajtféléket, salátát, kenyeret és süteményeket készített elő. Semmi sem hiányzott egy kiadós étkezéshez.

– Meggondoltam magam – mondta Misty, amikor meglátta a roskadozó asztalt. – Örülök, hogy ebédszünetet tartunk.

Star dűnnyögött valamit az orra alatt, Cica azonban sugárzóan mosolygott.

Ez azért fontos, mert szegény lány jókedvét mindig elfojtják a félelmei. Olyan ritkán mosolyog igazán felszabadultan. Amikor nagy ritkán mosolyogni látom, mindig azt gondolom, hogy most végre megszabadult a szomorúság állandó terhétől, mely oly gyakran árnyékolja be arcát.

– Nyugodtan essetek neki, lányok – biztatott minket Marlowe doktornő. Jól megraktuk tányérjainkat, és leültünk az ebédlőasztalhoz. A doktornő utolsóként foglalt helyet. Emma folyton ki-be rohangált, a húsos és a sajtos tálakat töltötte fel újabb adagokkal, mintha tíz-húsz emberről kellene gondoskodnia.

– Köszönjük, Emma – szólta utána Marlowe doktornő, amikor nővére éppen a konyhába igyekezett.

– Emma miért nem eszik velünk? – kérdezte Misty.

– Talán attól fél, hogy elkap valamit tőlünk – mondta Star.

– Ugyan mit kaphatna el? A helytelen viselkedésünket? – jegyeztem meg ironikusan. Star rám meredt egy pillanatra, majd megcsóválta fejét, és beleharapott a szendvicsébe.

– Emma mindig is tartózkodó volt – közölte velünk a doktornő. – És hajlamos arra, hogy minden emberben csak a jót lássa. Azt keresi bennük, amióta él.

– És éppen ezért olyan, amilyen – morogta Star.

– Ezt hogy érted? Hiszen nem is ismered őt – jegyeztem meg. Erre olyan gúnyosan nézett rám, mintha valami nagy butaságot mondtam volna. – Vagy talán igen?

– Úgy él itt a hűgánál, mint egy cseléd. Mije van neki? Nem vagyok vak, és a világot nem... milyen szemüvegen keresztül nézem?

– Rózsaszín – válaszolta a doktornő mosolyogva. – Valóban, olyat visel Emma – fűzte hozzá –, de nem olyan boldogtalan, mint ahogy te gondolod, Star. Jól érzi itt magát. Biztonságban van, ez az otthona. Tudja, hogy megteszek érte mindent, amit csak tudok, és ő is mindent megtenne értem. És amilyen világban manapság élünk, ez nem kis erőfeszítést kíván.

– Ámen – dünnyögte Star. Szemében még mindig kétség bujkált. Hallottam Star történetét, ezért nem hibáztatom őt, amiért kételkedik Emma boldogságában. De remélem – ahogy Marlowe doktornő is –, hogy jó hatással leszünk egymásra, és Star is átalakul kissé.

– Őt is analizálta? – kérdezte Star. A válaszra mindannyian kíváncsiak voltunk.

– Szakmai értelemben nem, de sokat beszélgettünk. Meglepődnél, ha tudnád, mennyit segít nekem.

– Közelebb álltak egymáshoz, amikor fiatalabbak voltak? –

érdeklődött Misty.

– Nem annyira, mint ahogy szerettük volna – felelte Marlowe doktornő. – Emma korán férjhez ment.

– Hány éves volt akkor? – kérdezte Star.

– Csak tizenkilenc. – Már jól ismertem őt ahhoz, hogy lássam, mikor bosszantja valami. Szeme villanásából láttam, hogy szeretné, ha témát váltanánk.

– Ön szerint nem kellett volna férjhez mennie? – kérdeztem. Tudtam, hogy a saját fegyverét fordítom ellene, de azt akartam, hogy főjön egy kicsit saját levében.

– Apám igen erős akaratú ember volt. Úgy gondolta, Emmának az lesz a legjobb, ha férjhez megy – válaszolta.

– Úgy érti, kényszerítette? – tette fel a kérdést Misty tágra nyílt, ártatlan szemmel.

– Mondjuk úgy, hogy erős hatást gyakorolt mindkét érintett félre.

– Egyesek azt hiszik, jobban tudják, mi a jó másoknak – szólt közbe Star, és sokatmondó pillantást vetett rám. – Manapság minden utcasarkon ott állnak a szektások, és prédikálnak, tanácsokat osztogatnak.

Marlowe doktornő felnevetett.

– Attól tartok, Starnak igaza van.

– Talán azt hiszik, ha agyukat mások problémáival töltik meg, akkor a sajátjaikkal nem is kell törődniük – folytatta Star.

– Ebben van valami – mondta neki Marlowe doktornő. – Okos megállapítás volt, Star.

Star ismét nagyot harapott a szendvicsébe. Láttam, hogy vidáman csillog a szeme. Nem tudtam visszafojtani a nevetést.

– Mi olyan mulatságos?

– Hát mi, mindannyian – válaszoltam. – Maga a gondolat is nevetséges.

Még hogy nekünk lenne valamink, amit felajánlhatnánk másoknak...

– Ne légy olyan szigorú önmagadhoz, Jade – figyelmeztetett Marlowe doktornő. – Meg fogsz lepődni, mert az életben felmerülő nehézségek sokkal nagyobb szakértővé tesznek, mint gondolnád. És éppen ezért vagyunk itt együtt.

– Kölcsön kellene kérned Emma rózsaszínű szemüvegét – javasolta Star. Cica olyan harsányan nevetett fel, hogy mindannyian meghökkenve fordultunk felé. Elvörösödött zavarában.

– Úgy gondolod, igaza van? – kérdeztem élesen.

Meglepetésemre nem hajtotta le a fejét. Egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta: – Nem, csak remélem.

Misty elfojtott egy kuncogást. Marlowe doktornő szeme csillogott, Star pedig odament a büféasztalhoz, és hosszú másodpercekre hátat fordított nekünk.

Majd meglátjuk, akkor is ilyen vidámak lesztek-e, amikor meghalljátok történetem további részét, gondoltam.

Majd azt kérdeztem magamtól, tulajdonképpen miért zavar, hogy olyan vidámak?

Azért, mert a szerencsétlenség a társaságot vonzza?

Inkább lennék vidám és magányos.

Miután visszatértünk Marlowe doktornő rendelőjébe, úgy éreztem, mintha a szünet után ismét a színpadra kellene lépnem, ahogy az néhányszor megtörtént már velem az iskolában. Két színdarabban is szerepeltem, először felső tagozatosként, majd másodikos középiskolásként. Aztán abbahagytam az egészet, pedig a színjátszást oktató tanár kért, hogy maradjak. Talán azért, mert úgy éreztem, ha a reflektorfény rám irányul, mindenki észreveszi, hogy árnyéka lettem önmagamnak.

Vettem egy mély levegőt, és folytattam.

– A fogadás estéjén egyedül vacsoráztam. Mrs. Caron annyira

sajnál, hogy kedvenc ételemet készítette el: cordon bleu borjúhúst.

– Az mi? – kérdezte Star. – Kék hús?

– Nem – feleltem neki. – Sonkával és sajttal töltött hústekercs. Francia étel.

– Bocs a tudatlanságomért – mondta –, de én inkább nagyanyám sült csirkéjét választom. Az amerikai.

A plafonra emeltem tekintetem.

– Folytathatom? – kérdeztem.

– Semmi akadály – mondta Star.

– Köszönöm. Kár, hogy Mrs. Caron annyit fáradozott miattam, mert egyáltalán nem volt étvágyam. A szakácsnő azt hitte, beteg vagyok. Elnézést kértem tőle, és megmondtam neki, hogy mindent tegyen be a hűtőbe, majd megeszem. Ilyesmit ritkán csinálunk. Anyám meglehetősen rigolyás a maradékot illetően. Hetente annyi ételt dobhat ki, amennyivel még egy hétig lehetne etetni egy ugyanolyan háromtagú családot, mint a mienk. Apám sokat panaszkodik emiatt, anyám pedig azzal vádolja, hogy kockára akarja tenni az egészségünket pár rongyos dollár miatt. Ilyen érvek hallatán apám kénytelen visszatáncolni.

Felálltam az asztaltól, és bejártam az üres házat. Szinte hallottam az utóbbi idők veszekedéseinek visszhangját minden szobában. A hangok faltól falig pattanva száguldottak végig a helyiségeken. Elképzeltem, hogyan indul pusztulásnak otthonunk szüleim válásának viharában: a színek kifakulnak, az ablakok elhomályosodnak, a bútorok és a képek megkopnak. Gyűlöletet árasztottak a falak a házban, mely egykor tökéletes kis világunkat jelentette. Nem tudom, miért, de ezektől a bizarr gondolatoktól nevetnékem támadt. Olyan hangosan hahotáztam, hogy még Mrs. Caron és Rosina is meghallották a konyhában. Odajöttek, hogy megnézzék, mi történt. Jól vagy?” – kérdezte a szakácsnőnk.

„Tessék? Ó, igen – feleltem –, remekül érzem magam, csak az esőt nevettem.”

„Az esőt? – Összenéztek Rosinával, aztán aggódva felém fordultak. – De hát nem is esik az eső, Jade.”

„Nem? Akkor biztos könnyecseppek peregnek valahol. Sír a ház. Igen, Mrs.

Caron, a ház zokog. Nem hallja? Hallgassa csak...” – mondtam, és oldalra billentettem a fejem, mint aki feszülten fülel.

Kérdő tekintettel néztek rám. Elmosolyodtam, és mondtam nekik, hogy ne aggódjanak. Apám tervezte a házat, így biztos még hónapokig fogja bírni az átnedvesedést.

Elfordultam tőlük, befogtam a fülem, és felrohantam az emeletre, ahol bezárkóztam a szobámba. Egy darabig csak ültem az ágy szélén, és bámultam magamat a szemközti tükörben. Aztán megpróbáltam készülődni a fogadásra, de amikor felvettem a ruhámat és megnéztem magam a tükörben, majdnem sírva fakadtam.

Ez ragályos, morogtam magamban. Ez a ház megfertőz engem is. Ki kell jutnom innen, amíg nem késő. Körberohantam a szobát, bedobáltam néhány holmit egy kis hátizsákba, aztán taxit hívtam. Először a bankba vittem magam, hogy kivegyek ötszáz dollárt. Aztán a repülőtérre mentem, és vettem egy jegyet San Franciscóba, a legközelebbi járatra. Emlékszem, a gépen megnéztem az órámat, és arra gondoltam, hogy már a fogadáson kellene lennem, barátok és szülők seregével körülvéve. Behunytam a szemem és elaludtam.

Amikor megérkeztem San Franciscóba, fogtam egy taxit, és bementem Craig címét. Fogalmam sem volt, mit mondok majd neki. Csak beszélni akartam vele. Vele akartam tölteni egy kis időt.

Tudtam, hogy a Richland Avenue-n lakik, a Holly park közelében.

Korábban is jártam már a városban, de azon a környéken még soha. Craigék háza valóban olyan ódonnak látszott, mint amilyennek leírta nekem.

Kétemeletes, olaszos stílusú épület. Homlokzatán erősen megkopott és megrongálódott a díszvakolat.

Kilenc óra múlt éppen, amikor megérkeztem. A legtöbb ablak sötét volt, mindössze az egyikén szűrődött ki némi fény, a földszinten. Senki sincs itthon, gondoltam, de azért felmentem az ajtóhoz, és becsöngettem. Olyan sokáig nem történt semmi, hogy már elindultam lefelé a lépcsőn.

„Tessék” – hallottam ekkor a hátam mögül. Megfordultam, és megláttam egy magas, sovány férfit, akinek ritkás, őszülő hajából néhány szál a szemébe lógott. Nem láttam tisztán az arcát, mert ahhoz túl kevés volt a fény. „Craig Bennetet keresem” – válaszoltam szorongva.

Csak állt ott, és szótlánul bámult rám. Azt hittem, hogy nem hallotta, kit keresek, ezért elismételtem Craig nevét.

„Ki vagy te?” – kérdezte váratlanul. Megmondtam neki, de ő csak állt tovább, és bámult rám.

„Ó, igen – szólalt meg végre. – Craig említett. Te vagy a számítógép-lány.” „Igen – feleltem. Az elnevezés megmosolyogtatott. – Én vagyok a számítógép-lány.”

Ahogy akkor éreztem magam, attól akár számítógéppel előállított virtuális lény is lehettem volna.

„És mit csinálsz itt?” – kérdezte a férfi.

„Itt van dolgom San Franciscóban, és úgy gondoltam, találkozhatnék Craiggel” – válaszoltam.

„Ó, hát persze. Jó ötlet. Gyere beljebb” – mondta.

„Itthon van Craig?” – kérdeztem habozva. Nem indultam el azonnal. „Nincs. Most éppen nincs itthon. Akadt egy kis dolga, de hamarosan hazajön” – felelte.

Belépett a házba, és várakozva megállt az ajtónyílásban.

„Gyere be, nem marad távol sokáig” – mondta.

Felmentem a lépcsőn, és bementem a házba. Odabent sötét volt, és dohszag áradt. Az előszobát fagerendákkal dúcolták alá. A jobb oldalon észrevettem egy álló ingaórát.

„Éppen olvastam – mondta a férfi. – Persze ti, fiatalok, már nem szeretitek a könyveket. Folyton a számítógép előtt ültök. Menjünk a nappaliba. Hozhatok valami innivalót?”

„Köszönöm, nem kérek semmit” – feleltem, és elindultam utána. A kis nappalit antik bútorokkal zsúfolták tele.

– Honnan tudod, hogy antik bútorok voltak? – kérdezte Star kételkedően, olyan hangsúllyal, mintha én találtam volna ki ezt az egészet.

– Apám révén – válaszoltam. – Sok minden rám ragadt, akár akartam, akár nem.

De térjünk vissza oda, ahol abbahagytam. A halványan pislákoló lámpát, melynek fényét odakintről láttam, egy ütött-kopott Chippendale-karosszéken tartotta – magyaráztam. A széket szándékosan neveztem meg pontosan, hogy bosszantsam vele Start.

„Ülj le – mondta egy rozzant kanapéra mutatva.

– Látom rajtad, hogy nemrég érkeztél a városba.”

„Valóban így van” – feleltem. „Kit látogatsz meg?”

Most már tudom, hogy hibát követtem el, amikor azt válaszoltam: „Senkit.

Hirtelen jött az utazás ötlete.”

Elmosolyodott és leült. A lámpa fényénél jól láttam, mennyire hasonlít arra a képre, melyet Craig magáról küldött nekem e-mailen. Neki is mélyen ülő szeme és ugyanolyan egyenes és hosszú orra volt, mint Craignek. Telt, férfias szája és szögletes arca is hasonlított rá.

„Craig odavan érted – közölte. – Sokat beszél rólad.”

„Valóban? Leveleink alapján mondhatom, hogy jól megértjük egymást, ezért gondoltam úgy, hogy találkozhatnánk személyesen is.”

Furcsa szag terjengett a házban. Már nemcsak a penészt éreztem.

Füstszaghoz hasonlított. Azt hiszem, fintoroghattam, mert észrevette, és elnevette magát.

„Nemrég vacsoráztunk. Nem vagyok a legjobb szakács, és odaégettem a krumplit. Éppen kávézni akartunk, amikor rájöttünk, hogy egy szem sincs itthon. Egyikünk sem ért igazán a házimunkához” – magyarázta. Egy kicsit selypített, és szájának jobb sarka legöbült beszéd közben. Azt hiszem, valamikor agyvérzése lehetett. Ahogy közelebbről láttam, észrevettem, hogy ferde a válla is; feltehetőleg lebénult a jobb oldala.

„Hol van Sonny?” – kérdeztem rá Craig öccsére. „Ó, hát ő is elment Craiggel. El sem lehetne választani őket egymástól. Sonny állandóan a bátyja nyakán lóg. Felnéz rá, akár egy szuperhősre. Craig pedig szereti és védelmezi őt. Nagyon szoros a kapcsolatuk. Amióta elhagyott minket a feleségem, mi hárman jobban összetartozunk, mint valaha” – mondta, és merengve nézett maga elé.

„Az jó lehet” – mondtam mosolyogva. Valóban jól hangzott, amit mondott, de Craig e-mailjeiből azt vettem ki, hogy nem olyan rózsás az életük, ahogy most apja állította.

„Mondott valamit erről a házról?” – kérdezte.

„Igen” – feleltem.

„Akkor biztos sokra értékeled, hiszen az apád építész. Szébb napokat is megélt ez az épület.”

„Úgy látom, Craig tényleg sokat mesélhetett rólam – jegyeztem meg. – Még azt is tudja, hogy apám építész.”

„Ó, igen. Nem hallgatunk el egymás elől semmit. Ahogy említettem, nagyon összetartozunk. Mondhatnám: egyek vagyunk – jelentette ki, és csontos kezét szorosan összefonta maga előtt. – Az asszony nem tudta tönkretenni az életünket, amikor elhagyott minket. Bizonyos szempontból még örülök is, hogy elment. Megerősödünk lelkileg. Őt pedig nem tették boldoggá a kötöttségek. Mindig is mehetnékje volt. Talán túl korán házasodtunk össze. Olyan volt, mintha egy vadlovat kellett volna betörnöm. A lurkókat annyira kívánta, mint púpot a hátára. Miután megszülte Sonnyt, nem szeretkeztünk többé, mert nem akart több gyereket. El tudod képzelni,

milyen egy házasság, ha kikopik belőle a romantika?”

„El” – válaszoltam kurtán, és arra gondoltam, eléggé különös, hogy ilyesmiket megtárgyal egy vadidegennel, de aztán eszembe jutott, hogy Craiggel folytatott levelezésünk miatt nem tekint idegennek.

„Craig beszámolt neked a válásunkról is, ugye? – kérdezte. – Tudom, hogy te mindent leírtál neki szüleid helyzetéről.”

„Úgy van.”

Igazság szerint kissé idegesített, hogy Craig mindent kitalált az apjának.

Nincs olyan barátom, aki ennyi mindent megosztana a szüleivel. Ha Craig vette a bátorságot, és kinyomtatta elektronikus leveleimet, akkor túl messzire ment, dohogtam magamban.

Mintha Mr. Bennet olvasott volna a gondolataimban, mert a következőket mondta: „Craig gyakran felolvassa a leveleidet a vacsoránál. Sajnálom, hogy nincs minden rendben nálatok. A szüleid eléggé... ostobák lehetnek. Hát nem látják, mit művelnek veled? Craigne nek nagyon fáj, hogy ilyenekről kell olvasnia. Néha még dühbe is gurul, és olyankor egy fálatot sem tud lenyelni.

Azt kérdezgeti tőlem, miért ilyen kegyetlenek egyes szülők a saját gyerekeikkel?”

„Folyton az anyja foglalkoztatja, csak úgy záporoznak rám a kérdései. Ő is sok mindent tudna mesélni neked. Én utálok beszélni az asszonyról.

Megpróbálom elfelejteni. Már odáig jutottam, hogy az arcát sem tudom felidézni. Tudod, ha az ember igazán akarja, akkor ki tudja törölni az agyából a nem kívánatos dolgokat. Gyorsan valami másra kell gondolni, amikor a rossz emlék előbukkan. Az ember csak ismételteti magában: nem, nem, nem. Tűnj el a fejemből!” – Utolsó két mondatát gyakorlatilag már üvöltötte. Zavartan rámosolyogtam, majd kíváncsian körülnéztem. A szobára ráfért volna egy alapos takarítás. A sarkokban pókhálók lógtak, a kandallópárkányt vastag porréteg borította. Amikor lenéztem a padlóra, ételmaradékokat

pillantottam meg az asztal alatt, és meg mertem volna esküdni rá, hogy egy patkány rohant ki az egyik szék alól, hogy a szekrény mögött keressen menedéket.

– Úristen – hüledezett Misty. – Miért nem hagytál ott csapot-papot?

– Csak az tartott ott, hogy még mindig szerettem volna megismerni Craiget. „Olyan szép vagy, mint a fényképen – szólalt meg Mr. Bennet. – Craig boldog lesz, ha meglát. Tudom már, mit fogunk csinálni – mondta, és összecsapta a tenyerét. – Megmutatom neked a szobáját és a számítógépét, amíg várjuk, hogy visszaérjen.”

„Nem hiszem, hogy örülne neki” – akadémuskodtam.

Jaj, dehogynem. Nem akarsz látni? Hiszen azzal kezdődött a barátságotok.

Olyan számotokra, mint egy... történelmi hely. Nincs igazam?”

„Igen, de...”

„Akkor hát ne szabadkozz. Craigtól nem kell tartanod. Nincs okotok szégyenlősködni azok után, hogy annyi mindent feltártatok egymás előtt.

Hiszen több mindent mondott el neked rólunk, mint bármely rokonának vagy barátjának, és fogadni mernék, hogy te is ugyanezt tetted. Látom a szemedben, hogy így volt. És ez tetszik nekem, mert olyasvalami jut eszembe róla, ami nagyon szokatlan dolog manapság... a bizalom. Te hoztad a legtöbb fényt ebbe a házba azóta, hogy... szóval régóta” – mondta, és biztos vagyok benne, hogy ekkor magában azt tette, amiről az imént beszélt: elűzte a rossz emlékeket. „Egyébként biztos vagyok benne, hogy tetszik neked ez az ódon ház – folytatta, és felállt. – Ugye, megírta neked Craig, mióta a családé?” „Igen – válaszoltam. – Ismerem ezt a stílust. Két évvel ezelőtt apám ugyanilyet épített egyik ügyfelének Beverly Hillsben.”

„Ezt 1870-ben építették – jelentette ki büszkén, és megindult az ajtó felé.

Hirtelen megtorpant és visszafordult. Úgy tűnt, rám vár. A lábam ismét tiltakozott, de erőnek erejével elindultam utána. –Azóta persze sokat változtattak rajta. Az utóbbi negyven évet kivéve.”

„Craig szobája a második emeleten van, a kilátás onnan a legszebb” – mondta, és fellépett a nyikorgó lépcsőre. Miután felkapcsolta villanyt, egyetlen csupasz villanykörte gyulladt ki a fejünk felett.

Felértünk az első emeleti lépcsőfordulóba. Ez a pihenő kisebb volt, mint amire számítottam, a második emeleti pedig olyan volt, mint egy szűk padlástér. Nem is volt ott más, csak egy hálószoba meg egy apró fürdőszoba.

Amint felkapcsolta a lámpát, bal kéz felől megláttam az íróasztalon elhelyezett számítógépet. Be volt kapcsolva. A monitoron folyamatosan váltakoztak a képernyővédő absztrakt figurái. A szoba közepén baldachinos ágy állt, attól jobbra egy ruhásszekrény és egy komód. Az ágyat olyan gondosan vetették be, ahogy azt a katonaságnál követelik meg.

A falakat csak pár fénykép díszítette: Craig és Sonny kiskorában meg egy repülőgép. Ja, és egy régi Star Trek poszter. Az a furcsa érzésem támadt, mintha visszaléptünk volna az időben. A berendezés azt sugallta, hogy a szoba olyasvalakié, aki nem is a jelenben él.

„Na, itt van – szólalt meg Mr. Bennet. A számítógépnél állt. – A legutolsó leveled.”

Odaléptem, hogy megnézzem. Valóban én írtam. „Nézz csak ki az ablakon – mondta, és elfordult a számítógéptől. – Akkor meglátod, miért éppen ezt a sarkot szereti Craig legjobban a házban. Innen a legszebb a kilátás. Nézz csak ki” – biztatott.

Odamentem az ablakhoz, és kinéztem rajta. A keretet vastagon lepte be a por, biztos, hogy nagyon régóta nem nyúlt hozzá senki. Lehet, hogy évek óta nem is nyitottak ablakot. De a látvány valóban elragadó volt, talán azért, mert este lévén, a távolban világítottak a város fényei.

„Tényleg szép” – mondtam, és feléje fordultam. Az ajtónál állt és mosolygott.

„Remek. Örülök, hogy tetszik. Akkor csak gyönyörködj benne – mondta, és kilépett a folyosóra. – Ha megjön Craig, megmondom neki, hogy idefent vagy.”

„Mit csinál? – A lélegzetem is elakadt, amikor becsukta az ajtót. – Várjon!” – kiáltottam. Elindultam az ajtó felé, de mikor meghallottam a zár kattánását, megtorpantam. Olyan zár volt, melyet csak kívülről lehetett nyitni és zárni. A kattánás pisztolylövésként visszhangzott a fejemben. Szerettem volna tudni, vajon mit művel ez az ember.

Odarohantam az ajtóhoz, és rángatni kezdtem. Pánikba estem, mert addigra világossá vált számomra, hogy kulcsra zárta.

„Mr. Bennet! – üvöltöttem. – Mit művel? Miért zárta rám az ajtót? Engedjen ki, kérem!”

Hallottam, hogy lemegy a rozoga, lépcsőn, aztán csend borult a házra. Csak a monitor fényei világítottak a szemközti falon. Dörömbölni kezdtem az ajtón, kiáltoztam, újra dörömböltem, aztán hallgatóztam. Nem hallottam semmit.

Megint dörömböltem, és fülemet az ajtóhoz szorítottam. Hallgatóztam és vártam. Kisvártatva meghallottam odalentről a felszűrődő halk dzsessz-zenét. Visszamentem az ablakhoz, mert arra gondoltam, talán ki tudom nyitni, és akkor lekiálthatok valakinek az utcára, de a keret úgy be volt ragadva, hogy meg sem lehetett mozdítani. Egy pillanatra még az is felvillant bennem, hogy kitörhetném az ablaküveget.

– Én a helyedben pontosan azt tettem volna – szólt közbe Star.

– Én is – csatlakozott hozzá Misty.

Cica lehajtott fejjel ült. Karját összefonta mellén. Úgy tűnt, hogy reszket.

Én is így éreztem magam abban a szobában, gondoltam.

– Meg akartam tenni, de hogy őszinte legyek, félttem attól, hogy mit

tenne velem, ha kitörném az ablakát.

– Te attól féltél, hogy mi lesz az ablakával? – kérdezte Star hitetlenkedve.

– Nem az ablakról van szó. Attól félt, hogy bosszút áll rajta az ablakért – magyarázta Misty – Aki így bezár valakit, az csak tébolyodott lehet. Az ilyenekkel nem érdemes ujjat húzni.

– De nagy szakértő vagy – fröcsögte Star. Misty vállat vont.

– Igaza van – vágtam közbe –, egyébként pedig arra számítottam, hogy Craig bármelyik pillanatban megjöhet, ahogy Mr. Bennet mondta, és a segítségemre siet – tettem hozzá, hogy elejét vegyem egy újabb vitának.

– Ez nem lehet igaz! Egy örült bezárja egy szobába, ő meg úgy dönt, hogy vár. Ennek nem sok értelme van – mormogta Star.

– Miközben vártam, átkutattam a szobát – folytattam. – Kihuzigáltam a komód fiókjait. Mindegyik üres volt. Kinyitottam a ruhásszekrényt, de néhány csupasz vállfán kívül nem láttam benne semmit. A szoba egyik sarkában észrevettem valamit, ami olyan volt, mint egy egérfogó.

– Ūristen – nyögött fel Misty. – Ūgy érted, patkányok is voltak?

– Pfuj – utálkozott Star.

– Szóval becsuktam a szekrényajtót, és odaléptem a számítógéphez. Egy telefirkált notesz volt mellette. E-mail címeknek tűntek mind; az enyém is köztük volt.

Megint megpróbálkoztam az ajtóval. Rángattam, dörömböltem rajta, aztán leültem az ágy szélére, és gondolkozni kezdtem, vajon mit tehetnék. Azon töprengtem, hol lehet Craig. Hazajött már? Kis idő múlva lépéseket hallottam a lépcső felől. Pontosabban, úgy hallottam, mintha valaki felszaladt volna rajta.

Azt hittem, Craig az, és mérges amiatt, amit az apja tett velem. A lépések az ajtó előtt haltak el. Csendben vártam, de nem hallottam mást, csak a halk zenét odalentről. Aztán láttam, hogy elfordítják a

zár gombját, de az ajtó nem nyílt ki.

„Craig! – szólítottam –, te vagy az?”

„Igen – hallottam a választ hosszas késlekedés után. Kappanhangja volt, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek elképzeltem. – Sajnálom a történeteket.

Apám nincs valami jól, ezért én vagyok az úr a házban.”

„Ki tudod nyitni az ajtót?” – kérdeztem hűvösen. Erről nem számolt be a leveleiben.

„Azt hittem, a kulcsot benne hagyta a zárban – mondta. – Újra le kell mennem, hogy elvegyem tőle. Mindjárt visszajövök.”

Hallottam a távolodó lépteket. Micsoda mocsokba keveredtem, gondoltam, de igyekeztem higgadt maradni. A szívem mégis vadul kalapált. Egy-két percig újra csak a zenét hallottam. Aztán veszekedés hangjai ütötték meg a fületem.

Talán még össze is törtek valamit. A zene elhallgatott. Az ajtónál álltam, és megint lépteket hallottam.

De ezek lassú, nehézkes lépések voltak. Egy ideig nem is hallottam őket, mert az, aki jött fölfelé, megállhatott félúton. Végül elérte a második emeleti lépcsőfordulót. Hátraléptem, és vártam, hogy mi fog történni.

Az a valaki betette a kulcsot a zárba. A szívem úgy dobogott, hogy még a gerincem is vibrált tőle. A nyakamról ömlött a veríték, teljesen átáztatta a hajamat.

Lassan kinyílt az ajtó, és Mr. Bennet lépett be rajta. A szívem majd kiugrott a helyéről. Vajon mit tehetett Craiggel? És mit tesz majd velem? „Sajnálom – szólalt meg azon a kappanhangon, amit az imént hallottam –, de apám nem a régi, amióta anyám elhagyta. El sem lehet mondani, hogy miket művel néha. Erről nem írtam az e-mailekben, mert azt hittem, úgysem jössz ide soha. De örülök, hogy mégis megtetted.”

Úgy bámultam rá, hogy majd kiesett a szemem.

– Hátborzongató – mondta Misty fojtott hangon. A torkához emelte a kezét, mint aki nem kap levegőt. Cica beharapta alsó ajkát, még Star is rémülten nézett rám. Marlowe doktornő alig észrevehetően tanulmányozta reakciójunkt; külön-külön mindegyiküket, majd visszafordult felém.

– Maga nem Craig – nyögtem ki végül. Csúfondárosan nevetett rajtam. „Ó, igen, egy régi képet küldtem el neked, de én magam vagyok rajta, személyesen – a te jó öreg számítógépes barátod, a Magányos Fiú.” Hitetlenkedve csóváltam a fejem, nyeltem egy nagyot, és vettem egy mély lélegzetet, hogy meg tudjak szólalni.

„Hibát követtem el – mondtam. Mosolyogni próbáltam, hogy ne lássa, mennyire félek. – Most mennem kell.”

„Hiszen, ha jól értettem, csak most érkeztl. Nem mehatsz el csak úgy.

Annyi megbeszéltnivalónk van. Nem kérsz valamit enni vagy inni?”
„Nem, köszönöm” – feleltem, és oldalogni kezdtem az ajtó felé. Ő azonban elállta az utamat.

„Menj, ülj le az ágyamra. Nagyon kényelmes – noszogató, és az ágyra mutatott. – Csak tessék.”

„Én inkább lemennék. A nappali barátságosabb” – válaszoltam.
„Nem lehet. Craig nem hagyja majd, hogy nyugodtan beszéljünk.

Állandóan közbe fog szólni, és Sonny is azt akarja majd, hogy foglalkozzunk vele. Jobb, ha itt maradunk. Rajta. Ülj le” – rendelkezett.

Megráztam a fejem.

„Igazán mennem kell” – ismételtem.

„Ó, még nem mehatsz – erősködött. – Te vagy az első lány, aki betette ide a lábát. Sokat álmodoztam róla, de te vagy az első. Gyerünk, ülj le” – utasított, és elindult felém.

Hátraugrottam, felkaptam a hátizsákomat, és magam elé tartottam, mint valami pajzsot.

Gúnyosan mosolygott.

„Ó, hát fel is készültél az útra. Ez azt jelenti, hogy nálam maradsz egy ideig. Nagyon örülök neki” – mondta.

„Nem! – kiáltottam. – Már várnak rám, és ha nem megyek el hozzájuk, eljönnek, hogy megkeressenek.”

A mosoly az arcára fagyott egy pillanatra, majd eltűnt onnan, mintha letörölték volna.

„Azt hittem, azért jöttél San Franciscóba, hogy velem találkozz” – közölte bosszúsan.

„Valóban, de most indulnom kell. Már így is elkéstem” – válaszoltam, és arra gondoltam, talán ki tudok surranni valahogy mellette.

„Szóval te is el akarsz hagyni – vontam le a következtetést. Láttam a szemén, hogy majd felforr a méregtől. – Csakúgy, mint ő, te is el akarsz menni. Azt mondod, szeretsz és törődsz velem, mégis elmész. Ez kegyetlenség. Önzés.

Miért nem törődsz velem egy kicsit? Mire volt jó az a sok szemét, amit a leveleidben írtál? Miért nem tartod meg a szavad?”

„Azt teszem – feleltem gyorsan. – Ezért vagyok itt. Magára gondoltam először, amikor elhatároztam, hogy ideutazom” – tettem hozzá.

Újra mosolyogni kezdett.

„Ennek örülök.”

„Csakhogy fel kell keresnem másokat is. A rokonaimat.”

„Egyáltalán nem említetted, hogy rokonaid vannak itt” – közölte gyanakvóan.

„Tudom, egyszerűen megfeledkeztem róluk. Felhívtak telefonon, és meghívtak magukhoz. Mondtam nekik, hogy szívesen eljövök, de először beugrom magához, hogy üdvözljem” – daráltam. Csak beszéltem, mondtam, ami eszembe jutott. Arra gondoltam, talán el

tudom terelni figyelmét az ajtóról. De nem mozdult.

„Holnap visszajövök – ígértem. – Az egész napot együtt fogjuk tölteni.” „Nem, nem jössz vissza – mondta, és a fejét rázta. – Ezt mondta ő is, mielőtt elhagyott bennünket. Azt mondta, csak rövid időre megy, és hogy ne szomorkodjam. Hamarosan visszatér. Minden éjjel az ablaknál ültem, és az üres utcát bámultam, de ő nem jött vissza. Csak azt mondta, hogy visszajön.” „De én tényleg visszajövök – erősködtem. – Én nem vagyok olyan, mint ő.

Én Jade vagyok, emlékszik?”

Nem úgy tűnt, hogy hallaná, amit mondok. Üveges szemmel meredt maga elé, úgy látszott, keresztülnéz rajtam, és az emlékei közt kutat. Azt hittem, katatóniás állapotba került, ezért megint megpróbáltam közelebb kerülni az ajtóhoz. Lépésről lépésre lopakodtam előre. Hirtelen előrevetette magát, megragadta a hajam, és olyan erősen megrántotta, hogy a padlóra zuhantam. Sikoltozni kezdtem. Megállt fölöttem, és úgy nézett le rám, mintha akkor látna először. Nem látszott rajta, hogy összezavarodott vagy dühbe gurult volna. Addig sikoltoztam, míg meg nem fájdukt a torkom, ő pedig ezalatt mereven bámult rám. A kezembe tettem az arcom, és zokogni kezdtem. Lehajolt, és kivette a hátizsákot a kezemből, majd kihajította az ajtón. Még jobban megdöbbsentett, amikor elkapta a lábam, és lerántotta a cipőmet. Azt is kidobta a lépcsőfordulóba.

– Miért? – kérdezte Misty.

– Nem akarta, hogy Jade elmenjen – szólalt meg Cica. Hangja a semmiből bukkant elő, mintha egy kísértet kelt volna életre.

Mindannyian odakapták a fejüket egy pillanatra, aztán visszafordultak felém.

– És mit tett azután? – kérdezte Star.

– Nem tudom, hogy szeretném-e hallani – nyögte Misty – A földön ülve hátrálni kezdtem, de ő nem tágitott.

„Gyerünk, ülj az ágy szélére – utasított ridegen. – Ott sokkal kényelmesebb.”

Miután tett felém még egy lépést, inkább megtettem, amit mondott. „Na, nem jobb itt, mint lent a padlón?” – kérdezte.

„Ha nem hagyja, hogy elmenjek, nagy bajba fog kerülni” – közöltem vele. „Ha elmész, nem jössz vissza többé – ismételte önmagát. – Elhagysz minket, engem és Sonnyt. Nem a mi hibánk, amit apám tett veled. Miért akarsz elhagyni minket?”

„Maga teljesen megzavarodott – mondtam. – Engedjen el.”

A gyomrom helyén egy nagy lyukat éreztem. Egész testemben remegtem.

Legszívesebben rárontottam volna, de attól féltem, hogy nem bírnék vele, és úgymint én húznám a rövidebbet.

A háta mögé nyúlt, és becsukta az ajtót. Aztán rám mosolygott. „Úgy örülök, hogy visszajöttél – lelkesedett. – Annyi mindent kell megbeszelnünk, annyi mindent kell behoznunk.”

Elindult felém. Megráztam magam, és azt kívántam, bárcsak tűnne el ez az egész, mint egy rossz álom. Megsimogatta a fejem, majd magához húzott és homlokra csókolt.

– Bele kellett volna rúgnod, oda, hogy sohase felejtse el – jegyezte meg Star.

– Eszembe jutott az is, de olyan hevesen dobogott a szívem és annyira reszkettem, hogy szinte levegőt se tudtam venni. Amikor megfogta a vállamat, le akartam söpörni a kezét, és fel akartam ugrani, de olyan erősen szorított, hogy semmit sem tehettem. Nem hittem volna, hogy olyan erős a keze. Úgy éreztem, menten átszakítja a dzsekimet és a blúzomat is, és belém mélyeszi a körmét.

Lehet, hogy kiment az összes vér a fejből, mert hiába próbáltam ellenállni, csak bambán bámultam rá, aztán...

– Aztán mi történt? – sürgetett Misty levegőért kapkodva. Láttam, hogy megragadja Cica kezét. Cathy meg se mozdult, lehet, hogy ő jobban kapaszkodott Mistybe, mint a másik öbelé.

– Aztán elájultam.

Amikor magamhoz tértem, a hátamon feküdtem az ágyon. Anyaszült meztelenül.

Úgy tűnt, mindhárom lányt megviselték a hallottak. Misty teljesen elsápadt, Starnak tátva maradt a szája, Cica pedig elnézést kért, és kirohant a mosdóba.

– Megnézem, mi van vele – mondta Marlowe doktornő, és felállt.
– Fújjátok ki magatokat. Ha akartok, menjetek ki a levegőre – tette hozzá. Néztük, amint kimegy a szobából, de senki sem mozdult.

– Kimegyünk egy kicsit? – kérdezte Star. Bólintottam.

Odamentünk a veranda ajtajához, és kiléptünk a délutáni napsütésbe. A meleg és a fény jólesett arcomnak, olyan érzés volt, mint egy anya bátorító csókja.

– Tudod, nem úgy nézel ki, mint akivel ilyesmi is megtörténhet – mondta Star melegen. – Nagyi mindig azt mondja, soha ne ítéljek könyvet a borítója alapján. Először bele kell lapozni, át kell futni. „Gondold át, valóban bűnös-e az ember, mielőtt rádobnád az első követ.” Mindig ilyenekkel traktál. Felér egy vasárnapi iskolával. Azt hiszi, bepótoltathatja velem a miséket, amelyeken nem vettem részt.

Feszült csend telepedett a társaságra. Úgy tűnt, Mistyt nagyon megrázta a történetem, én pedig gondolatban ismét abban a San Franciscó-i szobában voltam.

– Mi lesz ezzel a Cathy lánnyal? Gondoljátok, megered a nyelve holnap? – tölte meg a csendet Star.

– Azok után, amit tőlünk hallott, valószínűleg kiszalad a világból is – válaszolt Misty.

Elneveltük magunkat. Észrevettem, hogy Star engem néz.

– Mi van?

– Semmi – felelte. Rámosolyogtam.

– Minden rendben lesz. Mindannyian rendbe fogunk jönni – mondtam.

– Úgy látszik, gazdára talált még egy rózsaszínű szemüveg – jegyezte meg Star.

Misty meg én újra felneveltünk, és akkor meghallottuk, hogy Marlowe doktornő jön vissza Cicával. A verandáról a szobába pillantva láttam, hogy a doktornő odahajol hozzám, és feltehetőleg lelket akar önteni belém.

– Lehet, hogy nem válik hasznára mindaz, amit ma elmondok előttetek – jegyeztem meg.

– Ha így lenne, Marlowe doktornő nem hagyná, hogy beszélj. Nincs igazam? – kérdezte Misty. – Hiszen ő ismeri az egész sztorit, nem?

– Majdnem az egészet – feleltem. – De nem mindent meséltem el neki – ismertem be. – Általában elég sok minden eszembe jut, amikor kettesben beszélgetünk, de azért lenne még mit elmondanom neki.

– Lehet, hogy éppen ezért hozott össze minket – vetette közbe Star. – Voltak olyan események, amelyekről én is csak tegnap számoltam be először.

– Én is így voltam vele – mondta Misty. Bólintottam.

Marlowe doktornő leült, és várakozóan nézett ki a verandára.

– Itt az ideje, hogy visszamenjünk – jegyeztem meg. Mélyet szippantottam a levegőből, mintha víz alatti merüléshez készülődnék. – Essünk túl rajta. Bementünk a rendelőbe, és elfoglaltuk a helyünket.

– Hogy érzed magad, Jade? – érdeklődött a doktornő.

– Jól vagyok.

– Ha gondolod, abba is hagyhatod. Majd holnap folytatjuk.

– Nincs rá szükség. Ma éjjel nem szeretnék erről álmodni. – A doktornő bólintott, és megértően rám mosolygott.

A lányok felé fordultam.

– Nem erőszakolt meg – mondtam minden bevezető nélkül, hogy minél hamarabb eloszlassam kétségeiket. – Miközben félig

öntudatlanul hevertem az ágyon, éreztem, hogy valaki szájjal megérinti az arcom, a hajam, a szemem és a szám, de semmi egyéb nem történt. Starnak igaza volt. Azért tette mindezt, hogy ne tudjak elmenni. Örülete azt diktálta, ha megfoszt a ruháimtól, nem hagyhatom ott.

Úgy tűnt, szavaimmal nagy tehertől szabadítom meg Cicát. Talán úgy gondolta, ami velem megtörtént, az vele is éppúgy megeshet.

– Amikor megláttad, mit tett veled, kitörted végre azt az ablakot? – tette fel a kérdést Misty.

– Nem értem el – feleltem.

– Tessék? Miért nem? – kérdezősködött tovább Misty. Star jelentőségteljesen pillantott rám, mintha már tudná a választ.

– Mert az ágyhoz kötözte a bal bokámat és a jobb csuklómat. Ehhez a számítógép kábeleit használta. Talán azért, hogy ne hívhassak segítséget az interneten. Bárcsak korábban eszembe jutott volna ez a lehetőség! Hiába forgolódtam, nem értem el a csomókat, és egy idő múlva már minden mozdulat fájdalmat okozott. A bokámból a vér is kiserkent.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel Misty. – És mi történt azután?

– Mozdulatlanul feküdtem tovább, és arra gondoltam, hogy még egyszer nem veszíthetem el az eszméletemet. Rettegtem attól, hogy mit tehet velem még ezek után.

Úgy tűnt, órák teltek el, mire újra visszajött. Mosolyogva lépett be a szobába. Egy mesekönyvet hozott magával.

„Ó, hát már ébren vagy – szögezte le. – Lefogadom, hogy megint lázálmaid voltak. Ne nyugtalankodj, segíték neked elaludni.”

„Oldozzon el, kérem – könyörögtem neki. – A kábel vágja a kezemet és a lábamat.”

„Ne aggódj – biztosított –, ezután már semmi sem okozhat fájdalmat neked.

Itt örökre biztonságban leszünk, csak mi ketten.”

A hangnem, ahogy mindezt előadta, megrémített. Rádöbbsentem, hogy a szüleim sohasem fogják megtudni, hová mentem. Lehet, hogy a rendőrség segítségével kiderítik, hogy repülőjegyet vettem San Franciscóba, de Craigról és e-mailen történt levelezésemről nem számoltam be nekik. Hónapokba is beletelhet, míg rájönnek, hogy át kellene nézniük a számítógépemet, gondoltam.

Sírva fakadtam. Egyszerűen nem tudtam visszatartani a könnyeimet. Rám mosolygott, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, és a komputerasztaltól odahúzta a széket az ágyhoz. Letörölte a könnyeimet, és lenyalta az ujját.

– Micsoda? – hüledezett Misty. – Azt mondtad, lenyalta az ujját?

–Igen. Közben pedig egyre csak bólogatott, és hátborzongatóan mosolygott. Azt mondta: „Szeretem a könnyeid sós ízét. Tudom, néha csak azért sírsz, hogy engem boldoggá tégy.”

Borzasztóan elégedettnek látszott. Addig erőlködtem, míg végre sikerült abbahagynom a sírást. Ő hátradőlt, fellapozta a könyvet, és olvasni kezdett egy óvodásoknak szóló mesét. Úgy olvasta, mintha három-négy éves kislány volnék. Gyakorlatilag előadta a történetet: hol felemelte, hol lehalkította a hangját; eljátszotta, hogy boldog vagy éppen szomorú. A kisgyerekek szeretik az ilyen túlzásokkal kísért előadásokat, de számomra idegesítő ripacskodás volt az egész. Mégsem szóltam egy szót sem. Amikor a mesének vége lett, becsukta a könyvet, és arcon csókolt.

„Most már aludnod kell” – mondta.

„Engedjen el” – könyörögtem neki.

„Itt leszek veled, míg el nem alszol” – ígérte, azzal fejét a hasamra hajtotta. „Hallom, ahogy korog a gyomrod – közölte kuncogva. – De a gyomrodnak is aludnia kell. A vesédnek és a májadnak meg a csúnya epehólyagodnak is. És természetesen a szívednek is. Aludj csak” – és megsimogatott. Amennyire lehetett, összébb húztam magam, de mást nem csinált. Éreztem forró leheletét a bőrömön. Csendben maradtam, és egy idő után hallottam, hogy egyenletesen lélegzik. Biztos voltam

benne, hogy elaludt.

– Ott a hasadon? – kérdezte Misty.

– Igen. Attól féltem, ha mocomogni kezdek, felébred, és azt nem akartam.

Örültem, hogy elaludt, addig sem csinál semmit. Behunytam a szemem, és megpróbáltam elhessegetni borús gondolataimat. Felidéztem magamban a házunkat, a szobámat, kényelmes ágyamat. Azt képzeltem, hogy otthon vagyok, és nem szöktem el. Minthogy borzasztóan kimerített a rettegés, hamarosan én is elaludtam.

Valamikor éjfél tájban felébredtem. Persze még mindig az ágyhoz voltam kötözve, de lassú mozdulatokkal sikerült elfordulnom úgy, hogy szabad kezemmel elérhessem a kábelt. Iszonyú fájdalmakat kellett kiállnom, mire többórás próbálkozással körülbelül fél centit lazítottam rajta. De az még nem volt elég a szabaduláshoz.

És el is fáradtam közben. Újra elaludtam, és arra ébredtem, hogy kulcsot dugnak az ajtózárhoz. Már kivilágosodott, de nemrég kelhetett fel a nap. Mr.

Bennet bejött a szobába, egy tálcán reggelit hozott: egy pohár narancslét, néhány pirítóst és egy tálka banános gabonapelyhet. Egy virágos köntös is volt nála.

„Ezt ma reggel szereztem neked – mondta. –Hát nem aranyos?”
Még mindig féltem, de akkor már dühös is voltam.

„Meg kell enned a reggelidet – közölte velem. – Ez a nap legfontosabb étkezése.”

„Hogyan egyek, hisz fel sem tudok ülni.”

Ránézett összekötözött bokámra, gondolkodott egy pillanatig, majd letette a tálcát egy székre, és eloldozta a lábamat.

„Egy kézzel is lehet enni” – jelentette ki. Bár örüllt volt, mégis logikusan gondolkodott. Nem volt ostoba ember.

Úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha továbbra is az engedelmes kislányt játszom. Bólintottam, felhúztam a lábam, ő pedig az ölembe

tette a tálcát.

„A pohárba frissen préselt narancslevet töltöttem. Arra most nagy szükséged van. Csak rajta, idd meg.”

– Meg is mérgezhette – jegyezte meg Misty.

– Én is gondoltam rá, de fogalmam sem volt, mi mást tehetnék, így belekortyoltam. Jó íze volt. Rámosolyogtam, és azt mondtam: „Ki kell mennem a mosdóba.”

„Rendben van” – válaszolta. Kiment, és egy kacsával a kezében tért vissza.

– Úgy érted, olyanal, amelyet a kórházakban használnak? – kérdezte Misty.

– Olyanal. Megráztam a fejem, és közöltem vele, hogy képtelen vagyok rá, ki kell mennem.

„Ó, nem, nem – válaszolta –, még nem kelhetsz fel az ágyból. Ahhoz még nem vagy elég jól.” Alám tette az ágytálat. Aztán leült, és úgy bámult rám, mint egy játékszerre.

– Azt hiszem, azonnal elhányom magam – jelentette be Misty.

– Szerinted ő hogy érezte magát? – förmedt rá Star. Cica tágra nyitott szemekkel várta a folytatást.

– Nem tudtam visszatartani. Már nagyon kellett pisilnem. Kivitte a kacsát.

Kimondhatatlanul gyöngének éreztem magam. Felfordult a gyomrom a történetektől.

„Edd meg a reggelidet – szólt vissza az ajtóból.

– Majd később visszajövök. Most van egy kis dolgom. Ma este vacsorát rendezünk – tette hozzá –, és megígérem, nem égetek oda semmit.” Azután bezárta az ajtót, és lement a földszintre. Vártam egy darabig, majd a tálcát áttettem a székre. Most már szabadabban mozoghattam, mert eloldozta a lábam. Addig erőlködtem, míg végre sikerült lemásznom az ágyról.

Megkerestem azt a helyet, ahova a kábelt kötözte. Rádöbbsentem, hogy órákig is eltart majd, mire ki tudom oldozni, miközben arra is figyelniem kellett, nem jön-e vissza Mr. Bennet. Jól tettem, hogy hallgatóztam, mert ismét lépések közeledtek a lépcső felől. Elrendeztem a kábelt, és visszafeküdtem az ágyra. A gabonapelyhet az ágy mögé öntöttem, a pirítóst pedig bedugtam a párna alá.

Éppen akkor végeztem, amikor a kulcsot elfordította a zárban.

Odakint erősen beborulhatott, mert a szobában hirtelen sötét lett. Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy vihar közeledik. A kísérteties árnyak még jobban megrémítettek, és akkor már fáztam is.

„Lám, lám – szólalt meg kedélyesen –, úgy látom, mindent megettél. Jó kislány vagy” Elvette az ágyról a tálcát, és kiegyenesítette a lábam, hogy újra meg tudja kötni.

„Nézd, mit hoztam neked – mondta, és odaadott egy másik mesekönyvet. – Később felolvasok ebből is, egyelőre csak a képeket nézgesd.”

Boldogan nézett rám. „Olyan jó, hogy visszajöttél – mondta. – Olyan jó.”

Megsimogatta a homlokomat, sarkon fordult és kiment. Újra rám zárta az ajtót.

6.

Vártam addig, míg el nem ül minden zaj odakint, azután felálltam, és kiszabadítottam a csuklómat. Nagy nehezem kioldoztam a bokámat is. Végre akadálytalanul mozoghattam a szobában.

– De még mindig be voltál zárva – emlékeztetett Misty.

– Pontosan.

És még mindig nem törtem ki az ablakot, és nem kiáltoztam. Arra gondoltam, mi lenne, ha nem hallaná meg senki? Attól féltem, hogy sikoltozásommal csak magamra haragítom Mr. Bennetet. Kétségbeesetten néztem körbe a szobában; eszközt kerestem a meneküléshez, valamit mindenképpen ki kellett találnom. Benéztem az ágy alá is. Képzeltetek, mekkora por volt alatta, de akkor nem az volt a fontos. Észrevettem, hogy az egyik rugó törötten lóg ki a többi közül.

Kirántottam, kiegyenesítettem, amennyire csak tudtam, és beledugtam a kulcslyukba. Időtlen időig nem történt semmi, hiába forgattam benne. Már majdnem feladtam a küzdelmet, amikor meghallottam a nyelv kattanását.

Elfordítottam a gombot, és az ajtó kinyílt. Visszaszaladtam az ágyhoz, és magamra tekertem a lepedőt, mielőtt kiléptem a folyosóra.

Reszketve álltam odakint, egy lépést sem mertem tenni, mert azt hittem, a férfi lesben áll valahol. Óvatosan körbepillantottam, de nem láttam senkit.

Viszont megláttam a hátizsákomat és a cipőmet. Ugyanott heverték, ahova kidobta őket.

A zsákból kirángattam egy farmert, egy pár harisnyát és egy blúzt.

Életemben nem öltöztem még olyan gyorsan, mint akkor.

Miután felöltöztem és felhúztam a cipőmet, átfuttattam az agyamon

a menekülési lehetőségeket. Jobban féltem, mint annak előtte. Amint lenéztem a félhomályba burkolózó lépcsőházba, jeges veríték csorgott végig a hátamon. Elindultam lefelé. Az első lépcsőfok olyan hangosan nyikordult meg alattam, hogy arra gondoltam, ezt biztos, hogy meghallotta. Pedig más úton nem juthattam ki a házból.

– Nem volt tűzlépcső? – kérdezte Star.

– Lehet, hogy volt, de akkor nem jutott eszembe, hogy azt keressem.

Továbbindultam a lépcsőn, de akármilyen óvatos is voltam, a lépcsőfokok hangosan nyikorogtak. Szinte megbénított a rettegés. Olyan érzésem támadt, mintha a ház hűsége lenne urához, és figyelmeztetni akarná a menekülésemre.

Még a korlát is recsegett-ropogott. Azt fontolgattam, lerohanjak-e a lépcsőn, amilyen gyorsan csak tudok, vagy inkább tovább lopakodjak. Úgy döntöttem, nem vállalom a robajjal járó kockázatot.

Ahogy leértem az első emeletre, megálltam hallgatózni. Azon a szinten is lehetett, bármelyik szobában. Nem hallottam semmit, még a zene sem szólt, mint előző este. Viszont a ház minden eresztéke nyikorgott az odakint kavargó viharos szélről.

Fölöttem el-elmosódó árnyak lebegtek, és halvány fénycsíkok vibráltak.

Eleredt az eső. A tetőnek és az ablakoknak verődő esőcseppek dobogása keveredett a ház nyikorgásával. A falakon himbálózó árnyak olyanok voltak, mint a jó kis borzongást kínáló kísértetek. Úgy éreztem magam, mint egy ketreche zárt állat. Félelmetes és őrjítő gondolatok váltották egymást az agyamban. Az a hátborzongató érzésem támadt, hogy valaki minden mozdulatomat figyeli. Minden árnyékot külön-külön megvizsgáltam, szemeket kerestem a félhomályban. Szinte megbénított a gondolat, hogy valaki más is lehet a házban.

A szívem vadul kalapált. Összeszorult a torkom, és úgy éreztem, mintha mázsás súly nehezedne a mellkasomra. Mégis folytattam utam.

Nem tudom, honnan merítettem erőt hozzá, de továbbbosontam.

Amikor leértem a földszintre, megálltam, hogy összeszedjem magam egy kicsit. Olyan csend volt odalent, hogy már-már azt hittem, a férfi megint elment valahová. Lábujjhegyen indultam el a bejárati ajtó felé. Félúton járhattam, amikor nyöszörgés ütötte meg a fületem.

Hallottam még pár másodpercig, aztán a panaszos hang elhallgatott.

Rájöttem, hogy valaki van a nappaliban, pontosan a bejárati ajtó és az emeletre vezető lépcső alja között. Legszívesebben fel-üvöltöttem volna. Azon erőlködtem, nehogy elsírjam magam. A levegőt gyakorlatilag vissza kellett préselni a tüdőmbe. Tudtam, hogy bármelyik pillanatban kitörhet rajtam a hisztéria; a túl hosszú ideje tartó rettegés felemésztette minden erőmet. Amint beléptem a nappaliba, végigpásztáztam a helyiséget. Mr. Bennet a székében ült. A ruháimat szorongatta, mint egy kisbabát. Hátrabillent fejével aludt, a szája időnként megremegett – bizonyára álmodott.

Odaléptem a bejárati ajtóhoz, és amilyen halkán csak tudtam, lenyomtam a kilincset. Természetesen zárva volt. Megállapítottam, hogy az ajtón ugyanolyan zár volt, mint a második emeleti szoba ajtaján. Csalódnom kellett. Megfordultam, és elindultam a ház másik végébe. Arra gondoltam, talán nyitva hagyott egy hátsó ajtót. Seholy sem égett a villany, és a vihar miatt olyan sötét volt odabent, hogy attól tartottam, nekimegyek valaminek, és fellármázom a férfit. Gyakorlatilag kúszva tettem meg az utat a konyháig, ahol megláttam egy másik ajtót, de az is kulcsra volt zárva.

– Magaddal kellett volna vinned az ágyrugót, hogy ismét megpróbálkozz vele – vetette közbe Misty.

– Fent hagytam az emeleten, és semmiképp sem akartam visszamenni érte.

– Én sem mentem volna vissza, az egyszer biztos – jegyezte meg Star.

– Gondosan átvizsgáltam a konyhaasztalt, hátha odatette a kulcsot,

de nem találtam semmit. Végül eszembe jutott az ablak, de hiába erőlködtem, nem lehetett kinyitni. Legszívesebben leroskadtam volna a földre, hogy kizokogjam magam. Lüktető fejfájás kezdett kínozni. Hogyan keveredhettem ilyen szörnyőségbe?

– Honnan tudhattad volna, hogy egy elmeháborodott küldözget e-maileket neked? – szólt közbe Star. Rámosolyogtam, mert tudtam, azt akarja mondani, hogy ne vádoljam magam. Pedig én voltam a hibás. Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem, nem lett volna szabad egy vadidegenhez beállítanom.

– Megpróbálkoztam egy másik ablakkal is, de az is ugyanúgy beragadt, mint a többi. Azon gondolkodtam, vajon hogy szellőztet ez az ember? Az egész ház olyan volt, mint egy várbörtön, ahol szörnyű emlékek tartanak fogva egy megzavarodott férfit.

– Ezek után mit tettél? – kérdezte Misty – Hogyan sikerült kijutnod végül?

– Nem akartam körbejárni a házat, hogy egy olyan ablakot keressek, amelyet ki lehet nyitni. Biztos voltam benne, hogy előbb vagy utóbb nekiütközöm valaminek, és felébresztem, ezért visszatértem a bejárati ajtóhoz.

Mr. Bennet még mindig a nappaliban aludt.

Az álló ingaóra és a fal között felfedeztem egy mélyedést. Arra gondoltam, ott elrejtőzhetek. Megkopogtattam az ajtót, majd berohantam az óra mögé. A szívem olyan hangosan vert, ahogy az óra ketyegett. Vártam egy ideig, de a férfi nem jött ki. Bizonyára nem hallotta a kopogást. Odalopóztam a nappali bejáratához, és bekukucskáltam. Forgolódott ugyan, de nem ébredt fel.

Visszamentem az ajtóhoz, és jó hangosan dörömbölni kezdtem rajta. Az egész ház beleremegett. A kétségbeesés egész vakmerővé tett. Újra elbújtam az óra mögé, és vártam. Hallottam, ahogy magában dohogva kibotorkál az előtérbe. „Ki van ott?” – szólt ki az ajtón. Hallgatózott egy darabig, de hiába várta a választ, hiszen nem volt kint senki. „A kis nyamvadtak” – morogta. Talán azt hitte, hogy a

szomszéd gyerekek akarják megtréfálni, ahogy valószínűleg már korábban is megtették. Pontosan azt tette, amit vártam tőle. Benyúlt a zsebébe, elővette a kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Az volt a szándékom, hogy előrontok, elrohanok mellette, még ha el is kell sodornom az útból, kifutok az utcára, és segítségért kiáltok. De abban a pillanatban megfordult, és kémlelni kezdte a lépcsőt. Azt hiszem, erősen törte a fejét. Becsukta az ajtót, és elindult a feljáró felé. Hála istennek, nem zárta kulcsra. A tervem bevált.

Megvártam, míg eltűnik a lépcsőfordulóban, akkor aztán előbújtam, kinyitottam az ajtót, és lerohantam a bejáráshoz vezető pár lépcsőfokon, ki az utcára. Futottam, egyre csak futottam, nem érdekelt a szakadó eső, fogalmam sem volt, merre tartok, de akkor nem is számított. Minél messzebbre akartam kerülni tőle. Addig futottam, míg ki nem fulladtam. Az oldalamban érzett szúró fájdalom is megállásra kényszerített. Teljesen eláztam. A hajamból patakokban folyt le a víz az arcomra. Nem törődtem vele. Boldog voltam, hogy végre kiszabadultam.

Elmentem a következő sarokig, átvágtam az úton a másik oldalra, és addig gyalogoltam, amíg meg nem láttam egy éttermet. Bementem a mosdóba, és valamennyire megszárítkoztam. Aztán hívtam egy taxit, és kivettem magam a repülőtérre. Sajnos még egy órát kellett várnom a következő Los Angeles-i járatra.

Várakozás közben elbóbiskoltam, és majdnem lemaradtam róla. Mielőtt elaludtam a gépen, emlékszem, arra gondoltam: na, ennyit a szökésemről, amely arra kellett, hogy együtt érző társra leljek.

Nincs hova menekülnöm. Mindössze ennyit tanultam ebből az útból.

– Csak ennyit? – kérdezte Star.

– Nem. Azt hiszem, mást is. – Rápillantottam Marlowe doktornőre.
– Talán azt is megtanultam, hogy nem szabad vakon megbízni az idegenekben. Egyébként késő délután érkeztem haza. Természetesen a szüleim még nem voltak otthon, senki sem keresett az előző este óta.

Legfeljebb Mrs. Caron nézhetett be hozzám, más senki. Észre sem vették, hogy bemegyek a házba; nem vártak rám, nem üdvözöltek. Az üzenetrögzítőmön a barátnőm, Sophie hagyott üzenetet. Arra volt kíváncsi, miért nem mentem el a fogadásra. Azt mondta, jól sikerült, és szép volt minden.

– Az emberek már csak ilyenek, még azok is, akiket a legjobb barátainak hiszel. Ha kihagysz valamit, akkor mindig azt mondják: pedig milyen csodálatos volt! – dünnyögte Star.

Elnevettem magam. Star ezt úgy mondta, mintha régóta ismerné Sophie-t.

– Több üzenetem nem volt. A szüleim nem hívtak fel. Képzeltetek, mennyire ki voltam merülve. Szinte még le sem tettem a fejem a párnára, már aludtam is. Másnap reggelizni sem mentem le. Fél füllel hallottam, hogy Mrs.

Caron beszél a folyosóról, és azt kérdezi, jól érzem-e magam. Két reggelit is el kellett mulasztanom ahhoz, hogy törődjön velem. Persze nem hibáztathatom, mert soha nem szerettem, ha túl sokat aggodalmaskodott miattam. És ő is eldöntötte magában, még a kezdet kezdetén, hogy végezni fogja a dolgát, és nem üti bele az orrát az életünkbe.

Kikiabáltam neki, hogy jól vagyok és köszönöm az érdeklődését. El is ment anélkül, hogy további kérdésekkel zaklatott volna.

Körülbelül egy órával később lezuhanyoztam, felöltöztem, bekaptam egy süteményt, ittam hozzá egy kis kávé, és elmentem az iskolába. Szinte egész nap fáradtan kóvályogtam. Mindenki azt kérdezgette, miért nem voltam ott a fogadáson. Azt mondtam nekik, fáj a hasam és kész.

Késő délután anyám érkezett haza elsőként. Elrohant a szobám előtt, de közben észrevette, hogy elnyúlva fekszem az ágyon, és visszajött. „Szia – mondta. – A cégünk kész örültekháza.

Félix hagyta elveszni a Longs Drugs teljes megrendelési jegyzékét. El tudod képzelni? Egyszerűen elszállt a számítógépéből. Fogalmad

sincs, mi folyik nálunk, ha egy kis időre kiteszem a lábam.”

„Á, és milyen volt a Kitüntetettek Társaságának fogadása?” – kérdezte anélkül, hogy levegőt vett volna.

Üveges szemmel meredtem rá. Ha nem lettem volna ilyen szerencsés, most holtan heverhetnék egy vadidegen ember házában, San Franciscóban, gondoltam, és anyám legvadabb álmaiban sem gondolná mindazt, amin keresztülmentem. Egész életét fenekestül felforgatta néhány elveszett rúzs- és arcfesték-megrendelő lap. Egy pillanatra azt kívántam, bárcsak egy tubus szempillafesték lehetnék.

Miután Misty elnevette magát, Star és Cica is elmosolyodott. „Nem mentem el” – válaszoltam neki. „Nahát! És miért nem?” „Nem éreztem jól magam” – feleltem. Legszívesebben kifakadtam volna: két nappal ezelőtt, felhasználva a pénzalapot, amelyet ti képeztetek nekem azért, hogy független lehessen, elmenekültem itthonról, hogy felkeressek egy olyan lelki társat, akiről kiderült, hogy nem is létezik. Csak egy örültet találtam helyette, aki fogva tartott. Még a ruháimat is elvette, miután elájultam, és szörnyűséges dolgokat művelt velem.

Elképzeltem magamban, amint ezt válaszolja: „Ó, milyen rossz lehetett neked. Vajon meddig tart, míg Félix rendbe hozza a számítógépét?” Senki sem nevetett a fekete humoromon. Azt hiszem, tényleg nem volt mit nevetni rajta.

„És most már jobban vagy? – kérdezte anyám. – Nem kellene orvoshoz fordulnod?”

„Nem” – válaszoltam. Azt akartam mondani, még nem vagyok jól, de ő úgy értette, hogy nem kell megvizsgáltatnom magam.

„Hát, csak vigyázz magadra. Tudom, hogy idegesít a hónap végére tervezett találkozásod a bíróval. De meglátod, minden rendben lesz. Az az ostoba Félix... – fűzte hozzá. – Olyan... hogy is mondjátok ti? Lökött?” Azt várta, hogy majd méltányolom zsargontudását, de én csak mereven bámultam rá. Ő egy darabig még mosolygott, aztán sietve kiment a szobámból. Apám éppen vacsorára ért haza. Anyám a dolgozószobában tartózkodott, és telefonon utasításokat osztogatott

Felixnek. Apa letette a terveit tartalmazó táskáját, és egy pillanatra megállt hallgatózni.

„Úgy látszik, a szépek világa válságba jutott” – jegyezte meg kuncogva. Egykor még sajnálta anyámat, együtt érzett vele, sőt tanácsot is adott neki.

Milyen távol kerültek egymástól néhány hónap alatt, gondoltam. „És hogy van az én kedvenc tudós lányom? Kiütötted őket egy hatásos beszéddel vagy valami hasonlóval?” – érdeklődött.

„El se mentem – válaszoltam neki. – Nem éreztem jól magam.” „Ó, de kár. Mi bajod volt?”

„Fáj a hasam” – mondtam, mire ő megértően bólintott.

„Női dolgok?”

Akármikor fáj a fejem vagy a hasam, mindig arra kenem az egészet. Így nem kell fölöslegesen magyarázkodnom, és senki sem aggódik túlságosan. „Persze” – mondtam neki. Mi szükség lett volna rá, hogy felzaklassam? Gyorsan megmosakodott, és pont akkor lépett be az ebédlőbe, amikor anyám befejezte a telefonálást, így újra elkezdődött egy burkolt megjegyzésektől terhes családi vacsora, viharfelhőkkel a fejünk felett.

– Azt hiszem, nekem sokat használt, hogy apám elköltözött – jegyezte meg Misty.

– El is hiszem – vágta rá Star.

– Most már én is tudom, hogy nekem is az lett volna a legjobb – mondtam.

– Beszélgetéseiket rövidre fogták, és megtűzdelték utálatos célozgatásokkal.

Igazából egyikük sem volt kíváncsi arra, hogyan telt a másik napja.

Feltételezem, mindketten úgy gondolták, hogy a kedvesség a gyengeség jele.

Mielőtt még befejezhettük volna a vacsorát, ismét veszekedni

kezdték miattam. „A lányod nem ment el az iskolai fogadásra” – jelentette be anyám, mielőtt behozták a kávékat és a desszertet.

„Tudok róla” – mondta apám szárazon.

„Biztos vagyok benne, zavarta, hogy egyikünk sem kíséri el, és az idegességtől megfájdult a gyomra” – magyarázta anyám.

„És kinek a hibája?” – vágott vissza apám.

– Mindig is úgy veszekedtek, mintha én jelen sem lennék. Most már értitek, miért mondtam azt, hogy úgy éreztem, mintha láthatatlan volnék? – kérdeztem a lányokat. Mindnyájan bólintottak. '

– Anyám megtörölte a száját egy szalvétával, és lenyúlt a táskájáért, melyet a széke mellé tett, amikor bejött az ebédlőbe. Kíváncsi voltam, miért hozta be magával, de nem kérdeztem meg. Egész idő alatt számított erre a vitára, és fel is készült rá, ahogy apám is.

Elővette előjegyzési naptárát a táskájából, és belelapozott.

„Világos, hogy ez alkalommal neked kellett volna Jade-et elkísérned az iskolai rendezvényre – mondta magabiztosan. – Ha ellenőrizni akarsz, itt van, tessék. Két héttel ezelőtt én mentem el a szülői értekezletre, amikor te alkotói találkozón voltál Pasadenában. Ezt is beleírtam. Akarsz látni?” – kérdezte, és odanyújtotta neki a noteszt.

Apám futólag rám pillantott, majd dühösen fordult vissza anyámhoz. „Egyáltalán nem említetted ezt az eseményt, amikor megterveztük az üzleti találkozóinkat” – préselte ki apám a fogai között. Ezt a tulajdonságát örökölttem tőle – amikor mérges vagyok, én is összeszorítom a fogam.

„Nem hiszem, hogy az én dolgom lenne emlékeztetni téged a saját lányoddal kapcsolatos kötelezettségeidre” – vágta a fejéhez anyám. „Úgy rémlik, te is elmulasztottál valamit az elmúlt hónapban” – közölte vele erőtlenül apám, mert ő közel sem készült fel olyan gondosan, mint anyám.

Anyám mindig kínosan ügyel a szervezési munkák részleteire. Apám alkotó ember lévén elvont, és gyakran elmerül a képzeletében és látomásaiban.

Anyám precíz, igazi menedzseralkat. Ebből a szempontból lekörözi apámat. „Nekem egyáltalán nem említettél ilyesmit, és most nem is emlékszem rá, de ez is világosan mutatja, milyen felelőtlen vagy, ha Jade érdekeiről van szó” – mondta, összecsapta jegyzetfüzetét, és olyan mozdulattal süllyesztette el a táskájában, mintha egy tört döfött volna valakibe.

„Gondolom, most rohansz a telefonhoz, és beszámolsz az ügyvédednek” – szólt apám gúnyosan.

„Pontosan azt fogom tenni” – felelte anyám, amint Mrs. Caron behozta a kávé és a tortát.

„Te ezt előre kitervelted – folytatta apám. A szóváltással rendszerint vártak addig, míg Mrs. Caron ki nem megy, de apám aznap úgy nézett ki, mint egy léggömb, amely bármely pillanatban kipukkadhat. Arca bíborvörössé vált, szeme vadul forgott. – Egész egyszerűen undorító csapdát állítottál nekem.” „A lényeg az, hogy a lányod nem jutott el egy fontos iskolai eseményre” – kötötte az ebet a karóhoz anyám. Szenvtelenségével még inkább kihozta apámat a sodrából, aki egy ideig dohogott még magában, majd felém fordult. „Sajnálom, Jade, ha miattam nem lehettél ott a fogadáson, szóval...” – mondta, és reménykedett, hogy tiltakozni fogok.

„Persze hogy miattad nem lehetett ott” – csapott le rá anyám. „Hagyd, hogy ő beszéljen. Hiszen éppen erről van szó: sohasem hagyta, hogy elmondhassa saját véleményét.”

„Ez nevetséges. Én soha...”

„Hagyjátok abba! – üvöltöttem a fületem befogva. – Azért nem mentem el, mert inkább elmenekültem itthonról. Elutaztam San Franciscóba, ahol kis híján elraboltak, megerőszakoltak és megölték. Ti bezzeg egy nagy frászt tudtok az egészeiről.”

Mind a kerten dermedten, tátott szájjal bámultak rám.

„Micsoda?” – motyogta apám. Ránézett anyámra, aki csak a fejét rázta, és meg sem tudott szólalni a megrázkódtatástól.

„Gyűlölöm ezt az egészet! Undorodom tőle!” – üvöltöttem, és kirohantam az étkezőből. Felszaladtam a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Körülbelül tíz perccel később mindketten feljöttek az emeletre, és kérleltek, hogy nyissam ki az ajtót, és magyarázzam el a történeteket. Nem reagáltam.

Anyám lement Mrs. Caronhoz, de ő is csak annyit tudott, hogy elmentem otthonról. Nem tudta megmondani neki, mennyi ideig voltam távol. Nem mondtam neki, mikor indulok, hova megyek és meddig leszek. Hogyan is várhatta el anyám, hogy pontos választ kaphat tőle a kérdéseire? Apám még kitarzott egy darabig az ajtó előtt, gyözködött, mondjam el, hogy mi történt, de végül ő is feladta. Mindketten elmentek a dolgukra. Később, amikor már lehiggadtam valamelyest, és újra szóba hozták a kérdést, röviden beszámoltam nekik a San Franciscó-i eseményekről.

Természetesen megint egymást hibáztatták, és azzal fenyegetőztek, hogy a történeteket felhasználják egymás ellen a bíróságon. Apám részletesebb információkat akart kicsikarni belőlem, hogy értesíthesse a rendőrséget, de én nem kértem belőle. Mintha áramütés ért volna, mikor arra gondoltam, hogy újra találkoznom kellene Mr. Bennettel. Szüleim végül nem gyötörtek tovább, legalábbis úgy tettek, mintha semmi sem történt volna.

Kis idő múlva számomra is csökkent az eset jelentősége, mert, ahogy Marlowe doktornő mondta, olyan védekező mechanizmus lépett működésbe bennem, mely megakadályozza, hogy lelkiekben újra átéljem a szörnyűségeket.

Gondolom, az egész napját tönkretettem akkor, ugye, doktornő?

– Egyáltalán nem – felelte lágyan. – A bennünk lakozó démonok elpusztítására néha az a legjobb megoldás, ha kieresztjük őket magunkból a közvetlen napfényre.

– Mint a vámpírokat, ugye? – kérdezte Misty. Marlowe doktornő

elnevette magát.

– Igen, valahogy úgy.

– És mi lett azzal az örült emberrel? – érdeklődött Star. – A történetek után megpróbált kapcsolatba lépni veled?

Bólintottam.

– Nem tehetek róla – kezdtem magyarázni –, de bizarr módon valami visszahúzott a számítógéphez. Biztos voltam benne, hogy a férfi azóta küldött e-mailt nekem. És valóban, Craig küldött egyet, nem Mr. Bennet.

– Mit írt benne? – kérdezte Cica.

– Bocsánatot kért apja viselkedése miatt. Közölte, hogy a férfi nehéz időket él át mostanában, mert nemrég veszítette el a munkáját, és az anyagi gondok mellett érzelmi válság is sújtja. Azt írta, hogy öccse, Sonny annyira magába zárkózott, hogy alig lehet beszélni vele. Az iskola pszichiátriai kezelést javasolt neki, ezért hamarosan beszállítják egy intézetbe. És azt hiszem, valójában ez történt Mr. Bennettel.

– Válaszoltál neki? – tudakolta Star.

– Nem. Megváltoztattam az e-mail címem, és örökre elvesztettem őt a kibernetikai űrben – válaszoltam. – Mellesleg én is valami hasonló végtelen térben szeretném elveszíteni magam mostanában – fűztem hozzá. Hosszú másodpercekig mindenki magába mélyedve üldögélt. Ittam egy korty vizet, és ránéztem az órára. Amikor reggel megérkeztem a rendelőbe, egyáltalán nem gondoltam, hogy ilyen sokáig fog tartani, és ennyit kell majd beszélnem.

– Hozzá kell tennem, hogy a történet a szüleimre is nagy hatással volt. A szörnyű események pedig megváltoztattak. Visszahúzó és zárkózott lettem. Rámosolyogtam Marlowe doktornőre.

– Részben ezért küldtek ide – mondtam, mire ő bólintott.

– A jegyeim leromlottak, mert nem érdekelt semmi. Felhagytam iskolán kívüli tevékenységeimmel. Legtöbb barátommal

megszakítottam a kapcsolatot.

Utáltam, ha otthoni életemről vagy szüleim válásáról kérdezősködtek. A mi iskolánkban hamar szappanoperát kerekítenek mások életéből – mondtam. Star dörmögött valamit, és egyetértően bólintott. Misty úgy mosolygott, mint aki pontosan tudja, miről beszélek. Cica is csatlakozott hozzá. Lassan ő is megszabadul a gátlásaitól, gondoltam. Azt hiszem, Marlowe doktornőnek igaza volt, amikor a csoportterápia mellett döntött.

– Egyik délután, amikor hazaértem az iskolából, nagyon meglepődtem, mert otthon találtam anyámat. Farmert, egyszerű blúzt viselt, sportcipőt húzott, és a haját egy tarka selyemkendővel fogta össze. Fialabbnak látszott, mint általában. Rég nem láttam ilyenek.

„Jó, hogy jössz – mondta, amint beléptem a házba. A konyhából sietett elém. – Santa Monicában találtam egy jó kis kristályboltot. Szeretnék vásárolni néhány darabot itthonra. Menjünk együtt, meglátod, milyen remekül szórakozunk majd.”

Olyannyira meghökkentem, hogy mozdulni sem tudtam. Tátott szájjal meredtem rá. Elég bambán nézhettem ki, mert elnevette magát. „Menj, gyorsan öltözz át – sürgetett –, és öt percen belül legyél lent.”

Mikor elkészültem, elindultunk a tengerparti városba. Egész úton egy szóval sem említette a munkáját. Csak annyit mondott, hogy az utóbbi időben túl sokat dolgozott, és ostoba módon tudomást sem vett arról, milyen szórakoztató is lehet az élet. „Ideje, hogy kiélvezzem kemény munkám gyümölcsét” – jelentette ki.

Jól sikerült a délutáni vásárlás. Vett nekem egy szép, kristályokból csiszolt nyakéket, aztán elmentünk egy jó hírű pékségbe. Választottunk néhány finom kenyérfélét és aprósüteményt.

„Ne törődjünk semmivel – kiáltotta vidáman. –Ma este ne aggasszanak a kalóriák!”

Elképedtem, mert ilyesmit még nem is hallottam tőle, sőt gyakran bírált, amiért az iskolában nem ügyelek az étrendemre.

Ismét jót nevetett, majd hirtelen a tengerparti útra kanyarodott,

hogy mielőtt hazaindulnánk, vethessünk egy pillantást az óceánra. Olyan békésnek tűnt a víz. A tiszta, kék ég alatt hófehér vitorlák feszültek a sohasem szűnő szélnek.

„Gyakran megfeledkezem róla, hogy milyen szép itt. Nem figyelek oda rá, mert magától értetődőnek tartom, hogy mindez itt van a közelünkben” – mondta, aztán aggodalmas arccal fordult felém. Még sohasem láttam ilyen komolynak.

„Jade, nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy teljesen érzéketlenül hagyott mindaz, amin keresztülmentél – mondta. – És nem tagadom, én magam is hibás vagyok. A legutóbbi szörnyűség halálra rémített. Megpróbáltam nem gondolni rá, de képtelen voltam. Úgy örülök, hogy végül szerencsésen megúszta – folytatta fátyolos szemmel. Megállt egy pillanatra, hogy visszafojtsa könnyeit.

– Nem kellett volna apádat hibáztatnom. Én is ugyanolyan felelős vagyok, mint ő.”

Nyelt egy nagyot, és azt ígérte, minden megváltozik otthon.

„Jó lenne, ha kapcsolatunk olyan meghitt lenne, mintha testvérek volnánk.

Ezután több időt fogok szentelni neked. Egyszer egy héten ebédeljünk együtt, csak mi ketten. Például nevezzük ki a szombatot a mi különleges napunknak, rendben?”

Természetesen beleegyeztem, pedig valami azt súgta nekem, hogy ezután apám majd ki akarja sajátítani a vasárnapokat vagy minden második szombatot. Nálunk minden így ment.

Annak ellenére, hogy sokszor megszegik, mégis hajlamosak vagyunk arra, hogy higgyünk szüleink ígéretének. Olyan ez, mint a lottó. Hiába veszítesz minden héten, újra és újra próbálkozol, miközben reménykedsz és fantáziálsz. Másnap apám lepett meg azzal, hogy délután megjelent az iskola előtt, és felajánlotta, hogy hazavisz.

„Éppen erre volt dolgom, és arra gondoltam, miért ne ugorhatnék ide érted.

Hogy telt a napod?”

„Jól” – feleltem. Pedig nem úgy volt. Egy elfuserált matekdolgozat miatt leromlott az átlagom, és biztos számíthattam arra, hogy év végén kirúgnak a Kitüntetettek Társaságából. De nem szóltam egy szót sem.

„Tudom, hogy többé nem akarsz beszélni a San Franciscó-i eseményekről.

Az igazat megvallva, én sem – közölte mosolyogva. – Sok álmatlan éjszakát okozott nekem az eset. Soha nem történt volna meg, ha akkor elmegyek veled a Kitüntetettek Társaságának fogadására. Sajnálom” – mondta.

Szüleim bocsánatkérései hideg esőcseppekként értek. Gyűlöltem őket, és legszívesebben kitértem volna előlük. Mégsem szóltam semmit. Elfordítottam a fejem, és kibámultam az ablakon.

„Mindez rádöbentett, hogy elmulasztom az alkalmakat. Több időt kellene töltenem veled, míg visszavonhatatlanul felnőtté nem válsz. Én is a részese szeretnék lenni mindannak, aminek örülsz. Ezért elhatároztam, hogy visszafogom magam a munkában egy kicsit. Azért, hogy együtt lehessünk – tette hozzá. – Ezután mindig mondd meg nekem, ha szeretnél elmenni valahová. Felejtsük el a napi beosztásomat. Mindig fogok időt szakítani rád. Ha kell, átütemezem minden találkozómat.”

„Egyszerűen jókat kellene szórakoznunk együtt. Rendben?”

„Rendben” – válaszoltam, de akkor már mindketten gyanúsnak tűntek nekem. Erőnek erejével kellett visszafognom magam, hogy ne tegyek fel kérdéseket neki.

Úgy döntött, jó lenne, ha megállnánk egy szódás fagylaltra, mely a régi időket idézi. Ismert is egy helyet, ahol még mindig úgy készítették a fagylaltot, mint évtizedekkel ezelőtt. Útközben az egyetemi éveiről mesélt. Olyan történeteket hallhattam tőle, melyeket azelőtt még soha. Például arról, milyen szégyellős volt a lányokkal. Beszélt első barátnőjéről; első katasztrófális randevújáról, amikor a

lány fogszabályozója leesett tánc közben. Nem állhattam nevetés nélkül. Már nem érdekelt, miért döntött úgy, hogy velem tölti az idejét, mert végre jól éreztem magam. Igazán.

Hirtelen egymással versengve töltötték ki a napjaimat. Mindig eszükbe jutott valami szórakozási lehetőség. Természetesen nem szerettem volna lemondani az egyik programot azért, mert a másik már betervezett egy másikat, de nem veszték össze rajta, pedig én számítottam rá. Kezdttem azt gyanítani, hogy titokban megegyeztek egymással: győzzön a jobbik.

Aztán egyik este eszembe jutott, hogy mindez azután kezdődött, hogy a bíró kijelölte személyes meghallgatásom dátumát.

Mielőtt lefeküdtem aludni, új félelmek telepedtek rám. Egész éjjel hánykolódtam, megpróbáltam minél kisebbre zsugorodni.

Mi van, ha a szeretetük megnyilvánulásait, a sok mulatságot, a melegséget már jó előre kitervelték céljaik elérése érdekében?

Mi van, ha még mindig játékszernek, sakkfigurának, vagyontárgynak vagy éppen trófeának tekintenek?

Mi van, ha mindez csak egy újabb csata a háborújukban?

7.

– A bíróval a következő hét csütörtökjén, délelőtt tíz órakor kellett találkoznom. A limuzinnal vitettek oda – egyedül, nehogy a szüleim befolyásolni tudjanak a beszélgetés előtt. Morton doktornő felajánlotta, hogy elkísér, de én azt mondtam neki, hogy ne jöjjön. Igent kellett volna mondanom.

Emlékszem, milyen egyedül éreztem magam azon a hatalmas hátsó ülésen. Még sohasem voltam olyan magányos a limóban, mint akkor. Zuhogott az eső. Amint az esőcseppek vadul doboltak a tetőn, arra gondoltam, milyen haragos lehet az isten. Úgy hangzott, mint a géppuskaropogás. Odakint minden olyan sivárnak tűnt, utunk leginkább egy temetési menetre hasonlított.

Amint megérkeztünk a bíróság elé, Norton Resnick bíró titkárnője, Maria üdvözölt a járdaszegélynél. Egy nappal azelőtt már beszéltem vele telefonon. Magas, vékony nő; a haja rövid, szőke; szép kék szeme van, mely rendkívül jól kiegészíti sugárzó, meleg mosolyát. Kedvessége megnyugtatót egy kicsit, de odabent, a bíróság épületében, ahol a szüleim vívják majd csatájukat a vagyontárgyakért, a házért és természetesen értem, idegeim ismét pattanásig feszültek. Amint áthaladtunk a fémdetektorok között, nagyot ugrott a szívem. A sok-sok hónapon át tartó beszélgetések után hirtelen úgy felgyorsult minden. Néhány pillanat múlva végigvezettek egy márványlapokkal burkolt, széles folyosón. Jól öltözött emberek nevetgéltek, vitakoztak körülöttem, hangjuk felerősödött és visszhangzott a tágas térben. Nem tehettem róla, de az idegen környezetben megrémültem. A szívem már nemcsak ugrált, hanem kalapácsként verte mellkasomat.

„Erre gyere, Jade” – mondta Maria, és kinyitott előttem egy ajtót, melyen ott állt a bíró neve. Miután bementünk a kis fogadószobába, Maria megkért, hogy várjak egy pillanatig.

Nem mertem leülni, mert attól féltem, ha újra fel kell állnom, lábam felmondja a szolgálatot. Szerencsére valóban csak néhány másodpercig várakoztam. A titkárnő kiszólt, hogy bemehetek.

A bíró szobája kisebb volt, mint amire számítottam. Resnick bíró egy hatalmas mahagóniasztalnál foglalt helyet, melynek mindkét oldalán oszlopba rakott könyvek sorakoztak. Középen egy sárga mappa hevert. A falakat jelvények, képek borították, különösen az amerikai zászló szomszédságában volt sok belőlük.

A szobának két ablaka volt, de nem láttam, hova néznek, mert a kilátást elmosta az eső.

Resnick bíró körülbelül ötven- vagy ötvenöt éves lehet, fekete, hullámos haja van, és kerek, barna szeme. Termetes orra és szintén kerek, pirospozsgás arca télapós külsőt kölcsönöz neki. Talárjában még nagyobbnak és súlyosabbnak tűnik, mint amilyen valójában. Anélkül is elég széles lehet a dereka.

Az íróasztala elé egy karosszéket helyeztek. Tőle jobbra, egy kis asztalnál ült a gyorsíró. Az alacsony, vékony férfinak barna haja volt, és szemüveget viselt. Úgy láttam, a szája túl kicsi az arcához képest. Mereven ült a székén, alig pillantott rám. Idegesnek látszott.

„Jó reggelt, Jade – köszöntött a bíró szélesen mosolyogva. Odanyújtotta vaskos kezét, aztán a székre mutatott. – Foglalj helyet” – mondta. Miután Mariának egyetlen bólintással megköszönte szolgálatait, a nő kisietett a szobából.

Ránéztem a gyorsíróra, aki úgy tartotta ujjait a gép fölött, mintha egy lenyűgöző zongorakoncertre készülne. A bíró hátradőlt, és ujjai hegyét összeillesztette maga előtt. Összevont szemöldökkel tanulmányozott, biztosan első benyomásait összegezte magában.

„Először is lazítsunk egy kicsit – mondta. – Ez itt Mr. Worth” – közölte a bírósági írrokra pillantva. Mr. Worth bólintott, és vigyorogni kezdett. Azt, amit ő csinált, semmiképp sem lehetett mosolygásnak nevezni. Egy pillanatra sem eresztette le a vállát, végig merev maradt. Most már határozottan idegesnek és türelmetlennek

látszott.

A bíró megköszöri a torkát.

„Azt szeretném, ha nem idegeskednél a procedúra miatt. Jó lenne, ha szabadon beszélnél. A tanáraid minősítései és tanácsadód feljegyzései alapján tudom, hogy nagyon intelligens fiatal hölgy vagy. Nem állsz messze attól, hogy szabad elhatározásodból cselekedj, meghozd saját döntéseidet, és vállald a felelősséget tetteidért. Abból, amit eddig láttam, állíthatom, hogy jól fogod csinálni.” – A hangja sima, barátságos és megnyugtató volt. De még így is tűkön ültem.

„Most egy rövid beszélgetést fogunk folytatni abból a célból, hogy legjobb tudásom szerint megbecsülhessem és értékelhessem érzéseidet. Azt akarom, hogy tudd, ebben az ügyben számomra a te személyed a legfontosabb. A te igényeid, szükségleteid előnyt élveznek mindenkiével szemben. Remélem, hogy olyan őszintén válaszolsz majd kérdéseimre, amennyire csak tőled telik. Mindezt azért, hogy a számodra legkedvezőbb döntést hozhassam” – fűzte hozzá.

„Mostanában leromlottak a jegyeim” – mondtam minden bevezető nélkül. Ha már őszintén kell beszélnem, jobb, ha most elkezdem, gondoltam.

„Aha. És miért?” – kérdezte, miközben mereven nézett rám.

„Azt hiszem, nyugodtan állíthatom, azért, mert zaklatott vagyok” – feleltem tárgyilagosan. Nem állt szándékában hangosan nevetni, de láttam, hogy megcsillan a szeme.

„Igen, el tudom képzelni, hogy ez így van, és ez az egyik dolog, amelyről többet is szeretnék megtudni. Milyen volt az életed az utóbbi hónapokban?”

Elfordítottam a tekintetem. Keresztülnéztem az esőáztatta ablakon, bele a nappali félhomályba. Milyen az életem mostanában? Jó kérdés, gondoltam.

„Nehéz” – feleltem. Nem erőltette, hogy bővebben válaszoljak. Én pedig nem tudtam, mit mondjak. Tudjátok, kezdettől fogva féltem a

saját szavaimtól – magyaráztam a többieknek.

– Miért? – kérdezte Misty.

– Attól félttem, hogy a válaszaim alapján fog anyám vagy apám számára kedvező döntést hozni, és az egyedül az én hibám lett volna. Teljesen mindegy, mennyi panaszra volt okom miattuk, mégsem akartam, hogy bármelyikük is meggyűlöljön, nem akartam fájdalmat okozni egyiküknek sem.

Resnick úr nem volt rossz bíró. Biztos sok tapasztalatot gyűjtött össze az olyan ügyek során, mint az enyém, és szinte olvasott a gondolataimban, jól látta, mitől félek.

„Azt akarom, hogy tudd – mondta –, észrevételeid rendkívül fontosak számomra, de rendelkezéseimre állnak más fontos tanúvallomások is, valamint olyan tényekről is tudomásom van, melyekről te nem tudhatsz. Azaz más körülményeket is figyelembe kell vennem.”

Jade, elég idős vagy már ahhoz, hogy észrevételeidet komolyan vegyem, és gondosan mérlegeljem azokat. Van-e okod arra, hogy szüleid közül az egyiket előnyben részesítsd a másikkal szemben?”

Szerettem volna tudni, hogyan lehet válaszolni egy ilyen kérdésre, ha az ember nem gyűlöli sem az egyiket, sem a másikat. Egy bírónak valóban meg kell kérdeznie a gyereket, hogy apját vagy anyját szereti-e jobban?

Kitöröljek magamból minden szép emléket, melyeket a szüleimről őrzök? Csak azokra a pillanatokra összpontosítsak, amikor haragudtam az egyikre vagy a másakra, hogy ily módon meg tudjam keményíteni a szívemet, amikor anyám vagy apám ellen beszélek? Azt kívántam, bárcsak ketté tudnának vágni, vagy klónozni, hogy mindketten megkapják azt, amit akarnak.

„Úgy érzed, közelebb állsz valamelyikükhöz? – folytatta a bíró. – Fogalmazzuk meg másképpen: gondolod, hogy egyikük fontosabb életednek ebben a szakaszában? Találkoztam olyan idős lányokkal, mint te, és ők azt mondták, több időt szeretnének tölteni az anyjukkal”

– mondta, és várakozóan felhúzta a szemöldökét.

„Legszívesebben mindkettőjünkkel ugyanannyi időt töltenék” – válaszoltam, mire ő bátorítóan bólintott. Azt akarta, hogy beszéljek, beszéljek és beszéljek.

Így hát beszélni kezdtem. Beszéltem neki szüleim minden más háttérbe szorító karrierjéről, arról, hogy gyakran egyikük sem tudott időt szakítani rám. Mindvégig saját magányosságomat emeltem ki. Elnevettem magam, amikor szóba került, hogy hamarosan a saját lábamra kell állnom. „Néha úgy érzem, én neveltem fel saját magam – közöltem a bíróval. – A függetlenség nem újdonság számomra.”

A bíró figyelmesen hallgatott. Én pedig egyre csak mondtam a magamét. Egyszer megálltam egy pillanatra, mert észrevettem, hogy a gyorsíró hihetetlen sebességgel jegyzi le szavaimat. A bírónak idővel elsötétült a tekintete. Olykor még haragosnak is látszott.

„Az sem tisztességes eljárás, hogy most itt vagyok – vontam le a következtetést. – Nem kellene beleártanom magam. Ez az ő problémájuk.”

Miután befejeztem, a bíró szótlánul ült egy darabig. Komoran nézett maga elé, mintha nem is ő lenne. Aztán előrehajolt, belenézett a papírjaiba, rám pillantott, és azt kérdezte: „Mi lenne, ha az elkövetkező évben nem velük élnél? Úgy értem, sem az egyikkel, sem a másikkal. Felzaklatna az új helyzet?”

„Ha nem velük, akkor kivel? És hol?”

Amikor szóba hozta a nagyszüleimet, elnevettem magam. Összevont szemöldökkel magyarázatot várt tőlem, ezért elmondtam neki, hogy nem vagyunk jó kapcsolatban, és alig találkoztam velük életemben. Amikor más rokonokról érdeklődött, ugyanazt tudtam csak válaszolni.

Láttam a tekintetéből, hogy nem könnyítettem meg a helyzetét. Milyen egyszerű lett volna, ha azt mondom: „Ó, igen, bíró úr, most inkább az anyámra lenne szükségem. Olyan női dolgokat kellene megvitatnunk, melyekhez az apám úgysem ért”, de más gondok is

aggasztottak, mégsem mondhattam, hogy azok megoldásához inkább az apámra lenne szükségem.

Tudom, mit tehetnék, méltóságos uram, gondoltam. A gyerek kettévágása helyett megfelezhetnék a szülőket, és közben arra is ügyelhetnék, hogy eltávolítsuk belőlük azokat a részeket, melyek a gyűlöletet hordozzák.

Amikor erre gondoltam, megint elnevettem magam. A bíró is elmosolyodott, és megkérdezte, mi olyan mulatságos.

Eldöntöttem, hogy elmondom neki. Meg is tettem, ő azonban nem nevetett. Szomorúan bólintott. Ránéztem a gyorsíróra, akinek érzéketlen arcában némi érdeklődést és meglepetést fedeztem fel.

A bíró további kérdéseket tett fel napi tevékenységemmel és ambícióimmal kapcsolatban. Arra volt kíváncsi, mennyire érdeklí szüleimet, mivel foglalom el magam, és milyen részt vállalnak terveim megvalósításában. Kezdtém úgy érezni magam, mintha egy könnyörtelen ügyész ravasz keresztkérdéseinek lennék kitéve.

Végül beszámoltam neki szüleim megbánást tanúsító viselkedéséről és újabban tett ígéreteikről, nevezetesen, hogy azt mondták, sok időt fognak velem tölteni, és nagyon jól fogunk szórakozni. A bírónak mindaddig csillogott a szeme, míg azt nem mondtam: „Csakhogy nálunk az ígéretetek olyan hazugságok, melyeket csinos szalagokkal kötnek át, és szétszórják őket a házban, hogy mindenhova jusson belőlük. Aztán a szobalány hetente felszedi őket a porszívóval, és az egészet beledobja a kukába.”

Amikor szaggatott, ideges nevetéssel befejeztem fejtegetésemet, a bíró megkérdezte, nem innék-e valamit. Azt mondtam, de igen, jó lenne egy kis bürökfőzet. Ezt egyáltalán nem tartotta mulatságosnak.

– Mi az a bürök? – kérdezte Star.

– Méreg. Szókratész ivott olyat – válaszoltam. Star kérdően nézett Marlowe doktornőre, majd visszafordult felém.

– Teljesen kimerített a hercehurca. Az időjárás barátságatlan hangulata átjárta egész testemet. Legszívesebben aludtam volna.

„Szóval nem zaklatna fel, ha a szüleid közül az egyikük kapná a felügyeleti jogot – vonta le a következtetést a bíró. – Jól értékelem a helyzetet?”

„Jól, méltóságos uram – válaszoltam. – Füttyülök rá.”

Ez utóbbit az Elfújta a szélből vettem, és nagyon találónak tartottam. Az Elfújta a szél az amerikai polgárháború idején zajlik, és nálunk is éppen háború dúlt.

Nem is értem, miért, de a bíró most sem nevetett. Komoran nézett maga elé, majd odafirkantott valamit a papírjára, és tűnődve dőlt hátra.

„Oké – mondta. Úgy tűnt, valamilyen következtetésre jutott. – Azt hiszem, ennyi elég lesz mára. Segítőkésznek mutatkoztál. Remélem, hogy mindaz, amit elmondtál, a javadat szolgálja majd, Jade. Bebizonyítottad, hogy erős és tettekre kész vagy. Anélkül, hogy lebecsülném a történetek jelentőségét, úgy gondolom, sikerül majd felülemelkedned rajtuk, és remek fiatal hölgy válik belőled.”

Meg akartam kérdezni, bíró-e vagy jós, vagy mindkettő egyszerre, de végül mégsem tettem. Nem szóltam egy szót sem. Behívta Mariát, hogy kísérjen ki a limuzinhoz. Mielőtt kimentem a bíró szobájából, még egy pillantást vettem a gyorsíróra. Úgy nézett ki, mint aki halálosan unja az egészet. Gondolom, egy jó kis gyilkosság izgalmasabb lett volna a számára.

„Resnick bíró az egyik legjobb szakértője az olyan eseteknek, mint a tied – biztosított Maria kifelé menet. – Tisztességes, igazságos és bölcs. Mielőtt döntést hoz, alaposan mérlegel minden körülményt.”

„Remek – mondtam a nőnek a kocsinál. – Ajánlani fogom a barátaimnak.”

Nem volt szép tőlem ez a gúnyos megjegyzés, de annyira kimerített már szüleim válása, hogy abban a pillanatban nem is gondoltam át, mit mondok. És egyedül csak ő volt a közelemben. Megköszöntem a segítségét, és beszálltam az autóba.

„Vigyen haza, James” – szóltam a sofőrnek. Mindig ezt mondom, ha hazafelé készülök. Amikor a férfi rám nézett a visszapillantó tükörből, észrevettem, hogy nem is ő az.

„Nem Jamesnek hívnak” – morogta.

Akkor már csak szemerkélt az eső, de ugyanolyan nagy forgalom volt az utakon, mint korábban. Émelyegni kezdett a gyomrom a beáramló kipufogógázoktól. Behunytam a szemem és összeszorítottam a fogam, nehogy elhányjam magam. Hála az égnek, alig ettem valamit reggelire.

Örültem, hogy nem lesznek otthon a szüleim. Tudtam, hogy minden alkalmat meg fognak ragadni arra, hogy egymástól függetlenül kiszedjék belőlem, mit mondtam a bírónak.

Tudtam, hogy kérdéseik záporát úgysem tudom majd kikerülni, és már előre rosszul voltam a hamarosan bekövetkező kínos beszélgetések miatt. Már attól is rettegettem, hogy egyáltalán látnom kell őket. Vajon mit tesz a bíró a tanúvallomásommal? Kinek a szívét töröm össze vele? Vajon miért nem gondol senki az én szívemre?

Ismét zuhogni kezdett az eső. Gyakorlatilag nem lehetett kilátni a szélvédőn. A sofőr dohogott magában az időjárás miatt, de azért haladtunk valamennyire. Amint hazaértünk, gyorsan kiszálltam, még mielőtt a férfi kinyithatta volna az ajtót nekem, beszaladtam a házba, és kiráztam a vizet a hajamból.

Odabent csend és sötétség honolt. Rosina nem kapcsolta fel mindenhol a lámpákat. Mrs. Caron – mint mindig – a konyhában sürgölődött, hogy finomságokat készítsen vacsorára. Történhet itt bármi, gondoltam magamban, a jó étkezésekről nem mond le senki. Felmentem a szobámba.

Remegtem az idegességtől. Csak akkor jöttem rá, milyen feszült voltam azóta, hogy beléptem a bíró szobájába. A tarkóm kegyetlenül lüktetett. Úgy éreztem, mintha egy autóbaleset következtében sokkos állapotba kerültem volna. Tulajdonképpen ez az egész ügy olyan volt, mint egy óriási szerencsétlenség.

Csak arra vágytam, hogy minél hamarabb lefekhessek aludni. Gyorsan levetkőztem és ágyba bújtam, de amikor behunytam a szemem, Resnick bíró széles arca jelent meg előttem, és újra átéltem az egész meghallgatást. Hallottam a kérdéseit, láttam a reakcióit, éles pillantását. Aztán elképzeltem anyám és apám csalódott arcát. A látomások nem hagytak elaludni. Végül nem bírtam tovább a hánykolódást, felültem az ágyon. Legszívesebben üvöltözve téptem volna a hajam. Jó ideig a falat bámultam, végül felkeltem az ágyból, vállamra borítottam a köntösöm, és átmentem anyám szobájába. Altatóit az ágya melletti éjjeliszekrényen találtam. Magamhoz vettem, és átvittem a szobámba.

Mielőtt folytattam volna, ránéztem Marlowe doktornőre, majd vettem egy pillantást a lányokra is. Mindnyájan lélegzetüket visszafojtva figyeltek. Legszívesebben azt mondtam volna nekik: „Hát ennyi.” De tudták volna, hogy nem így volt, és ki is kívánczolt belőlem az igazság. Meg akartam szabadulni a teheről, ahogy az ember kihányja azt, ami gyomorrontást okozott neki.

– Arra gondoltam, ha beveszek két tablettát, végre el tudok aludni. Aztán az jutott eszembe, ha beveszek hármat, átalszom a vacsorát, és nem kell találkoznom a szüleimmel; ha pedig négyet, akkor átalszom az éjszakát; ha ötöt, akkor a reggelinél se futhatunk össze.

Ahogy mindezeket végigfuttattam az agyamban, nevetni kezdtem, és egymás után bevettem az összes tablettát. A fiola kiürült. Visszafeküdtem, a plafonra meredtem és vártam. A szemhéjam egyre súlyosabbá vált, végül lecsukódott, mint egy nehéz vasajtó.

Úgy éreztem magam, mintha visszautaztam volna az időben. Egyre fiatalodtam, végül újra kislány lett belőlem, szüleim pedig visszaváltoztak olyanná, amilyenek régen voltak.

Még mindig szerették egymást, és szép családot alkottunk. Láttam magunkat Disneylandben, a tengerparton és éttermekben. Apám nyakában ültem, és ő ugrándozott velem. Hallottam a nevetésüket, melynek melegsége úgy ölelt körül minket, mint valami védőburok.

Sok pusztit kaptam. Biztonságban éreztem magam. Abban a védőburokban töltöttem életem legszebb éveit, ezért éreztem magam olyan boldognak, amikor visszatérhettem oda. Úgy éreztem, hogy mindaz, ami történt velem, csak egy rossz álom. Felébredtem, és értük kiáltottam. Láttam, hogy tátozok, de nem hallottam a hangomat. Valahogy mégis meghallották.

Mindketten odajöttek hozzám, és megálltak az ágyamnál. Szorosan magukhoz öleltek, elhalmoztak szeretetükkel és ígéreteikkel. Úsztam a boldogságban. Aztán meghallottam kiáltásaikat.

„Bevette az altatóimat!” – sikoltotta anyám.

Miért? – csodálkoztam. Lázálmok esetén is mentőt hívnak?

Jól hallottam a rohangálást körülöttem, valahol sziréna is szólt. Aztán mintha üstdobot ütöttek volna meg a közelemben. Egyre közelebről és egyre hangosabban hallottam a dobolást. Végül rájöttem, hogy saját szívverésemet hallom.

Aztán fémes csikorgást hallottam, mintha egy nehéz vasajtót akarnának kitérni. Először egy vékony fénysugár szökött a szemembe, mely egyre szélesebb lett, végül az ajtó teljesen kinyílt, és fény árasztotta el a szobát.

Ahogy a sötétség eloszlott, először csak körvonalakat láttam, majd kitisztultak az arcok – a szüleim hajoltak fölém. Anyám kinyitotta a száját, de nem hallottam a hangját. Később rájöttem, hogy a nevemen szólít.

Apám is ugyanazt tette. Egyre csak bámultak rám, és szólongattak. Csodálkozva néztem rájuk.

Hogyan öregedhettek meg ilyen gyorsan?

Hol vagyok?

A szoba idegen volt számomra. Mi történt az én szobámmal? Hol vannak a holmijaim? Hol van az én védett világom?

Aludni akartam, de nem hagyták. Addig rázogattak és szólongattak, míg ki nem nyitottam a szemem.

„Hol vagyok, anya?” – kérdeztem.

Láttam, hogy könny csordogál az arcán. Anyám sohasem sír. Mi folyik itt? Ránéztem apámra. Az ő szeme is fátyolos volt.

„Kórházban fekszel, Jade, de hamarosan rendbe jössz” – mondta anyám.

„Minden rendben lesz, kislányom – szólt apám. – Rendbe fogsz jönni.”

„Jól van – feleltem. – Akkor ma lemegyünk a tengerpartra?”

„Hát persze – válaszolta apám nevetve. – Ma mindnyájan lemegyünk a tengerpartra.”

Anyám könnyein keresztül rám mosolygott, és kisimított egy hajfürtöt a homlokomból.

Egy orvos lépett az ágyam mellé, és mondott nekik valamit, mire ők bólogatni kezdtek, aztán mindketten megcsókoltak. Attól éreztem magam újra ötévesnek, legalábbis én így gondolom – tettem hozzá a doktornőre sandítva. Egyetértően rebbent meg a szeme.

– A szüleim sarkon fordultak, és kimentek a szobából. Meg mertem volna esküdni rá, hogy egymás kezét fogták. Vagy lehet, hogy azt láttam, amit látni szerettem volna? Ezzel a következtetéssel zártam le a kérdést.

Lenéztem a padlóra. Miután akkorát sóhajtottam, hogy a csontjaim is beleremegtek, felemeltem a tekintetem, és folytattam a történetet.

– Nem sokkal ezután kezdtem Marlowe doktornőhöz járni.

– Mi van a bíró döntésével meg a többivel? – kérdezte Star.

– Még nem vagyunk túl rajta – feleltem –, de úgy tűnik, szüleim hajlandóságot mutatnak a megegyezésre, mely szerint együttesen és megosztva gyakorolnák a felügyeleti jogot. Apám azt mondja, új házat épít magának. Elgondolása egészen felvillanyozta; napról napra izgatottabb. Már elhozta a terveket, megmutatta rajtuk a szobámat, és kikérte a véleményemet.

Anyám megemlítette, hogy felhagy a hivatásával, de egyelőre nem hiszek neki. Tegnap azt mondta, hogy az igazgatóság jelentős fizetésemeléssel akarja maradásra bírni.

Otthon megváltozott minden. Az utóbbi időben mindketten szinte lábujjhegyen járkálnak körülöttem, nem veszekszenek, és nem hozzák fel a problémáikat, ha a közelükben vagyok. Minden épp az ellenkezőjére fordult. Most túlzottan is udvariasak egymással. A háborúnak vége – jelentettem ki.

– Mindketten arról beszélnek, hogy helyre kell tennünk az életünket, javítanunk kell a kapcsolatunkon, és a sérelmekről meg kell feledkeznünk. Új életet kell kezdenünk, és ehhez mindannyiunknak alkalmazkodni kell – ismétetem el szüleim néhány közhelyes szövegét.

Úgy érzem, mintha egész eddigi életemet krétával írták volna, és most jön néhány ügyvéd, szociológus és pszichiáter, és segít letörölni a táblát, hogy újra lehessen írni rá. Néha úgy gondolom, hogy az igazi újjászületéshez még a nevemet is meg kellene változtatnom.

– Kár lenne ezért a szép névért – jegyezte meg Misty halkán.

Rámosolyogtam. Odahajolt hozzám, és megszorította a kezemet.

– Nos – kezdte Marlowe doktornő –, nem tudom, ti hogy vagytok velem, de én azt mondom, eredményes napot tudhatunk magunk mögött. És hallottátok, mit mondott Emma: a lelkekre kötötte, hogy engedjelek el benneteket ebben a gyönyörű napsütésben.

Bólintottam. Mindnyájan rám néztek, majd egymás után elmosolyodtak. Még Cica is csatlakozott hozzájuk.

– Azt hiszem, sokkal többet beszéltem, mint kellett volna. Sajnálom.

– Ne aggódj, úgy volt jó, ahogy csináltad – biztosított Star.

– Igen, örülök, hogy ránk bíztad a titkaidat – közölte Misty.

Cica szokás szerint bólintott.

– Én is – szólalt meg aztán mégis, hangja alig volt hangosabb a

suttogásnál.

Mindannyian felálltunk. Marlowe doktornő kikísért minket a bejárathoz. A limuzinom már megérkezett. Star nagymamája és Cica anyja is a közelben várakozott. Mistynek taxit kellett hívnia. Felajánlottam neki, hogy megvárom vele.

– Semmi szükség rá – mondta. – Mindjárt itt lesz úgyis. Különben is, már megszoktam, hogy mostanában állandóan taxira kell várnom.

Star fürkészően nézett Cica arcába. – Biztos, hogy eljössz holnap?

Cica rémülten kapta fel a fejét.

– Biztos – felelte.

– Jobban is teszed – folytatta Star –, mert ha nem, mi megyünk el hozzátok.

– Ne ijesztgesd, Star – rendelkezett Misty. – Persze hogy eljön. Ugye, visszajössz ide, Cica?

Cathy elmosolyodott, amikor meghallotta becenevét, aztán bólintott. Amikor azonban az anyja felé fordult, a mosoly lehervadt az arcáról.

– Nem könnyű – mondtam neki –, de meglátod, segít. – Megszorítottam a kezét, ahogy az imént Misty tette velem.

– Oké, viszlát – búcsúzott el szinte suttogva, és odament az anyja kocsihoz. Addig néztük őket, míg el nem hajtottak. Anyja egyszer sem pillantott felénk.

– Nagyi összevonta a szemöldökét – szólalt meg Star. – Jobb, ha én is megyek.

– Gondolom, a fiú, aki a hátsó ülésen tátja a száját, Rodney – mondtam.

– Igen, ő az – válaszolta Star nevetve.

– Jó gyereknek látszik – jegyezte meg Misty.

– Ne hagyjátok, hogy átverjen benneteket. Naponta csak néhány percig viselkedik rendesen. – Mindnyájan elneveltük magunkat. –

Holnap találkozunk, lányok – tette hozzá, és odasietett a nagymamája autójához. – Te meg mit tátod itt a szádat? – kiáltott rá Rodneyra. – Ők is ugyanolyan lányok, mint bárki más. Húzd be a fejed – utasította, és beszállt a kocsiba.

Még egyszer ránk mosolygott, aztán integetett is, amint elhaladtak előttünk.

– Szép napunk van. Mit tervezel még mára? – kérdezte Misty.

– Nem tudom. Van otthon néhány magazinom. Talán olvasgatni fogok. Lehet, hogy kifekszem a napra, vagy kilakkozom a körmömet. És te?

Vállat vont.

– Semmit – felelte.

– Add meg a telefonszámodat – mondtam. – Később majd felhívlak.

– Igazán? – Megadta a számát, én pedig, miután beültem a limóba, lehúztam az ablakot. – Azt hiszem, az a legrosszabb, ha elveszíted a hitedet – mondtam. – Ha két ember, akik korábban szerették egymást, de most gyűlölködnek; két ember, akiket bálványoztál, akikben a legjobban bíztál, megutálják egymást a szemed láttára, akkor hogyan is tudnád azt képzelni, hogy majd valami csodálatos dolog történik veled, amikor megismerkedsz valakivel? Érted?

– Igen – válaszolta. – Pontosan értem, mit akarsz mondani.

Kinyúltam az ablakon, és megfogtuk egymás kezét egy pillanatra.

– Talán mi jobbak leszünk, mint ők – jegyezte meg. – Lehet, hogy ami a legjobb bennük, megvan bennünk is, csak mi okosabban fogjuk felhasználni.

– Talán.

A limuzin elindult, Misty pedig hátralépett. Úgy éreztem, a keze egy léggömb zsinórja, és ahogy elhajtottunk, a léggömb felszállt képzeletemben. Négyünk arca rajzolódott ki rajta, így sodródtunk a szélben.

Sodródunk egy szebb jövő felé.

Talán.